

EVIDEON 3

de Corrado Malanga

Prefață

Această lucrare trebuie să fie considerată ca fiind ultima din seria cu titlul **Evideon**, lucrări pe care le-am publicat în ultimii ani. Asta înseamnă că, după această lucrare, se încheie o perioadă istorică de înțelegere și apare alta. Tocmai pentru că este ultima lucrare concludivă, care abordează problema structurii Universului în relație cu definiția de conștientizare și cu parcursul de recunoaștere a conștiinței de sine, am dat textului o configurare care i se poate părea dificilă cititorului. Dificultatea de a înțelege are legătură cu diferiți factori, unul dintre ei fiind prezența sau lipsa instrumentelor, dar și antrenamentul de a vedea în minte universul tridimensional, capacitatea de a corela aspecte din fizica modernă, care la prima vedere dau impresia că nu au nimic în comun. Tentativa mea a constatat în a încerca să unesc principiile de fizică subatomică modernă cu viziunea universului holografic, în relație cu aspectul conștient al omului.

Încă o dată, după ce am terminat de scris această lucrare, mi-am dat seama că am scris ceea ce făceam, adică ceea ce deveneam. Pe de altă parte, am încercat să furnizez cititorului elementele care i-ar putea permite să-și facă rapid o idee, independent de a mea, în legătură cu realitatea virtuală cuantică, exprimată de fizica modernă, construind un parcurs deja echipat cu literatură în acest sens, fără ca el să depună efortul imens de a căuta sursele. Literatura a fost construită pe două nivele: primul nivel este legat de utilizarea internetului și a fost introdusă direct în text, exact lângă lucrurile descrise. Un al doilea nivel, mai aprofundat, a fost trasat cu literatura de aprofundare, care este amintită la sfârșitul lucrării. Cititorul care are dificultăți în a înțelege conceptele fizico-chimice, mai ales cele prezentate la începutul lucrării, nu trebuie să se descurajeze și să citească lucrarea până la sfârșit, pentru că multe lucruri vor deveni clare.

În orice caz, chiar dacă această lucrare nu ar folosi la dobândirea conștientizării, va fi cu siguranță de folos celor care sunt dotați cu dorința de a înțelege ce este realitatea virtuală în care ne găsim, fără a mai fi necesar ca ei să se încreadă în documentarele de la televiziunile de stat, care încearcă să convingă telespectatorii că noi suntem conduși de legile Universului, indiferent dacă acestea sunt de natură științifică sau religioasă. Concluzia acestei lucrări demonstrează că

noi suntem Creatorii a Tot. Nu ar fi deloc rău dacă lumea ar începe să-și dea seama de asta.

EVIDEON 3

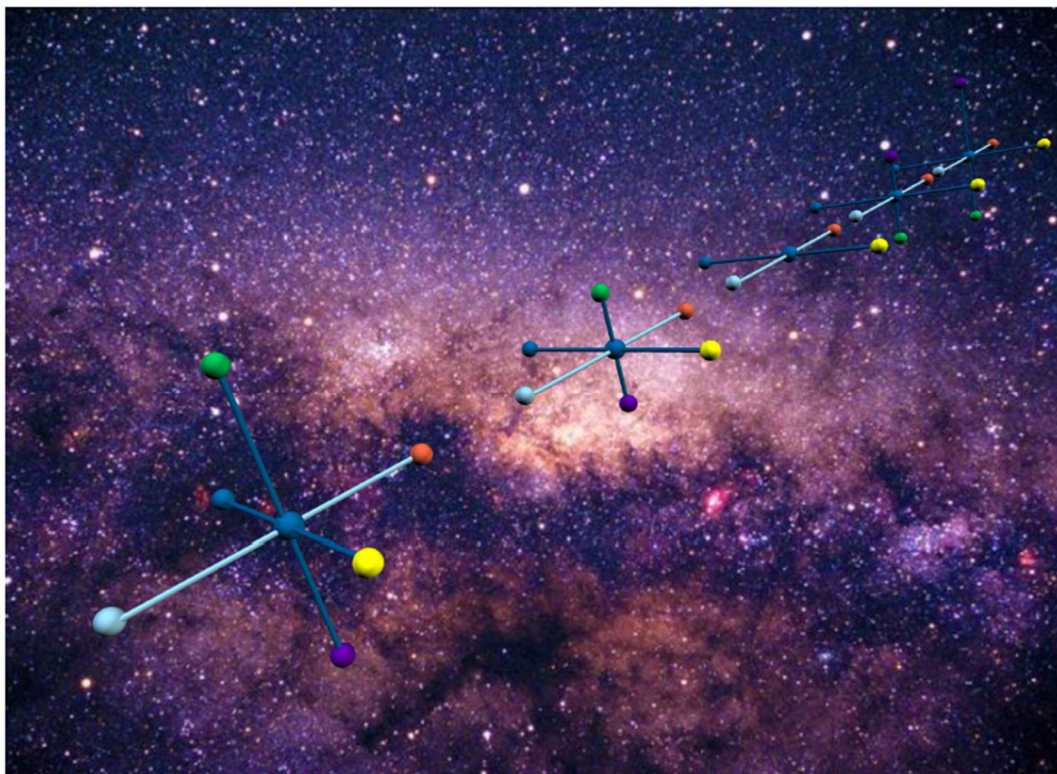
Înțelegere și vindecare

Natura unicului obiect care există

În primele noastre două articole cu titlul Evideon, am subliniat faptul că existența antifotonului ne permite să explicăm multe dintre lucrurile pe care fizicienii și ezoteriștii nu și le pot încă explica. Am văzut mai ales de ce fizica modernă nu vedea antifotonul. Nu-l vedea din două motive esențiale. Primul motiv este legat de conștientizarea omului de știință, care, în mov evident, așa cum am subliniat în altă lucrare, vede doar ceea ce conștientizarea sa îi permite să vadă. În acest context, având în vedere faptul că fiecare dintre noi este creatorul universului său, iată că fizicianul crede că antifotonul nu există, pentru că așa i-au spus alții și pentru că așa scrie în cărțile de fizică care l-au format, și atunci el își creează un univers în care nu vede antifotonul. Va vedea deci un univers așa cum și l-a creat și acest lucru îi va constrânge mintea să creadă că lucrurile pot fi diferite. Un al doilea motiv, care este și cel mai virtual și care nu-i permite fizicianului să vadă antifotonul, este legat de faptul obiectiv că, dacă fotonul există și dacă există antipodul său optic, pe care noi îl numim antifoton, aceștia sunt în interconexiune rapidă unul cu celălalt la viteza luminii, cu o frecvență care este corelată la timpul lui Planck (amintindu-vă că acesta este de 10 la puterea -44 secunde). În acest context fizicianul vede un foton virtual care, conform abordării evideonice, nu are masă.

În realitate, fotonul virtual ar fi format dintr-un film cu două fotograme, care se alternează pe ecran la viteza luminii, acestea reprezentând structura fonică și antifonică, unde singura diferență între cele două obiecte este legată de culorile care reprezintă axa verticală a energiei (magenta și verde), care se schimbă între ele.

Interschimbul dintre aceste obiecte, ce permite ca acestea să se transforme unul în celălalt, se produce pentru că axa energiilor se scurtează până devine nulă, ca apoi să se lungească în direcția opusă, până ajunge la valoare sa maximă, exprimată de vectori (3, 9 și 6).

Se poate observa că suma celor trei vectori (18) trebuie să rămână constantă pentru conservarea energiei și, deci, nu toate valorile pot fi exprimate de tripleta de vectori care astfel vor apărea cuantizați (Vezi anexa 1).

Inversiunea axei energiei produce un efect în simetria fotonului și a antifotonului care, neavând un plan de simetrie, apar ca fiind unul imaginea speculară a celuilalt, aceștia neputându-se suprapune. Un astfel de foton virtual, având axa energiilor cu valoare nulă (inexistentă), se prezintă ca neavând acel atribut care este asociat cu masa aparentă a fotonului. Cu alte cuvinte, fotonul, fiind construit din două lucruri care sunt într-o interconversie între ele, unul având masă și altul antimasă, ni se prezintă mereu fără masă, fie că stă nemișcat, fie că merge la viteză maximă, care este viteza luminii. Fotonul de acest tip, pe care fizica îl numește "virtual" este singurul obiect din univers care nu prezintă masă măsurabilă, fie că stă nemișcat sau este în mișcare, evitând "în mod ciudat" ecuația lui Einstein, care afirmă că $E = mc^2$.

În această ordine de idei, modelul evideonic propus în "Evideon" și "Evideon 2", prevede că lungimea axelor de spațiu și timp nu se intersectează niciodată, chiar dacă pot să-și schimbe poziția în spațiul evideonic. Acest aspect ne face să deducem că viteza luminii, adică viteza cu care noi asociem prezența și existența fotonului virtual, nu poate să se modifice niciodată și este mereu egală cu 1 în unitățile naturale ale lui Planck.

Odată afirmat acest lucru, să verificăm dacă există dovezi experimentale deja efectuate și observații teoretice care pot justifica viziunea noastră asupra lucrurilor.

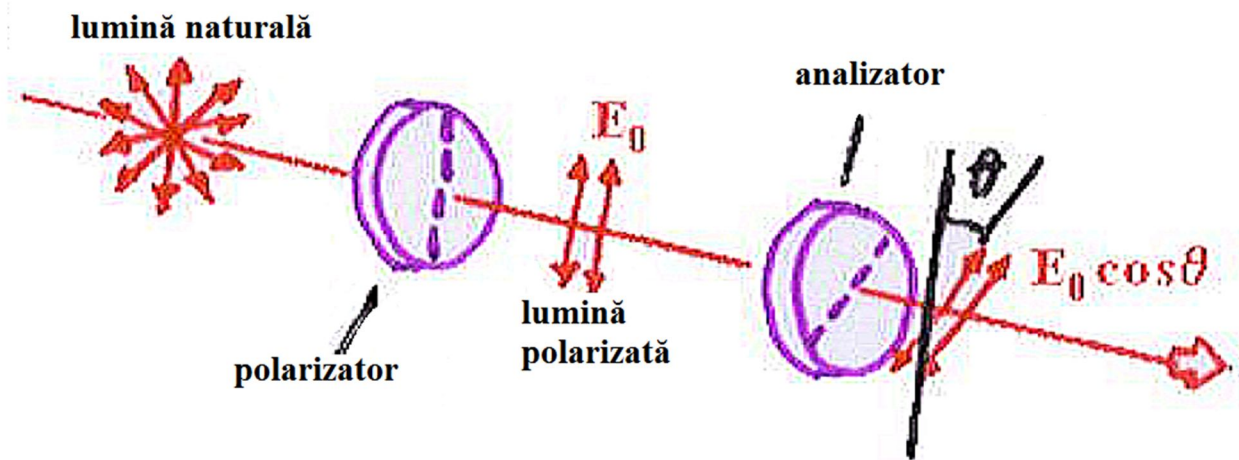
Antifotonul în cotiturile fizicii cuantice

În "Evideon 2" am explicat deja cum un cristal de Feldspat din Islanda în formă de prismă, orientat în mod oportun față de o rază incidentă de fotoni virtuali, îl divide în două părți, care corespund, în opinia noastră, celor două posibilități de polarizare ale fotonului virtual, exprimate de valorile -1 , 0 , $+1$, care sunt valorile de spin.

Diviziunea în două raze s-ar obține pentru că fotonul virtual ar putea lovi electronii superficiali ai cristalului atât în faza, cât și în contrafază, adică sub formă de spin cu semnul minus sau cu semnul plus. Cu alte cuvinte, am putea avea o coliziune cu un foton sau cu un antifoton și asta ar provoca o interacțiune de tip diastereometric. Cele două stări de tranziție care ar produce o ciocnire cu un antifoton și asta ar provoca o interacțiune de tip diastereometric. Adică cele două stări de tranziție care precedă ciocnirea ar avea energie diferită, deoarece nu ar avea un plan de simetrie. Experții în stereochimie știu că acest lucru conduce la a avea două stări de tranziție ce au două energii diferite și două comportamente diastereometrice diferite între ele în tot și pentru tot. Una dintre particularități ar fi indicele de refracție al fotonului și al antifotonului, care ar fi deviați în interiorul cristalului în două direcții diferite în tentativa de a menține neschimbată în momentul ciocnirii simetria întregului sistem. Imediat după interacțiune și schimbul de direcție, atât fotonii, cât și antifotonii, ar reveni să se interconvertească unii în alții, dând însă naștere la două grupuri de fotoni virtuali *entangled*; toate acestea ar face astfel încât, în timp ce fasciculul de fotoni virtuali, care apare ca fiind niște fotoni ce merg într-o direcție, celălalt fascicul de fotoni virtuali apare ca fiind în contra-fază și are o altă direcție spațială. Observatorul vede doar două fascicule de fotoni virtuali, dar nu observă *entanglement-ul* dintre cele două tipuri de fotoni virtuali care constituie două părți ale unui fenomen, care continuă să mențină un plan global de simetrie.

Reinterpretarea datelor experimentale

Lumina este definită ca fiind un câmp electromagnetic în care vectorul câmp electric oscilează perpendicular pe vectorul câmp magnetic. Oscilarea globală merge în toate direcțiile. Când trec lumina printr-un filtru polarizator, voi polariza lumina care este aruncată înapoi toată, în afară de cea care oscilează de-a lungul unei axe.

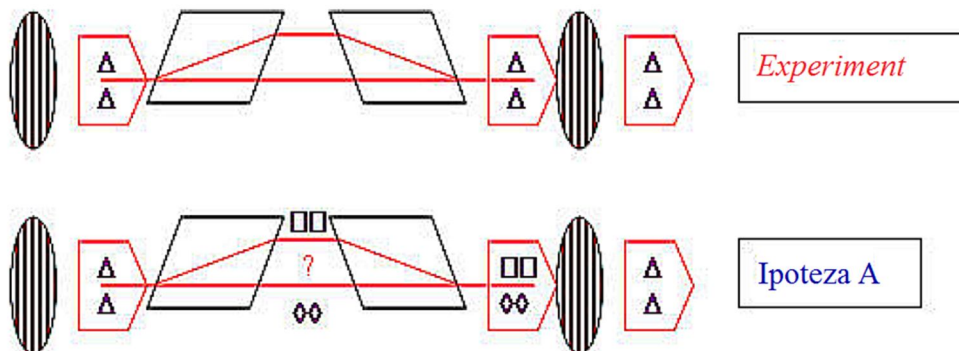

Lumina polarizată în acest fel este trecută printr-un cristal de calcit (nelinear). Fotonii polarizați +1 iau o direcție diferită de cei polarizați -1, dar fiindcă aceștia nu pot fi diferențiați în mod virtual, când sunt reușiți, după o trecere printr-un alt cristal de calcit în contra-fază, redau o singură rază, ai cărei fotoni sunt încă polarizați în același mod cum erau la pornire. Vezi ilustrata următoare:

Să luăm N fotoni cu proprietate Δ , care pică pe două cristale de calcit (ideali) aliniați și dispuși unul invers față de celălalt. Toți cei N fotoni transmiși ies din al doilea cristal cu proprietate Δ sau sunt transmiși de un polaroid analizator orientat vertical. Un astfel de comportament este diferit de cel al unui ansamblu de N fotoni, dintre care jumătate cu proprietate $\square$ și jumătate cu proprietate $\diamond$. Doar jumătate dintre aceștia (în medie) ar fi transmisă de polaroidul analizator.

<http://www.fisica.uniud.it/URDF/interreg/quanto/schede/sch19i.htm>

Data fiind corespondența dintre drum și polarizator, comportamentul diferit al celor două ansambluri de fotoni comportă imposibilitatea de a-i atribui fotonului o traiectorie.

Fotonii cu proprietate Δ cad pe sistemul celor două cristale inversate.
Previuniile făcute în baza ipotezei A diferă de rezultatele experimentale.

Cu alte cuvinte, fotonii virtuali polarizați constituiți de fotoni și antifotoni se divid în două raze care imediat după aceea reîncep să oscileze, prezentând doar particularitățile virtuale ale unui foton fără masă. Cele două raze de fotoni sunt însă entangled între ele și, deci, chiar și continuând să vibreze pe același plan, sunt în contra-fază între ele. Asta înseamnă că, ieșind din cele două cristale, acestea vor fi exact așa cum au intrat. Eventuala diferență care există între cele două tipuri de fotoni virtuali este aceea că aceștia, chiar dacă par a fi identici, sub timpul lui Plack, prezintă o polarizare de-a lungul axei energiei evideonului opusă cu 180 de grade, dar vibrează în același plan și nu pot fi diferențiați de o lentilă polarizantă. Cristalul de calcit interacționează cu fotonii doar împărțindu-i în două subgrupuri care, imediat după aceea, redevin imposibil de recunoscut dacă nu ar fi entangled din acel moment până în momentul în care rămân divizați. Polarizatorul nu va putea niciodată să-i deosebească, chiar dacă sunt diferiți.

Rezultatele acestei fizici ar fi în acord cu existența unui foton virtual făcut în realitate din două forme-limită de rezonanță - altfel nu s-ar vedea de ce cristalul de calcit ar trebui să separe două stări cuantice de polarizare a fotonului, acestea fiind legate de o particulă simetrică, care nu ar avea antiparticula sa. Separarea celor două raze demonstrează însă cum se poate obține separația enantiomorfă a amestecului racemic de fotoni, utilizând un cristal de calcit care s-ar comporta ca o coloană cromatografică chirală; amestecul de fotoni și antifotoni s-ar comporta ca un amestec de enantiomeri în timpul unei separații pe coloană chirală.

<http://www.chimicamo.org/chimica-organica/risoluzione-di-una-miscela-racemica.html>

Aprofundare

În acest punct este necesară o aprofundare pentru cititorul care nu înțelege unii dintre termenii tehnici pe care i-am folosit până acum. Două obiecte definite ca fiind unul imaginea speculară a celuilalt sunt enantiomorfi și pot fi deosebiți doar pentru că, neavând un plan de simetrie, nu au imaginile speculare care se pot suprapune. Toate celelalte proprietăți sunt identice. Deci, nu sunt separabile și nu se pot deosebi în niciun fel. Singurul mod prin care le putem face să se comporte diferit este acela de a-i face să interacționeze cu ceva care nu este simetric. În acel context, lucrul care nu este simetric care interacționează cu o enantio-formă sau cu cealaltă, creează o pereche care se definește ca fiind diastereoisometrică. Diastereoizometrii sunt diferiți în toate aspectele, fiind deci separabili, dar mai ales au energii de interacțiune diferite și asta conduce la niște urmări importante și interesante, ca și când o interacțiune ar fi favorizată în termeni energetici (cinetici) față de cealaltă.

Cu cât diastereometri se diferențiază în simetrie, cu atât este mai diferită energia necesară pentru a-i face să interacționeze. Să dăm un exemplu mai simplu! Știm că fotonii interacționează cu electronii superficiali ai materialului cu care intră în contact. Știm că, pentru configurația evideonică, un electron, adică un lepton, este format dintr-un foton legat de un antifoton (Vezi Evideon). Deci, leptonul nu este simetric și când interacționează cu un foton virtual, o astfel de interacțiune va avea două parcursuri posibile.

$$F_1-F^* + F^v \leftrightarrow F_1---F^*--F \leftrightarrow F_1 + F^*-F \text{ (foton și pozitron)}$$

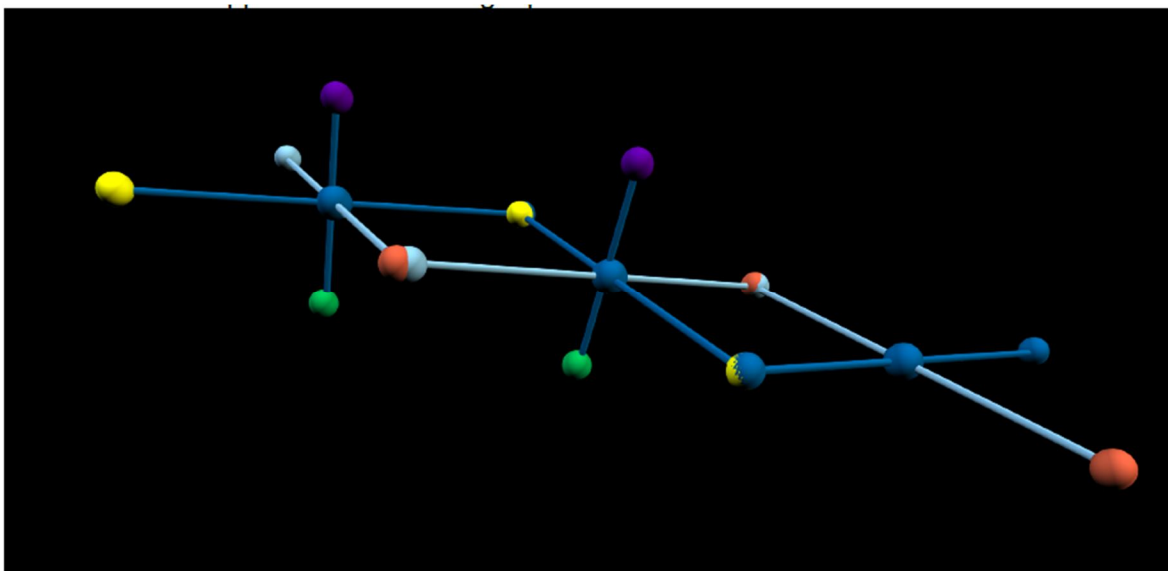
$$F^v + F_1-F^* \leftrightarrow F^*--F_1--F^* \rightarrow F^* + F^*--F_1 \text{ (antifoton și electron)}$$

F^v =Foton Virtual , F^* =Antifoton , F_1 = Foton de nergie 1 , $F-F^*$ =Electron , F^*-F =Pozitron , $F-F^*-F$ =Quarc , F^*-F-F^* =Anti Quarc.

Cele două procese sunt enantiomorfe și au aceeași probabilitate de a se întâmpla; dar dacă unul dintre cele două procese se întâmplă, trebuie neapărat să se desfășoare în mod paralel și al doilea, pentru că altfel, local, simetria este distrusă. Asta înseamnă că în realitatea virtuală a lui Evideon sunt unele procese care nu se pot întâmpla decât în pereche, cu antiprocesele ei, și asta se întâmplă când încercăm să facem particulele subatomice compuse să interacționeze între ele în totalitatea lor, de la un număr impar de unități fotonice și/sau antifotonice, ca în acest caz. (Vezi Anexa 2)

Acesta este motivul fundamental pentru care nu pot exista singuri, fiind formați din trei unități, două fotonice și una antifonică. Quarcii sunt mereu în compania antiquarcilor lor (în mezonii). Entanglementul cuantic este o consecință a acestui aspect din fizica universului virtual pentru că primul lucru care se întâmplă este separația în două părți a Conștiinței.

În acest context, interacțiunea unui singur foton cu un electron este posibilă doar dacă se admite că fotonul care reacționează cu electronul îi cedează toată energia sa fotonului. Cu alte cuvinte, fotonul se agață de electron și își anulează axa energiei, alungind cele două axe ale energiilor ale părții fotonice și antifotonice ale electronului. Cu alte cuvinte, fotonul nu se agață nici ca foton, nici ca antifoton, ci ca foton virtual, adică ca o specie fără asimetrie, dar cu un plan specular, furnizând un electron care ne apare cu o energie mai mare.

Acest obiect prezintă aproape aceleași caracteristici ca și electronul de pornire, are aceeași simetrie, dar are energie diferită, deoarece contribuția energetică a fotonului de pornire sub formă de lungime a axei sale a energiilor s-a redistribuit pe axa componentei fotonice a electronului însuși, (alungind însăși axa) și când revine la starea energetică de bază poate efectua procesul invers, adică să elimine un foton cu energie oportună (să reformeze fotonul cu axa energiilor nenul). Fotonul virtual care s-a agățat de electron, așa cum vom vedea în continuare, are libertate de mișcare rotativă deasupra și sub planul său orizontal și acest *bending* provoacă capacitatea de a desprinde cu ușurință, față de o structură rigidă cum este quarcul (vezi mai departe).

Fotonul virtual, dacă se agață de electron din partea fonică sau din partea antifonică, poate produce o specie intermediară identică (vezi anexa 3) care se interconvertea într-un electron cu o energie mai înaltă.

În realitate noi vedem doar efectul final al acestor procese; fizica cuantică teoretică demonstrează că, dacă antifotonul există, nu doar că are elicitate diferită de cea a fotonului, ci și că elicitatea (spin) sa îi interzice, datorită regulilor de simetrie, să acționeze asupra materiei, așa cum face forma sa fonică, cu aceeași probabilitate (vezi anexa 3).

Deci, noi vedem în semi-realitatea noastră doar un foton care, dacă lovește un electron al orbitalului 1s al atomului de hidrogen, îl face să sară de la un nivel cuantificat cu un număr cuantic principal egal cu 1 la un nivel cuantificat superior, cu $n=2$.

Exact cum a fost prevăzut de viziunea evideonică. Însă aceasta din urmă este capabilă să formuleze ipoteza în legătură cu unde ajunge fotonul care în acest proces dă impresia că dispare și care în realitate rămâne lipit în forma sa planară de

electron, gata să apară iarăși când procesul contrar se întâmplă. Contrariul se va întâmpla în antiatomul de hidrogen, așa cum se presupune în literatura științifică (W. Perkins, "The Antiparticles of Neutral Bosons," *Journal of Modern Physics*, Vol. 4 No. 12A, 2013, pp. 12-19. doi: [10.4236/jmp.2013.412A1003](https://doi.org/10.4236/jmp.2013.412A1003)).

Interacțiuni între fotoni și electroni

Dar fotonii interacționează între ei?

Din punct de vedere tehnic, dacă fotonii nu ar avea masă, aceștia ar trebui să treacă unul prin celălalt fără să se ciocnească și fără să aibă vreo interacțiune între ei și asta este ceea ce s-ar putea întâmpla efectiv dacă fotonii care interacționează sunt virtuali în momentul în care axa energiei (în Evidenț axa verticală, caracterizată de culorile verde și magenta) este nulă.

În realitate, în momentul acela fotonul și antifotonul sunt unul și același lucru, pentru că au un plan de simetrie (planul spațio-temporal) care permite suprapunerea totală dintre cele două formule limite de rezonanță (foton și antifoton). În mod experimental chiar se pare că, dacă eu iau două raze laser și le încrucișez între ele, cele două raze par să nu aibă interacțiune între ele, susținând ideea că fotonul nu are masă.

Din păcate, chiar dacă fizica spune asta, există numeroase experimente și lucrări teoretice care demonstrează contrariul.

Cum este posibil ca un foton să fie atras de gravitație dacă acesta, neavând masă, nu este subiectul forței de gravitație?

Einstein, pentru a depăși această problemă, susține că spațio-timpul se curbează sub interferența unei mase mari. Deoarece câmpul de existență a fotonului este legat de planul spațio-temporal, fotonul alunecă pe acesta și auzind despre curbarea acestuia din urmă, dă impresia că pică în gaura provocată de masa unui corp.

Însă ceva nu se potrivește.

Paul Dirac susține că nu este necesară o masă mare pentru a îndoi sau a oferi impresia că câmpul spațio-temporal se curbează. Conform calculelor, în realitate, este suficient un atom greu, cum ar fi cel al mercurului, pentru a face astfel încât electronul orbital 1s al acestui element să meargă la o viteză egală cu circa o pătrime din viteza luminii. (viteza unui astfel de electron ar fi dată în realitate de

numărul atomic al mercurului înmulțit cu constanta de structură fină a universului care este egală cu $Z \times \alpha = 80/137$). O astfel de viteză ridicată ar produce o contracție spațio-temporală a orbitalelor atomice cu formă sferică de tipul "s", care ar ecraniza nucleul atomului, producând o reumflare a orbitalilor cu geometrie diferită, cum ar fi orbitalii "2p" și "d".

Toate acestea, documentate din plin de lucrările științifice ar produce lichiditatea mercurului. (F Calvo et al, Angew. Chem., Int. Ed.. 2013, DOI: [10.1002/anie.201302742](https://doi.org/10.1002/anie.201302742)).

Dar asta înseamnă că nu efectul masei ar produce o alterare puternică a țesutului spațio-temporal.

Dar teoria relativității ce validitate are?

Albert Einstein este un nume foarte cunoscut pentru că a luat Premiul Nobel pentru Fizică, dar nu pentru teoria relativității, așa cum cred unii, ci pentru efectul fotoelectric, care este cu totul altă poveste.

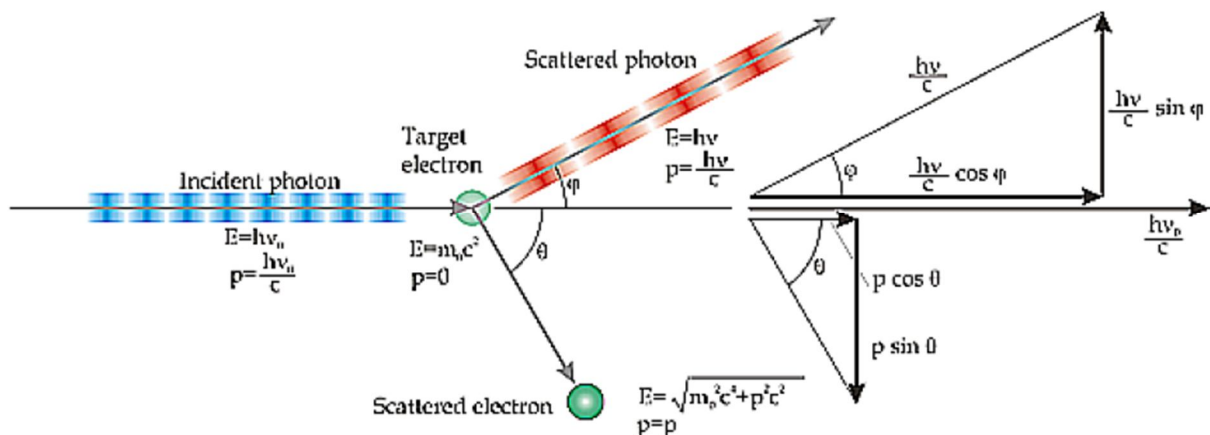
Așa cum a înțeles Einstein, reluând teoria lui Planck, efectul fotoelectric evidențiază natura cuantică a luminii. În radiația electromagnetică energia nu este distribuită în mod uniform pe întregul foton a unde, ci este concentrată în cuante singulare (pachete discrete) de energie, fotonii, și fiecare foton interacționează singular cu un electron, cărui îi cedează energia. Până când acest lucru se verifică este necesar ca fotonul să aibă energia suficientă să rupă legătura electrică care ține legat electronul de atom.

Acest "prag minim" de energie al fotonului se determină în baza relației lui Einstein: $E = h \cdot (c/\lambda)$ (unde "h" este constanta lui Planck, " λ " este lungimea de undă și "c" viteza luminii). Cu siguranță teoria relativității este ceva cu un impact mult mai mare, pentru că reprezintă sau vrea să reprezinte un descriptor al întregului Univers, pe când efectul fotoelectric reprezintă doar un comportament care descrie interacțiunea dintre fotoni și electronii superficiali.

Cum de distincția maximă oferită lui Einstein nu vorbește despre relativitate? Cu alte cuvinte, recunoașterea științifică oferită lui Einstein este oferită pentru o descoperire care-i va permite lui Compton să descopere efectul omonim. Experimentul lui Compton consta în trimiterea unui fascicul corespondent de fotoni (raze X cu $\lambda = 0,0709$ nm) pe o țintă de grafit, și în observarea spectrului de fotoni difuși și, deci, a lungimii lor de undă (λ).

Ceea ce a văzut fizicianul american a fost faptul că, pe lângă emisia de fotoni cu aceeași λ , erau și raze X cu o lungime de undă mai mare (în medie de 0,0731 nm) și, deci, cu frecvență mai mică (mai puțin energetici). În plus, mărirea absolută a lungimii de undă a radiației difuze, pentru oricare unghi de răspândire, era independentă de lungimea de undă a radiației incidente.

http://www.lucevirtuale.net/percorsi/b3/effetto_compton.html

În 1923 Arthur Holly Compton a realizat următorul experiment. El a îndreptat un fascicol monocromatic de raze X pe o țintă de grafit și a analizat proprietățile radiației la ieșire. Datele experimentale demonstrează că lungimea de undă λ_f a radiației difuze finale este mai mare decât lungimea de undă λ_i a radiației incidente; în plus, diferența $\lambda_f - \lambda_i$ depinde de unghiul θ , de-a lungul căruia direcția radiației este împrăștiată. La fel cum pentru efectul fotoelectric și pentru corpul negru, acest rezultat este incomprehensibil în baza legilor teoriei ondulatorie clasice a luminii, conform căreia razele X incidente ar trebui să fie împrăștiate în toate direcțiile, cu o lungime de undă medie, contrar rezultatelor experimentale.

Așa cum pentru efectul fotoelectric și pentru corpul negru acest rezultat este incomprehensibil în baza legilor teoriei ondulatorii clasice a luminii, în funcție de care razele X incidente ar trebui să fie difuzate în toate direcțiile, cu lungimea de undă medie, contrar rezultatelor experimentale. Însuși Compton a reușit să explice acest comportament al razelor X. El apelează la teoria relativității restrânse și, mai ales, **a presupus că razele X, în ciocnirea cu atomii grafitului s-ar comporta ca niște adevărate particule** dotate cu energie și cu impuls (adică cu masă). Dacă teoria lui Einstein în legătură cu relativitatea ar fi greșită, atunci efectul Compton ar trebui să caute în altă parte explicațiile sale, dar fiindcă atât efectul fotoelectric, cât și datele descoperite de Compton, au legătură cu o puternică interacțiune dintre un foton lipsit de masă și un electron considerat ca fiind o particulă invizibilă, ar putea exista o explicație diferită prin viziunea eideonică a universului.

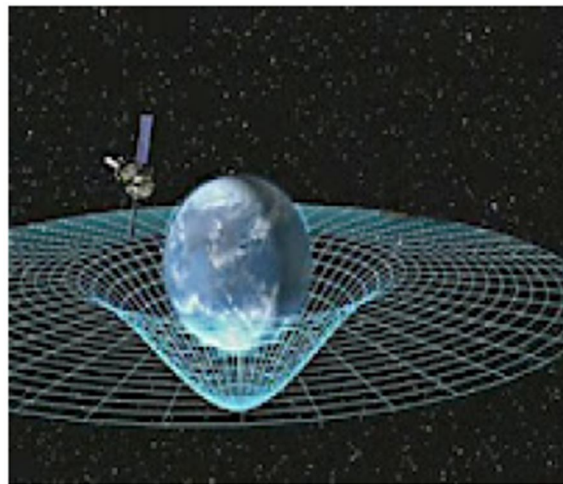
Că teoria relativității este greșită se gândesc mulți în ziua de astăzi, chiar dacă în general, nimeni nu are curajul să spună ceea ce gândește, pentru că a merge contrar ideii că am dat un Nobel cuiva care greșise aproape tot nu este astăzi la modă.

Ecuția relativității lui Einstein nu ar fi în realitate a lui Albert Einstein, ci a unui matematician autodidact italian, Olinto De Pretto.

Deconcertanta descoperire vine din partea serioasei reviste englezești "Guardian", care deja cu opt ani în urmă prezentase geneza celebrei formule a relativității (timpul și mișcarea sunt relative față de poziția observatorului, dacă viteza luminii este constantă), altfel cunoscută ca și $E=mc^2$ (energia este egală cu produsul dintre masă și pătratul vitezei luminii) și care a repropus controversata problemă cu privire la primogenitura probabil a celei mai faimoase ecuații din lume. În realitate, faimoasa formulă $E=mc^2$ nici măcar nu a fost descoperită de Einstein, așa cum prezintă, într-un articol de ziar, Simona Marchetti, în data de 13 aprilie 2007, în "Corriere della Sera": „Din câte se povestește, în data de 23 noiembrie 1903, italianul De Pretto, un industriaș din Vicenza pasionat de matematică, ar fi publicat în revista științifică "Atte", un articol cu titlul "Ipoteze ale eterului în viața Universului", în care susținea că "materia unui corp conține o cantitate de energie reprezentată de întreaga masă a corpului, care s-ar mișca cu viteza medie a particulelor unice." ”

În concluzie, celebra $E=mc^2$, explicată cuvânt cu cuvânt, chiar dacă De Pretto nu a pus și formula relaționată conceptului de relativitate, ci a relaționat-o cu viața universului.

Conform reconstituirii efectuate de profesorul Umberto Bartocci, docent în Istoria Matematicii la Universitatea din Perugia, acest defect în formularea lui De Pretto ar fi fost motivul pentru care inițial semnificația ecuației nu este înțeleasă. Abia după aceea, în 1905, omul de știință elvețian Michele Besso l-ar fi anunțat pe Albert Einstein în legătură cu lucrarea desfășurată cu doi ani înainte de De Pretto și concluziile la care ajunsese, pe care genialul fizician și matematician le-ar fi făcut apoi ale sale, fără totuși să-i atribuie vreun merit italianului. Aceasta bineînțeles că este teza lui Bartocci, căreia profesorul i-a dedicat chiar și o carte, publicată în 1999 de Andromeda - Albert Einstein și Olindo De Pretto - Adevărta poveste a celei mai faimoase formule din lume, unde este explicată teoria "contaminării einsteiniene" de către De Pretto, decedat în 1921. «De Pretto nu a descoperit relativitatea - a recunoscut Bartocci - însă nu există dubii în legătură cu faptul că a fost primul care utilizat ecuația, iar acest lucru este foarte semnificativ. Sunt convins și că Einstein a folosit cercetările lui Pretto, chiar dacă acest lucru este imposibil de demonstrat. » De-a lungul anilor au existat și alte polemici în legătură cu contribuțiile științifice care i-ar fi permis lui Einstein să descopere și

facă publică formula revoluționară în 1905 și printre acestea se spune că deosebit de importante au fost cercetările germanului David Hilbert. Se pare însă că este imposibil să se pună punct controverselor și nici măcar Edmund Robertson, profesor de matematică la Universitatea din St. Andrew, nu a reușit să facă asta: « O mare parte din matematica modernă a fost creată de lumea căreia nimănui nu i-a acordat vreodată vreun credit, cum ar fi de exemplu arabii - a povestit Robertson pentru Guardian - Einstein se poate să fi luat ideea de la cineva, dar ideile în sine vin de peste tot. De Pretto merită cu siguranță un credit pentru studiile pe care le-a desfășurat și contribuția pe care a avut-o dacă aceste lucruri se pot dovedi. Dar, oricum, genialitatea lui Einstein rămâne incontestabilă. .» Dubiul persistă, polemicele persistă și ele, singura certitudine este tocmai acea ecuație $E=mc^2$, despre care toți au auzit vorbindu-se cel puțin o dată!

"Discover" din martie 2012 publică cercetările unor savanți care revizuiesc total ideile lui Einstein. Studii recente efectuate asupra notițelor lui Einstein demonstrează că în ele au fost făcute erori grave. Așa se pare și așa este declarat cu o frază care nu lasă niciun dubiu interpretativ: "Teoria lui Einstein este fără niciun dubiu cea mai mare idee a secolului XX, dar nu tot ce a făcut el este corect. O parte din munca descoperită recent, pe care fizicianul a efectuat-o, a fost greșită. Foarte, foarte greșită. " Asta declară Jeoff Brumeiel în data de 14 martie 2014.

<http://www.npr.org/2014/03/20/291408248/einsteins-lost-theorydiscovered-and-its-wrong>

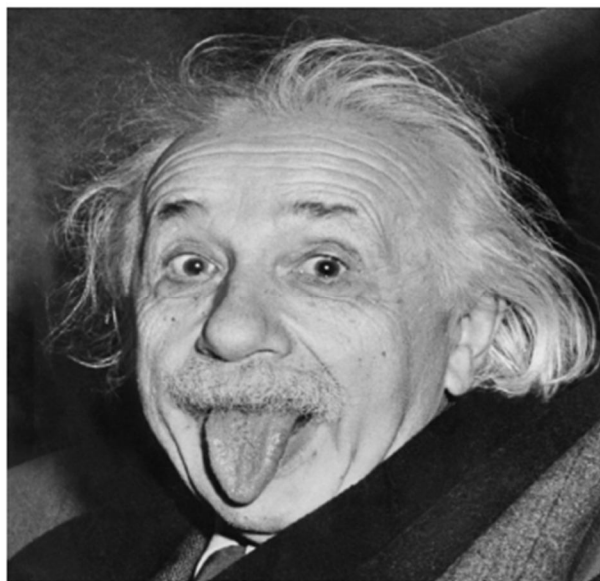
Is Einstein's Greatest Work All Wrong —Because He Didn't Go Far Enough?

From a farmhouse in the English countryside, gentleman scientist Julian Barbour plots to take relativity to its logical extreme and redefine the very nature of gravity, space, and time.

By Zeeya Merali | Tuesday, May 01, 2012

În plus, măsurători mai exacte, efectuate cu aparate mai sofisticate, demonstrează foarte clar că teoria lui Einstein trebuie revizuită. De exemplu, rapoartele dintre masele particulelor subatomice nu par să fie constante, ci fluctuează în spațio-timpul lui Einstein, contrar celor prevăzute de teoria sa.

<http://www.npr.org/2013/08/22/214186448/the-worlds-most-precise-clock-could-proveeinstein-wrong>

Un docente di storia della matematica sostiene che la scoperta del fisico tedesco.

Il giallo della formula di Einstein

Lo scienziato passato alla storia per la "teoria della relatività" pubblicò i primi risultati nel 1905. Oggi si è scoperto che già un anno prima il vicentino Olinto De Pretto era giunto alle sue conclusioni

Che decisione, se fosse venuta... Il fisico Albert Einstein, ritenuto il più grande genio della fisica moderna, vincitore del Premio Nobel nel 1921 per aver scoperto la "teoria della relatività", era forse un ingenuo ambizioso. Oggi si dice che, pur di raggiungere la gloria, aveva sacrificato le sue teorie più originali a una scienza poco nota, tale Olinto De Pretto, di Schio in provincia di Vicenza. Dello straordinario talento di De Pretto si è venuti a conoscenza solo ora. Se si legge il libro del professor Umberto Baricci, "Albert Einstein e Olinto De Pretto. La vera storia della formula più famosa del mondo", i dubbi sull'aver "scoperto" la formula da parte di Einstein si rafforzano. La formula è la celeberrima $E=mc^2$, alla base della teoria della relatività, o Baricci, docente di storia della matematica all'Università di Bologna, sostiene che Einstein non fu il primo a scoprire la formula, ma che fu Olinto De Pretto a farlo.

colla sua proposta, nonché titolare dell'archivio di famiglia. L'ingegner Baricci, ex insegnante di filosofia, con il dissenso familiare, «Olinto De Pretto era un uomo fervido che inseguiva gran parte della vita svolgendo l'attività di direttore amministrativo presso lo Istituto del fratello Silvio, discendente alla guida delle più svariate industrie: l'agricoltura, la geologia, l'automazione, la fisica... Il suo carattere, per natura chiuso, si apriva con estrema difficoltà quando era in compagnia degli amici, conosciuti nei circoli culturali oppure durante le vacanze in montagna. L'unico luogo che Olinto si concedeva. Nelle vacanze lette e nei documenti che pensava venissero definiti come un vero e proprio genio: condottiere, educatore, amico. Non si è mai sposato, ma aveva una forte passione della famiglia. Lo si conosceva dallo splendido rapporto che lo legava al giovane fratello in età

È sua la teoria che ha cambiato il mondo? Olinto De Pretto, nel 1905, pubblicò la formula che ha cambiato il mondo.

Basato su documenti inediti del fratello: "Secondi dell'Espresso"

În orice caz, multe sunt dubiile care zi de zi își fac apariția pe scena lumii fizice și care încep să facă praf ideea existenței reale a unei relativități legată de curbarea unui câmp, cel spațio-temporal propus de Einstein, care se pare că nu ar fi crezut în teoria câmpurilor.

<http://www.npr.org/blogs/13.7/2011/09/28/140839445/iseinstein-wrong>

Marco De Paoli scrie în cartea sa: "În legătură cu fundamentele teoriei relativității care domină scena fizicii contemporane, rămâne necesitatea unei reflecții mai epistemologice. Reflecția se mărește într-o analiză aprofundată a cosmologiei care conduce de decenii și care, plinându-se pe cosmologia einsteiniană, a impus progresiv teoria neverosimilă a unui univers în expansiune, pornind de la o misterioasă "singularitate" creatoare care a explodat odată cu așa-numitul Big Bang. O astfel de teorie s-a putut impune doar prin intermediul unei lecturi unilaterale și reductive a deplasării spre roșul luminii lactice și a radiației de fond împrăștiată în univers, în timp ce aceleași date par să deschidă alte interpretări alternative mai plauzibile." Dar și alți fizicieni încep să revizuiască ideea curburii spațio-timpului, furnizând noi ipoteze de lectură a fenomenelor fizice legate de gravitație: Cunoscutul matematician și fizician Fock se exprimă astfel în legătură cu gravitația: "Este...incorect să numim teoria gravitației lui Einstein "Teoria generală a relativității" cu atât mai mult cu cât **'Principiul general al relativității este imposibil sub orice condiții fizice.'** " În plus, într-un articol, care are titlul "Ce nu este în regulă cu relativitatea?" - Bulletin of the Institute of Physics and Physical Society, Vol. 18 (March, 1967) pp.71—77, G., Burniston Brown demolează aproape toate aspectele teoriei relativiste.

<http://homepage.ntlworld.com/academ/whatswrongwithrelativity.html>

«RIVOLUZIONE» NELLA FISICA

Sfidando leggi scientifiche consolidate, un gruppo di fisici australiani mette in dubbio la famosa «costante» universale

La luce ha perso velocità vacilla la teoria di Einstein

SYDNEY - In un mondo in costante mutamento almeno una cosa sembrava costante: la velocità della luce, come ci ha insegnato Einstein. Questo? Ma forse non è proprio così: il monolitico si è in questa domanda, su cui si fonda la teoria della relatività, e, con questa, gran parte della fisica contemporanea, viene ora incrinato da uno studioso australiano.

Recenti osservazioni, sostiene il fisico teorico Paul Davies della Macquarie University di Sydney, sembrano suggerire che diversi miliardi d'anni fa la luce si muoveva a una velocità superiore a quella attuale: quasi 300.000 km al secondo cioè, ritenuti oggi una delle poche costanti universali.

In uno studio pubblicato sull'ultimo numero della rivista Nature, Davies e altri accademici si soffermano sulle osservazioni fatte dal collega John Webb della University of New South Wales, sempre a Sydney. Analizzando le proprietà delle emissioni provenienti da una lontana quasar (potente fonte di radiazioni simili a quelle di una stella), Webb ha calcolato che, attraversando le nubi di materia interstellare in 12 miliardi di anni per arrivare alla Terra, queste hanno assorbito fotoni che, in base alle teorie fisiche correnti, non avrebbero dovuto assorbire.

Per spiegare le inattese proprietà di queste missioni luminose, Davies ha postulato che la struttura degli atomi del la quasar osservata sia leggermente diversa dalla struttura atomica dell'universo che noi oggi conosciamo. Ciò, ragione Davies, è però possibile solo pensando che da 12 miliardi di anni la luce fa oggi la velocità della luce sia cambiata, che nel frattempo abbia subito rallentato. Oppure bisogna ipotizzare che a cambiare sia stata la carica dell'elettrone, un'altra costante «sacra» della fisica contemporanea. Fra le due alternative Davies sceglie la prima, considerando che, se a cambiare doveva essere stata la carica dell'elettrone, bisognerebbe mettere in discussione la seconda legge della termodinamica - quella secondo cui ogni cambiamento è frutto di una variazione di energia, che nel cambiamento viene però in minima parte inevitabilmente persa. Circonvolando altrimenti per arrivare a una conclusione definitiva, ma se confermata, ha rilevato Davies, l'ipotesi di una variazione della velocità della luce bisognerebbe rivedere cioè l'equazione di fisica più nota al mondo: $E=mc^2$. ovvero, l'energia è pari alla massa moltiplicata per la velocità della luce al quadrato.

Cu alte cuvinte, ceva nu funcționează în relativitate și ceea ce nu funcționează are mereu legătură cu previziunile legate de masă corpurilor. Materia obscură și previziunile cu privire la cantitatea sa, interacțiunile dintre foton și masa sa aparentă, raporturile dintre masa de neutroni și protoni, formularea unui ipotetic Big Bang relaționat cu calitatea și cantitatea radiației de fond, Red Shift-ul galaxiilor, relația lipsă dintre relativitate și cuantică ce nu poate fi trecută cu vederea, unde nodul fundamental este o gravitație cuantică care nu reușește să vadă lumina și mai ales natura fotonului clasic, care se comportă de parcă ar fi în realitate un obiect cu masă variabilă, face ca relativitatea să fie mai degrabă incompletă. Când fotonul cu energie înaltă interacționează cu materia și când are energie mică, trece prin mijlocul ei. Aceeași structură a spațio-timpului se curbează sub masă - ori curbarea sa este cea care produce efectul de masă, amintește mult despre absența dualității în universul evedeonic, unde cauza și efectul sunt exact același lucru, același eveniment, văzut în mod dual doar datorită postulatei prezențe a unui timp, care se pare că pentru fizicianul Bohm nu există.

În principiu, nodul constă în a ne închipui o energie care se comportă ca și masă sau viceversa, astfel încât fotonul să poată fi considerat un proiectil sau o undă. Dar dacă fotonul este doar un câmp electromagnetic, cum va reuși să interacționeze cu un câmp gravitațional într-o teorie care prevede că o

curbură spațio-temporală poate exista doar dacă există o masă? Și cu toate acestea, fotonii, în efectul fotoelectric, "se lovesc" de electroni atât de tare, încât îi împing, conform teoriei lui Compton, și îi fac pe aceștia să țâșnească cu un anumit unghi și o anumită traiectorie. Dar dacă teoria relativității este greșită, atunci și explicația efectului Compton este greșită și, mai ales, cum se explică în efectul Compton faptul că fotonul deviat la ieșire se comportă ca un proiectil care are o energie mai mică față de fotonul de intrare? Ce se întâmplă cu restul de energie?

Bineînțeles, dacă electronul ar avea structura propusă în Evedeon și dacă fotonul ar fi un foton virtual în oscilație cu antifotonul său, multe lucruri s-ar putea explica cu ușurință. Electronul nu ar fi punctiform, coliziunea ar putea fi lipsită de

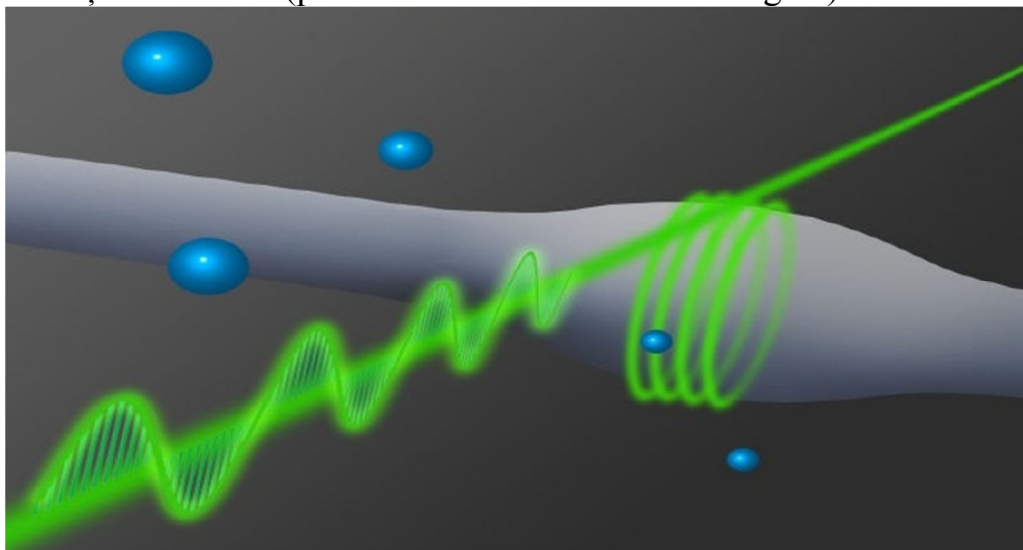
elasticitate și în funcție de cum lovește fotonul virtual electronul, iată că apar unghiuri diferite de ieșire ale noului foton (care nu ar fi cel care a ciocnit electronul, ci ar fi cel care înainte era legat de antifotonul care constituia însăși electronul). Cu alte cuvinte, un foton virtual, în configurația sa fonică (nu antifonică), lovește electronul (foton și antifoton legați unul de altul). Fotonul-proiectil se agață de electron, cedând energia sa, care la rândul său, eliberează un foton cu energie egală sau mai mică față de cea pe care a avut-o fotonul incident.

Dar pentru că axa energiei fotonului incident oscilează între două valori cuantificate $-L$ și $+L$ (cu L = lungimea axei energiilor), fotonul rezultat va avea unghiuri și energii diferite - egale sau mai mici față de energia maximă permisă pentru un foton sau un antifoton în valoare absolută. (pentru o soluționare banală a problemei vedeți aici:

http://www.ilmondodelletelecomunicazioni.it/argomento.php?id_lezione=56&id_capitolo=445

Fotoni care interacționează între ei. Unul este absorbit iar celălalt face cale înapoi și merge înapoi în spațiu.

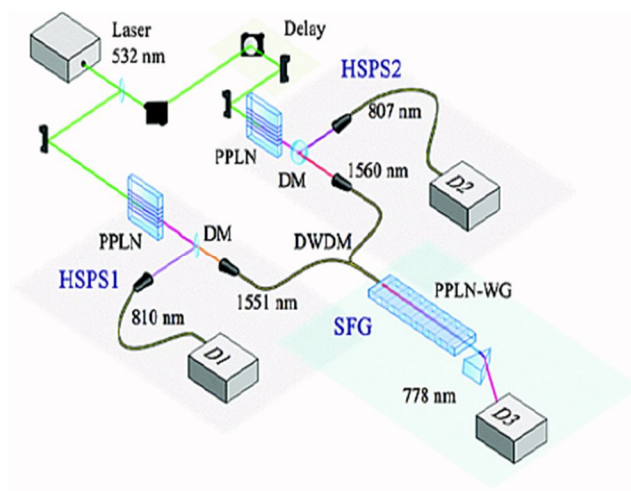
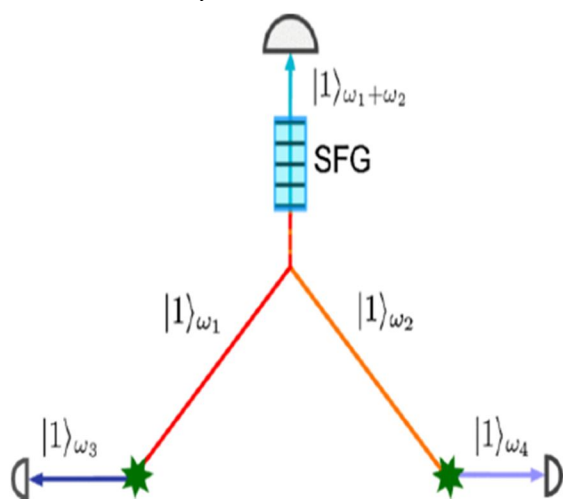
Nu doar fizica prevede că fotonii pot interacționa cu materia dar și între ei, în mod chiar foarte puternic. Unii cercetători de la Universitatea din Viena, în noiembrie 2014, au reușit să facă să interacționeze doi fotoni, care trec împreună printr-un rezonator care poate accepta intrarea doar a unui foton. Absorbția unui foton în rezonator este inversiunea traseului celuilalt, care se întoarce înapoi în spațiu, creând un entanglement între cei doi fotoni, pare a fi ceea ce se întâmplă. Conform modelului eideonic, asta înseamnă că un foton își rotește spinul în contrafață față de celălalt (pereche de fotoni virtuali entangled).

<http://io9.com/in-this-image-two-photons-interact-heres-why-its-grou-1654502848>

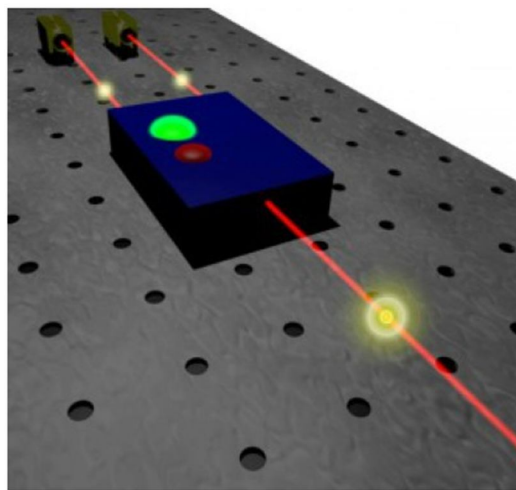
Dar și înainte de aceste experimente și alți cercetători reușiseră în 2007, la nivel teoretic, să verifice că fotonii pot interacționa între ei dacă au energiile înalte potrivite. <http://arxiv.org/pdf/quant-ph/0301146.pdf>.

În 2013 niște cercetători "izbesc unul de altul" (ar trebui să se spună că "fac să interacționeze") doi fotoni și obțin un altul caracterizat de suma energiilor primilor doi. (Nonlinear Interaction between Single Photons T. Guerreiro, A. Martin, B. Sanguinetti, J. S. Pelc, C. Langrock, M. M. Fejer, N. Gisin, H. Zbinden, N. Sangouard, and R. T. Thew, Phys. Rev. Lett. **113**, 173601 – Published 22 October 2014).

<http://journals.aps.org/prl/abstract/10.1103/PhysRevLett.113.173601>

Însă în acest articol se demonstrează cum cei doi fotoni pot să se însumeze unul cu altul pentru a crea un superfoton. Dar cum să explice că suma fotonilor dă din punct de vedere fizic un singur foton cu energie diferită? Asta înseamnă că fotonii se pot însuma doar pe componenta lor energetică. O explicație a acestei ipoteze este legată de observația că cei doi fotoni împușcați în aceeași direcție mergând cu viteza luminii ajung amândoi în același timp pe revelator, pentru că altfel ar apărea ca doi fotoni diferiți. În acel context revelatorul măsoară media valorilor celor două energii, efectuând două măsurători concomitent (fără localizare în spațio-timp). În acel context, un foton care are o lungime de undă de 1551 nanometri și unul cu lungimea de undă de 1560 de nanometri furnizează o lungime de undă medie de 1555.5 nanometri, care echivalează cu energia unui singur foton aparent. Cei doi fotoni sunt același eveniment unic și pot fi identificați ca fiind un singur foton. **Asta înseamnă că putem aduna și**

scădea fotonii între ei, extrăgând doar valorile axelor verticale (ale energiilor) ale fotonului evideonic.

Energia totală pusă în jos pare a fi suma energiilor celor doi fotoni, care corespunde unei lungimi de undă egală cu 777,75 nanometri, aproximată la 778 nanometri, această dată fiind obținută în mod obiectiv. În acest context, se poate și să se prevadă mecanismul de adăugare a unui electron la un foton, așa cum s-a putut vedea anterior, unde rezultatul final este un electron care a "alungit" axele componentelor fotonică și antifotonică cu aceeași cantitate derivată din contribuția energetică a fotonului care se leagă de structura electronică, reducându-și la zero valoarea axei sale a energiilor. Aceste concluzii ne determină să concluzionăm că într-o structură electronică, lungimile diferitelor axe ale unității fotonice pot suferi variații interne, păstrând nevătămate legile simetriei și conservării energiei. Aceste date explică cum este posibil ca un foton virtual să se agațe de un electron (Vezi Anexa 3). În plus, trebuie notat faptul că din toate experimentele amintite în literatură se demonstrează că: atunci când fotonul are energie joasă nu interacționează și se comportă ca o undă, dar când are energie înaltă se comportă ca o particulă, cu coliziuni elastice.

Un punct de vedere interesant în legătură cu masa fotonului este exprimat în *Optiks* (Evaluating the gravitational interaction between two photons M.A. Grado-Caffaro*, M. Grado-Caffaro Scientific Consultants, C/Julio Palacios 11, 9-B, 28029 Madrid, Spain.). În această lucrare, utilizând ecuația lui Klein Gordon se calculează energia gravitațională pe care ar exercita-o un foton asupra altui foton cu energie diferită, susținând că masa aparentă a fotonului în repaus nu este nulă. Dincolo de formalismul matematic complex autorii susțin că:

On the other hand, we define the gravitational energy of interaction relative to rest-mass between the two photons as

$$U_0(r) = -Gm^2_0/r.$$

Moreover, given that the photon rest-mass is wavelength dependent, one has for a given wavelength :

$$m(t) = \frac{m_0(\lambda)}{\sqrt{1 - (v(\lambda, t)/c)^2}}$$

În articol se consideră că m și m' sunt masele celor doi fotoni care interacționează între ei și se declară că:

$m = (hc/\lambda)/c^2 = h/(\lambda c)$ e $m' = (hc/\lambda + \epsilon)/c^2 = h/c(\lambda + \epsilon)$, unde h este constanta lui Planck, λ este lungimea de undă a fotonului cu masa m și ϵ este diferența dintre lungimile de undă dintre cei doi fotoni și c bineînțeles că este viteza luminii.

<http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0030402612001775>

Cu alte cuvinte se consideră că un foton este ca o particulă care are o masă aparentă dependentă de frecvența sa. În acord cu viziunea evidoenică a fotonului se poate demonstra că: nu doar doi fotoni pot interacționa între ei în mod gravitațional, ci o vor face doar dacă au energii ridicate, pentru că doar în acel caz vor avea mase aparent înalte. Dar celor mai mulți le-a scăpat o particularitate interesantă.

Autorii, pentru a efectua aceste munci intense, folosesc formula lui Klein Gordon. Pentru cine nu știe, Klein și Gordon încearcă să aplice formula lui Schrodinger, modificată în mod corespunzător (care calculează funcția de undă a fermionilor, dar mai ales pe cea a electronilor) pentru bozoni (printre care se află și fotonii), și să creeze un punct de uniune între relativitatea lui Einstein și cuantica lui Planck.

Însă, așa cum ne amintește Dr. Antonella Vannini în teza sa de doctorat de pe lângă Facultatea de Psihologie a Universității din Roma "La Sapienza", cu o teză de doctorat având titlul "Un model sintropic al Conștiinței", *"Aceeși ecuație probabilistică, în principiu dezvoltată de Max Born în îndepărtatul 1926, conține o aluzie explicită în legătură cu natura timpului și cu cele două tipuri de ecuații posibile ale lui Schrodinger, una care descrie undele anticipate și alta care descrie undele întârziate. Există un fapt important: începând cu 1926, de fiecare dată când fizicienii au luat ecuația lui Schrodinger pentru a-i calcula probabilitățile cuantice, în realitate au luat în considerație soluția undelor anticipate, deci influxul undelor care merg înapoi în timp, fără ca măcar să-și dea seama. În interpretarea lui Cramer matematica, pornind de la ecuația lui Schrodinger este exact aceeași din interpretarea lui Copenhagen. Diferența constă exclusiv în interpretare. Interpretarea lui Cramer reușește "miracolul" de a rezolva toate misterele și enigmele fizicii cuantice, făcând-o și compatibilă cu supozițiile relativității restrânse. **Tranzacția între unde întârziate, care provin din trecut, și unde anticipate, care provin din viitor, lasă loc unei entități cuantice cu proprietăți duale, de undă/particulă.** Proprietatea undelor este consecința interferenței undelor întârziate și anticipate și proprietatea particulei se datorează localizării tranzacției. Însă acest miracol se obține cu prețul de a accepta că unda cuantică poate **călători în mod real înapoi în timp.** La prima vedere acest lucru este în contrast deschis cu logica comună, care ne spune că, cauzele trebuie să preceadă mereu evenimentul cauzat, dar modul în care interpretarea tranzițională consideră că timpul diferă de logica comună, fiindcă interpretarea tranzițională include în mod explicit efectele teoriei relativității. Însă interpretarea lui Copenhagen tratează timpul în mod clasic, "newtonian" am putea spune, și asta stă la baza incongruențelor care se manifestă astăzi, așa cum este evidențiat de lucrările în care se încearcă să se explice rezultatele experimentelor cum ar fi cel al lui Aspect și a dublei despărțuri. Cramer, în practică, a descoperit o conexiune*

foarte profundă între relativitate și mecanica cuantică și asta reprezintă miezul interpretării sale."

Acum, Klein și Gordon, în formula lor, evidențiază faptul că există două soluții pentru funcția de undă a fotonului, una pozitivă și alta negativă, așa cum este evidențiat de lucrările lui Caffaro, pe care l-am citat mai înainte. În expresia relativistă, energia totală (care ține cont de operatorul energie cinetică și de masa în repaus) poate fi descrisă astfel:

$$\hat{E} = \sqrt{\hat{p}^2 + m^2}$$

Atunci s-ar putea căuta o soluție, așa cum s-a procedat cu ecuația lui Schrodinger:

$$\hat{E}\psi = \sqrt{\hat{p}^2 + m^2}\psi$$

Soluția pentru a remedia acest inconvenient este, deci, aceea de a propune un fel de pătrat al acestei ultime ecuații:

$$\hat{E}^2\Phi = (\hat{p}^2 + m^2)\Phi$$

Dar procedând astfel, se pierde toate soluțiile negative, în mod total arbitrar. Cu alte cuvinte, pentru foton, există două funcții de undă: una care este negativă și merge în trecut și în direcție spațială opusă celei care are energie pozitivă care merge în viitor. Toate acestea, spuse în termeni evideonici, înseamnă că fizica modernă a calculat deja existența antifotonului, dar a respins a priori existența sa, cu toate că matematica și afirmă spun contrariul.

https://en.wikipedia.org/wiki/Klein%E2%80%93Gordon_equation

Antifotonul ar avea caracteristica de a se mișca într-o dimensiune unde entropia se micșorează (negentropie sau entropie negativă, propusă de Erwin Schrodinger în 1943 și reluată de Luigi Fantappie în aceeași perioadă).

https://it.wikipedia.org/wiki/Luigi_Fantappie%C3%A9

Aspecte relative în realitatea evideonică

Așadar, fizica modernă nu-și dă seama de existența antifotonului pentru că acesta se transformă la viteza luminii în imaginea sa speculară prin intermediul unui rapid efect de tunel. Soluțiile matematice care conduc la verificarea teoretică a acestui eveniment sunt omise pentru că sunt incompreensibile, doar deoarece conștientizarea fizicianului modern nu reușește încă să înțeleagă că fotonul este la fel ca o medalie, dar unde se insistă cu încăpățănare ca acesteia să i se vadă doar o față.

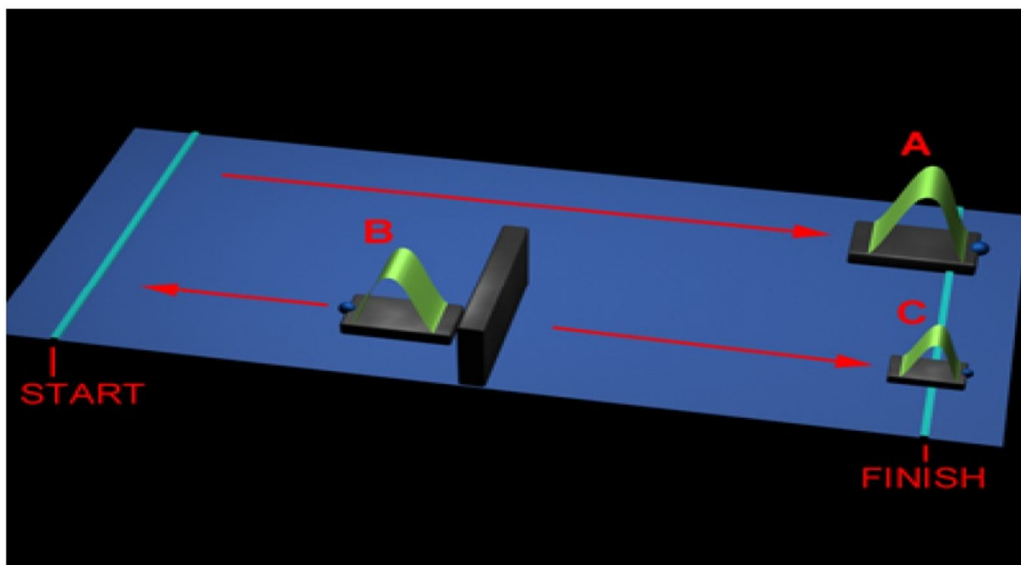
Deci, fizica modernă vede fotonul ca fiind o particulă lipsită de antiparticulă, dar nu este capabilă să-i înțeleagă comportamentul până la capăt, încercând soluții

alternative și uneori cu adevărat pitorești. Dacă revedem experimentele de coliziuni efectuate între fotoni și fotoni sau între fotoni și electroni, ne dăm seama că modelul evideonic este capabil compenseze tuturor lipsurile de înțelegere.

Un anumit experiment ne ajută să înțelegem că vechile interpretări pitorești, furnizate chiar și de școli eminente de fizică, cad în fața unor banale obiecții. Într-un articol care a apărut cu câțiva ani în urmă, Raymond Y. Chiao, Paul G. Kwiat și Aephraim M. Steinberg au produs un experiment interesant, pe care l-au publicat în 1993 în revista *Nature*. Aceștia au împușcat dintr-un tun fonic doi fotoni, născuți în același moment, unul la dreapta și altul la stânga, spre două revelatoare de fotoni. Cei doi fotoni, deplasându-se cu viteza luminii, au ajuns amândoi la respectivele ținte, luându-le aceeași perioadă de timp, pentru că cele două ținte erau echidistante față de sursa fonică. Într-un al doilea experiment unul dintre cele două drumuri optice a fost modificat, adăugându-i-se o oglindă. Se împușcă o sută de fotoni la dreapta, pe drumul liber, și o sută de fotoni la stânga, pe drumul unde se află oglinda ca și obstacol. Primii o sută de fotoni ajung la timp la țintă la viteza luminii. Cealaltă sută de fotoni vor ricoșa pe oglindă și vor fi reflectați înapoi. Însă oglinda nu era perfectă și din o sută de fotoni unul trecea prin oglindă și urma traiectoria spre a doua țintă. Oglinda avea o reflectare de 99%. Ei bine, fotonul care reușea să treacă prin oglindă prezenta o viteză de circa 1,7 c; adică, în mod aparent călătorea aproape cu viteza luminii. În cursul experimentelor și-au dat seama că în unele zile, mai mult de un milion de fotoni reușeau să treacă prin oglindă și să ajungă la țintă înainte de bariera prevăzută de viteza luminii; fotonul este ca o undă care reprezintă probabilitatea de existență a însuși fotonului. Deci nu este adevărat că oglinda permitea doar trecerea unui singur foton din o sută, reflectându-i pe ceilalți nouăzeci și nouă, ci permitea trecerea unui procent de 99% probabilitate ca fotonul să treacă, reflectând sau respingând 99% de probabilitate statistică ca un foton să treacă. Dacă se reprezintă grafic cele două gaussiene de probabilitate, se descoperă că probabilitatea egală cu 99% e ca o broască țestoasă cu carcasa foarte mare comparativ cu broască țestoasă, care este de o sută de ori mai mică și care reprezintă gaussiană, care corespunde cu 1% probabilitate.

Cele două gaussiene-broaște țestoase merg cu viteza luminii, dar se pare că cea mică ajunge prima, pentru că clopoțelul care indică sosirea la țintă sună când a trecut întreaga broască țestoasă.

În acel context se pare că prima broască țestoasă, adică 1% dintre fotoni, sau un foton dintr-o sută, care reușește să treacă prin oglindă, a depășit viteza luminii.

<http://astrolab.altervista.org/articoli/luce.html>

Adevărata explicație a evenimentului

Atât fizicienii care au scris articolul științific, cât și cei de la revista *Nature* nu-și amintesc de o proprietate importantă a fotonilor, care, dacă este luată în considerație, invalidează imediat explicația oficială oferită de autorii articolului. În publicație se declară că fotonul se comportă ca undă în proporție de 99%, pe când 1% trece prin oglindă și se va comporta apoi ca particulă. Din păcate, atât Born cât și Bohm susțin, chiar dacă o fac în mod diferit, că fotonii sunt unde și/sau particule, dar când se decide că un foton este o undă sau o particulă, restul de fotoni se va comporta în același fel. Cu alte cuvinte, nu este posibil să faci un singur foton parțial undă și parțial particulă. În afară de faptul că nu s-ar potrivi nici măcar explicația despre gaussiană, deoarece viteza fotonului ar depinde de grafismele cercetătorului, și în acest caz modelul evideonic este capabil să furnizeze o explicație exhaustivă.

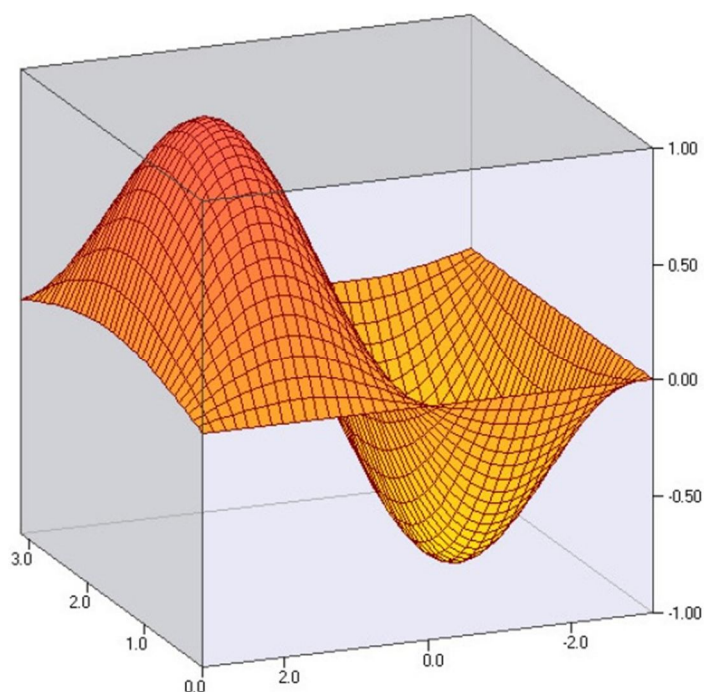
Deoarece fotonul virtual este în rezonanță cu cele două forme enantiomorfe ale sale (foton și antifoton), care se convertesc reciproc între ei cu viteza luminii, avem două probabilități diferite ca fotonul virtual, apropiindu-se de electronii oglinzii, să se polarizeze ca foton și antifoton. Există o probabilitate mai mică ca fotonul virtual să se blocheze ca antifoton. Dar, în acel rar moment, care nu este nul ca și probabilitate, antifotonul se manifestă ca atare și își va exprima proprietățile, care sunt opuse față de cele ale fotonului care este reflectat. Antifotonul va merge în partea opusă a fotonului, dar înainte de a se transforma din nou în foton virtual și de a-și ascunde față de experimentatorul fizician adevărata sa natură duplicitară, va rămâne pentru scurt timp ca antifoton, mergând pentru o clipă înapoi în timp. Cu alte cuvinte este ca și când ar fi pornit mai înainte în timp

și din acest motiv ajunge înainte de timpul prevăzut, dând falsa impresie că a depășit viteza luminii.

Prin urmare, fotonul ar fi ca un pendul, un metronom care scanează timpul. Fotonul și antifotonul s-ar conecta între ei, furnizând, nu locația timpului, pentru că universul ar merge înainte în timp și imediat după aceea s-ar întoarce înapoi, oscilând în jurul unui prezent etern. Dar de fiecare dată când s-ar reuși blocarea unui antifoton în configurația sa, iată că acesta ne-ar arăta cum este posibil, în interiorul virtualității evideonice, fractalice și holografice, să avem impresia că mergem înapoi de-a lungul axei temporale (viziune duală a virtualității).

Fotonul virtual ar fi hibridul de rezonanță dintre un foton care merge înainte în timp și unul care merge înapoi în timp. Toate acestea prevăd că fotonul virtual are un moment în care are energie pozitivă și un moment următor, cu energie negativă, unde al doilea principiu al termodinamicii, care obligă entropia să crească mereu, nu ar mai fi respectat, decât dacă luăm în considerație și cealaltă jumătate de univers, unde entropia scade mereu. Astfel suma entropică totală ar rămâne mereu nulă.

Axa verticală a șeii reprezintă energia fotonului virtual care oscilează între valori pozitive și negative în jurul spațio-timpului reprezentat de planul orizontal de existență a fotonului virtual. Se înțeleg astfel, dintr-un foc, toate experimentele de coliziune și interacțiune dintre fotoni. Dacă fotonii au energie joasă, aceștia au o axă a energiei scurtă și oscilează în jurul unor valori mici. Astfel de valori se manifestă în planul spațio-temporal ca valori de masă aparentă sau masă restantă a ipoteticului foton care se află în repaus. Masele apropiate de valori nule le permit fotonilor să nu interacționeze între ei și, în principiu, să treacă unul prin celălalt fără să se altereze excesiv. Însă când utilizăm pentru coliziunile noastre fotoni cu energie ridicată, cu mase aparente ridicate și aceștia au oportunitatea de a se manifesta ca particule, dând în acel caz naștere tuturor acelor date experimentale citate mai sus și interpretate greșit de știința actuală.

Fotonul virtual și timpul

Deci, întregul univers ar fi un fractal construit în baza geometriei evideonice și constituit din mulți evideoni mici, adică din imagini de fotoni și antifotoni suprapuși între ei. Realitatea virtuală s-ar manifesta când un evideon se împarte într-un foton și un antifoton, care încep să oscileze cu frecvențe opuse și în fază între forma fonică și cea antifonică. Acest eveniment ar produce fenomenul de entanglement, adică de împletire între cei doi fotoni, pentru că cei doi fotoni, născuți dintr-un evideon, ar fi entangled în baza faptului că din motive geometrice, unul se naște în foton care este pe punctul de a se schimba în antifoton și celălalt se naște ca foton care începe să se convertească în imaginea sa speculară, adică în cea fonică. Toate acestea ne fac să concluzionăm că fotonul ar fi entangled cu antifotonul corespondent, deoarece când acesta este foton, celălalt este mereu antiparticula sa. Când unul are energie pozitivă, celălalt ar avea energie negativă, iar când unul merge într-o direcție, celălalt ar merge în direcția opusă. Supa de fotoni și antifotoni virtuali, chiar dacă au valori opuse de entropie, ar avea mereu o valoare nulă. Se pare că tot ce există ar fi făcut din nimic.

Dintr-un punct de vedere temporal, dacă universul nostru poate fi asemuit cu o hologramă, acesta ar avea o frecvență de clock egală cu inversul timpului lui Planck (10^{44}sec^{-1}). Acesta ar fi numărul de operații pe care computerul-univers le-ar face într-o singură clipă. Că timpul este o simplă iluzie se poate înțelege acum (<http://www.theepochtimes.com/n2/science/is-time-an-illusion-30858.html>), pentru că, dacă universul merge înainte și înapoi, oscilând în spațio-timp și în energia cu valorile mărimilor lui Planck, este clar că noi nu ne putem da seama de asta, însă fizica ne vine în ajutor, făcându-ne să înțelegem că, în interiorul sistemului fizic universal, noi avem ideea și senzația de timp, tocmai din cauza prezenței

entanglement-ului dintre doi fotoni, adică dintre un foton și un antifoton, care sunt legați în mod simetric de valorile frecvențelor lor de interconversie.

Să citim un articol din *Scienza e Conoscenza*, semnat de Alessandro Silva în data de 3/5/2013, care printre altele afirmă:

<http://www.scienzaeconoscenza.it/articolo/natura-del-tempo-nell-universo.php>

Timpul nu există. Ipoteza lui Fiscaletti și a lui Sorli despre natura timpului în univers.

*"Cercetările recente asupra timpului, conduse de fizicianul italian Davide Fiscaletti și de omul de știință sloven Amrit Sorli, sugerează că universul nu se petrece într-un timp înțeles ca și dimensiune fizică care are o existență primară, ci, din contră, timpul există doar ca o secvență, o ordine numerică de evenimente, de schimbări materiale. Adică în univers timpul este doar o mărime matematică. Universul lui Gödel fără timp: în 1949 Kurt Gödel a construit primele modele matematice ale universului în care se teoretiza posibilitatea de a face călătorii în trecut. În fiecare model de univers, într-o structură spațio-temporală, fiecare fenomen este descris de patru coordonate, dintre care trei reprezintă un punct din spațiu, iar a patra reprezintă un moment temporal exact: în mod intuitiv, fiecare punct din spațio-timp reprezintă deci un eveniment, un fapt care s-a întâmplat într-un loc exact și într-un moment exact. Mișcarea unui obiect punctiform este deci descris de o curbă, cu coordonata temporală crescătoare. Kurt Gödel este cunoscut pentru teoremele sale, dar mai ales pentru cele de incompletitudine și de indecidabilitate. Nicio teorie matematică nu ar fi completă. Cu alte cuvinte, ar avea în interiorul său elementele pentru a decide dacă formalizarea sa ar fi mereu adevărată. Gödel a analizat ecuația formulei universului în expansiune, bazată pe cea pe care același Albert Einstein a numit-o linie temporală, dându-și seama că, călătorind de-a lungul liniei timpului în viitor, într-un anumit punct al călătoriei, ne trezim în trecut - adică punctul de pornire precede sau coincide cu cel de sosire. Gödel și-a dat seama că ecuația liniei temporale cu care este construită teoria universului permite călătoria în timp și nu doar a merge înainte și înapoi, dar și, continuând să mergem înainte, ajungem înapoi, adică **săgeata timpului spre infinit nu este doar o curbă, ci este circulară.**"*

Se găsește astfel definiția timpului de dinaintea celei enunțate de Sf. Augustin, care a impus științei ideea de timp liniar.

Dar dincolo de aceste considerații interesante de tip geometric, iată că apare experimentul cuantic care demonstrează că timpul se naște din entanglement-ul a doi fotoni.

<https://medium.com/the-physics-arxiv-blog/quantum-experiment-shows-how-timeemerges-from-entanglement-d5d3dc850933>

Katerina Moreva și alții, (Phys. Rev. A 89, 521-22, (2014)), de la Istituto Nazionale di Ricerca Metrologica di Torino (INRIM) au arătat că timpul se naște

exact din entanglement-ul fonic. Într-un experiment oportun chiar a construit un univers-jucărie în care doi fotoni entangled sunt formați. Schimbarea de stare a celor doi fotoni dintr-unul în altul creează în interiorul acestui univers-jucărie, ideea de timp care trece, în timp ce un Dumnezeu ipotetic, care este exterior universului-jucărie, măsurând timpul cu un ceas total independent, nu măsoară nicio variație a timpului. Lucrarea științifică concludă că și gravitația devine astfel o proprietate care emerge din entanglement-ul celor doi fotoni, exact cum prevede teoria eideonică, unde gravitația nu este altceva decât o măsură a lungimii axei energiei fotonului. În foton această axă este în continuă vibrație între două valori care reprezintă energia și antienergia, anulând în medie efectul de masă, doar dacă nu punem doi fotoni să interacționeze puternic la o energie înaltă.

Fotonul și principiul incertitudinii

Așadar, fotonul virtual este singurul lucru care există din punct de vedere virtual, singura cărămidă a hologramei, singura realitate virtuală a fractalului universal. Deci, în interiorul naturii fonice, trebuie să găsim și legătură cu acel lucru pe care noi îl numim conștientizarea Conștiinței. Conștiința creează fotonul și, deci, în natura fonică ar trebui să găsim și Conștiința. În realitate ne-am întrebat acest lucru pentru că mulți oameni de știință și filozofi s-au întrebat unde locuiește Conștiința și ce raport există între fizica cuantică și Conștiință.

Claudio Mantovani de la Universitatea din Urbino "Carlo Bo" scrie într-o lucrare intitulată "CONȘTIINȚĂ ȘI ENTANGLEMENT CUANTIC":

*"Mai mult decât să găsim conexiuni ipotetice între teoria măsurii cuantice și teoria conștiinței, putem și să mutăm cu ușurință termenii problemei spre problema legilor naturale. Se pare că realitatea este ceva mutabil, care se schimbă în funcție de modul nostru de a privi. Este adevărat că modul de a privi al unui fizician cuantic pare a fi mult mai radical, astfel încât am putea fi tentați să credem că legile fizicii cuantice trebuie să guverneze și fenomenele psihice mentale. Acest lucru probabil că se bazează pe o prejudecată reduționistă răspândită în mediul științific. Concluzia este că Conștiința nu poate fi redusă la legile mecanicii cuantice din două motive. În primul rând, nu se poate acționa în conformitate cu postulatul de reducere fără ca astfel să se genereze paradoxuri la nivel macroscopic; în al doilea rând, nimeni nu cunoaște încă adevărata natură a conștiinței, dar este probabil ca în cazul în care aceasta să depindă de structura creierului, iar dacă acesta, printre altele, este compus din electroni, protoni, neutroni și așa mai departe, tocmai din acest motiv ar trebui să schimbăm ceva în interpretarea standard a mecanicii cuantice. **Decât dacă nu cumva trebuie să acceptăm puterea excepțională pe care o are mintea noastră asupra materiei,***

dacă am păstra principiul de suprapunere și postulatul de reducere, există motive întemeiate pentru a considera că luna este acolo, chiar dacă nimeni nu o privește."

Așadar, dacă pe de o parte oamenii de știință și gânditorii nu știu ce este Conștiința, adesea refuză să afirme că știința se suprapune cu conștiința, dar refuză și să facă contrariul. Din acest *loop* nu am mai ieși niciodată, decât prin natura descriptivă a Evidențului, care îi împacă pe toți. Așa cum am afirmat mereu, noi suntem creatorii universului care se manifestă în unica clipă care există, adică în prezent, atunci nu trebuie să existe niciun principiu al incertitudinii al lui Heisenberg, pentru că noi, în calitate de creatori, știm perfect, chiar dacă doar la nivel inconștient, cum am creat acest univers. Heisenberg, pe care-l amintim pe scurt, susține că nu reușim să observăm un observabil fără a perturba observația în sine, care va fi distorsionată iremediabil. Însă noi știm că lucrurile ne apar așa cum credem noi că sunt acestea. Acestea ne apar astfel pentru că noi înșine, crezând că ele trebuie să fie create în acel mod, le-am făcut așa. Deci, noi observăm o realitate creată de noi înșine, în baza conștientizării pe care o avem cu privire la acea creație. Iar dacă lucrurile stau astfel, nu ar trebui să existe nicio limită pentru acele persoane care devin total conștiente de sine. Din acest punct de vedere, incertitudinea lui Heisenberg ar reprezenta, nu o limită fizică, datorată imposibilității materiale de a face măsurători prea precise, ci unei limite de conștiință care ne-ar împiedica să vedem lucrurile așa cum sunt, de a înțelege adevărata natură, atât în observare, cât și în creație în sine. Observarea și crearea într-un univers care nu este dual, unde nu există diferență între cauză și efect, sunt același eveniment.

În acest context se putea observa cum incertitudinea lui Heisenberg este egală exact cu energia de trecere dintre foton și antifoton. Trecerea de transformare dintre un foton virtual și un foton prevede că axa energiilor fotonului se alungesc cu o energie cuantificată minimă, care este energia cea mai mică, pe care Planck o calculează pentru un obiect oarecare din acest univers. Ei bine, această energie este egală cu $1/2hf$. Diferența dintre energia fotonului și cea a antifotonului este deci $1/2hf - (-1/2hf) = hf$. Cu alte cuvinte, conștientizarea fizicienilor moderni nu a ajuns încă să înțeleagă că există antifotonul. Existența antifotonului produce în conștientizarea umană dobândirea informației că universul este virtual și că noi înșine îl creăm. Lipsa de conștientizare a acestor lucruri face ca principiul de incertitudine să fie prezent, în mod absolut și virtual, însă acest principiu va trebui să se topească ca zăpada la soare imediat ce va înțelege cineva cum stau lucrurile.

În acest punct ne-am întrebat de ce, dacă noi ne-a dat seama că nu există nicio incertitudine, principiul de incertitudine încă exista? Ei bine, am descoperit că în 2013 lucrurile s-au schimbat.

http://www.lescienze.it/news/2012/09/14/news/indeterminazione_heisenberg_spiegazione_quantistica-1254681/

*"Principiul incertitudinii: Heisenberg a greșit explicația? Explicația curentă a principiului de incertitudine al lui Heisenberg, în baza căruia există o limită fundamentală preciziei cu care se poate cunoaște un sistem cuantic, nu este exactă. Această bănuială plutea printre fizicieni de câțiva ani, dar confirmarea a venit acum, printr-un experiment condus de un grup de fizicieni de la Universitatea din Toronto, condus de Aephraim M. Steinberg, care a publicat un articol semnat de Lee A. Rozema în "Physical Review Letters". Heisenberg explica principiul incertitudinii - conform căruia, cu cât este mai mică aproximarea cu care cunoaștem poziția unei particule elementare, cu atât mai mare este incertitudinea cu privire la cantitatea sa de mișcare și viceversa - reducându-l la o problemă de măsurare: pentru a determina poziția particulei, de exemplu, trebuie să o "iluminăm" cu niște fotoni, care-i alterează viteza. În același fel, când se procedează pentru determinarea cu precizie a cantității de mișcare, i se alterează poziția. Dar situația ar fi mai complexă, așa cum demonstrează o serie de experimente, aranjate în urma unei analize teoretice condusă în 2003 de fizicianul Masanao Ozawa, care susținea că principiul lui Heisenberg nu s-ar putea aplica măsurătorii. Sau, mai degrabă, sursele de incertitudine ale unui sistem cuantic ar fi două: una este cea legată de măsurătoare și cealaltă este o **incertitudine intrinsecă**."*

În mod evident, confirmarea acestei ipoteze nu poate recurge la măsurători directe. Din acest motiv cercetătorii au inventat tehnica "măsurătorilor slabe" sau a măsurătorilor care interferează cu ceea ce se dorește să fie măsurat, într-un mod atât de limitat încât să nu-l altereze, dar suficient încât să dea o indicație (fie ea chiar și foarte aproximativă), de exemplu, în legătură cu direcția sa. Apelând la această tehnică au fost obținute deja diferite rezultate care par să susțină ipoteza lui Ozawa, care este ulterior confirmată de această ultimă serie de experimente. Rozema și colegii său au folosit măsurători slabe ale altor două cantități care se supun principiului incertitudinii, cele relative stărilor de polarizare ale unui foton de-a lungul a două axe diferite. În timpul experimentelor, repetate pe un număr mare de fotoni, cercetătorii au efectuat măsurători slabe și, deci, au efectuat o măsurătoare slabă a stării de polarizare pentru a vedea dacă a fost afectată de a doua măsurătoare. Din confruntarea rezultatelor a reieșit că afectarea indusă de a măsurătoare este minoră față de cât ar impune relația precizie - alterare exprimată de principiul lui Heisenberg. Autorii concluzionează că există **ceva mai subtil care cauzează incertitudinea, care nu are nimic de-a face cu imposibilitatea de a măsura experimental variabilele puse în joc**. Începem să înțelegem că nu

există nicio incertitudine, decât cea creată de propria noastră conștientizare. Și trebuie să mai observăm că de curând unii fizicieni au găsit energii negative, reușind să aducă la temperaturi sub zero absolut o sută de atomi de potasiu. A avea energie negativă, conform teoriei Zero Point Energy, echivalează cu distrugerea incertitudinii lui Heisenberg, pentru că în trecerea dintre pozitiv și negativ iată că ar apărea variații energetice între fotoni și antifotoni.

<http://www.fisica.uniud.it/~ercolessi/MQ/mq/node14.html>.

Cel mai mic nivel energetic (starea fundamentală) are o energie finită

$$\hbar\omega_c/2$$

numită energia punctului zero, tipică sistemelor cuantice. Să presupunem că energia totală este de ordinul a

$$(\Delta p)^2/2m + K(\Delta x)^2/2$$

unde Δp și Δx

sunt măsurile dispersiei tipice a cantității de mișcare și a poziției particulei. Principiul incertitudinii ne spune că

$$\Delta x \Delta p \geq \hbar$$

din care putem extrage

$$\Delta x \simeq \hbar/\Delta p$$

și să minimizăm energia față de Δp .

Rezultă că

$$(\Delta p)^2 \simeq \hbar\sqrt{K/m}$$

din care

$$E \simeq \hbar\omega_c/2$$

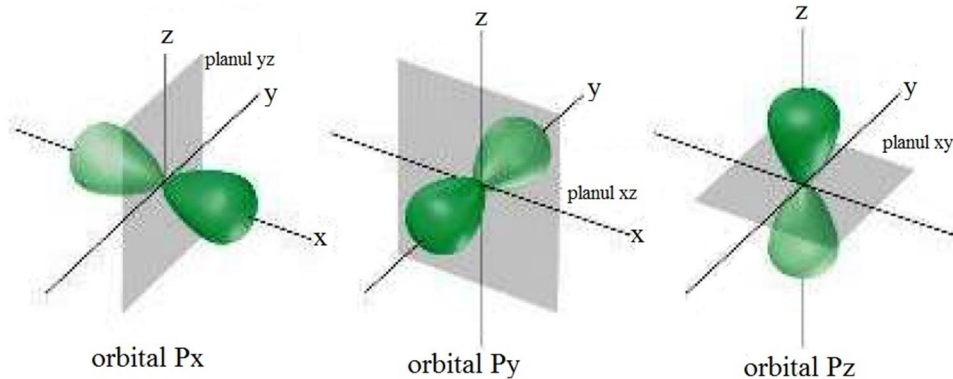
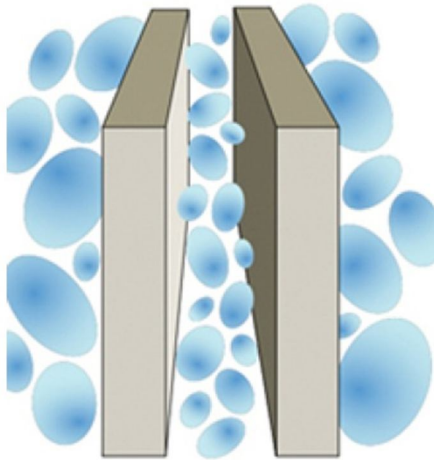
Dacă energia minimă e nulă, am determinat exact atât poziția cât și cantitatea de mișcare, în contradicție cu principiul incertitudinii. Studiarea comportamentului ciudat al sistemelor la temperaturi negative, observă Schneider și colegii săi, ar putea fi de folos la crearea unor noi modele cosmologice, și pentru

a înțelege mai bine comportamentul energiei obscure, sau mai bine spus a misterioasei forțe care se presupune că contracarează forța gravitației, acționând astfel ca și motor al expansiunii.

http://www.lescienze.it/news/2013/01/08/news/temperature_negative_zero_assolut_o_quantistico_entropia-1447748/

Efectul Casimir

Efectul Casimir este un efect cuantic macroscopic postulat de cel care l-a descoperit, fiind verificat prin experimente. Efectul se bazează pe a închide într-o cutie foarte strânsă niște particule subatomice. Când pereții cutiei sunt apropiați, particulele își măresc energia și viteza, oscilând cu frecvențe tot mai înalte. Asta face ca particulele care rămân în cutie să fie constrânse să-și asume viteze mai mari decât cele ale luminii. Rezultatul final este acela că particulele dispar din cutie și reapar în afara acesteia. Sub un micron lungime cutia nu reușește să conțină nici măcar fotonii, care pentru a nu depăși viteza luminii prin intermediul unui efect teoretic de tunel, trec prin pereții semipermeabili cuantic ai cutiei și trecerea se face la viteză transluminară. Din această experiență se învață o grămadă de lucruri, printre care și faptul că barierele cuantice sunt semipermeabile sau semitransparente și se poate trece prin ele în anumite condiții. Însă a trece prin este un termen învechit pentru fizica lui Bohm, care consideră că universul nu este local, unde diferența dintre afară și înăuntru este foarte subtilă. Însă chiar și dacă ar fi fost așa, ne-am întreba pe unde trece fotonul? Și cum face să depășească viteza luminii, care din punct de vedere tehnic nu s-ar putea depăși? Bineînțeles că fizica cuantică chiar nu știe să răspundă la această întrebare. De acest mecanism este legat și fenomenul mutării electronilor unui orbital atomic la altul, când geometria orbitalilor permite o astfel de trecere. Pe acest efect se bazează toată relativitatea compușilor chimici când creează o legătură moleculară. Pe unde trece electronul unui orbital "p", care este desenat cu cei doi lobi ai săi despărțiți? Cu siguranță nu prin nucleul elementului chimic, pentru că spațiul nucleului este atât de mic încât dacă un electron s-ar afla în nucleu ar depăși viteza luminii, rupând spațio-timpul.

Să dăm acest exemplu, nu pentru a ne complica viața cu probleme care par îndepărtate de obiectivul nostru final, ci pentru a explica cum noi utilizăm în fiecare zi instrumente și teorii care sunt total imperfecte, incomplete, greșite, aproximative, la fel ca funcția de undă care descrie orbitalii atomici ai lui Schrödinger. Forța lui Casimir pe unitatea de suprafață (F_c/A), în cazul ideal al plăcilor metalice perfect conductoare între care a fost creat vidul, este calculată ca:

$$F_c/A = - \hbar c \pi^2 / 240 a^4 = \hbar c \pi / 480 a^4$$

unde:

$$\hbar = h/2\pi$$

este constanta redusă a lui Planck.

c este viteza luminii

a este distanța dintre cele două plăci

A este suprafața plăcilor.

Valoarea forței este negativă și indică că natura sa este atractivă: densitatea energiei crește, apropiind plăcile. Explicația acestui fenomen ar fi oferită de faptul că, fiind mai multe particule virtuale în afara cutiei, pe când în cutie rămân doar fotoni (care de altfel sunt pe punctul de a dispărea din interiorul său), presiunea externă este mai mare decât cea interioară și cele două plăci, care reprezintă pereții recipientului fonic, efectiv se "lipesc" între ei. Bineînțeles că pereții cutiei nu se atrag datorită efectului gravitației newtoniene (<http://arxiv.org/abs/quant-ph/0702061>), ci datorită efectului energiei în punctul zero, conform căreia spațiu-timpul ar fi pătruns de particule virtuale infinite, care se apar și sunt reabsorbite de țesutul spațio-temporal datorită prezenței antiparticulelor lor. Deci, în cutia lui

Casimir particulele ar dispărea pentru că sunt absorbite de țesutul spațio-temporal, fiind prezente ca virtuale. În acel context, particulele virtuale la care ne referim noi ar fi fotonii. Ca de obicei, există acea mică problemă care face astfel încât energia punctului zero să nu poată deveni nulă, pentru că asta ar fi contrar principiului incertitudinii lui Heisenberg (este intuitiv să ne imaginăm că atunci când distanța dintre pereții cutiei este zero, forța exercitată este infinită cu semnul minus și deci energia corespondentă ar fi zero). Există și problematici cosmologice legate de energia punctului zero. În ultima perioadă a anului 1998 s-a observat, studiind mai mult de 40 de supernove, că viteza de expansiune a universului se mărește ușor în loc să scadă. Până atunci s-a crezut că universul, din cauza forței gravitaționale, încet ar încetini după Big Bang, ca apoi să se oprească și să regreseze spre un Big Crunch. Din contră, studiind lumina acestor supernove se poate defini că distanța lor rezulta a fi cu 10-15% mai mare decât cea așteptată. Deci, acum universul s-ar accelera, iar explicația ipotetică a unui astfel de fenomen ar fi energia vidului, care ar reprezenta o "energie obscură", care ar desfășura rolul de constantă cosmologică.

http://it.wikipedia.org/wiki/Energia_del_vuoto.

Efectul Casimir și antifotonul

Este interesant să observăm că în mod arhetipic, de fiecare dată când nu se dorește punerea în joc a antifotonilor, adjectivele care se folosesc amintesc în mod inconștient de acel concept. Chiar se vorbește de forță obscură, de *dark matter*, de materie neagră, în sensul că nu este obscură din punct de vedere vizual, ci doar că nu i se cunoaște aspectul. Dintr-un punct de vedere neurolingvistic s-ar putea deduce că inconștientul uman, fiind în mod clar la curent cu ceea ce se află în spatele acestui lucru, adică cu existența antifotoului, răspunde în mod verbal clar și net, însă conștientizarea omului pare să nu țină cont de incapacitatea sa de a-și citi din interior și de a privi în exteriorul său și să constate că interiorul și exteriorul sunt același lucru.

Bineînțeles, din punct de vedere al conștientizării, dacă omul și creatorul Universului știe exact cum stau lucrurile, însă această conștientizare neajungând la propria minte, iată că apar în limbajul curent actele lipsă, gramatici transformaționale improbabile care, dacă sunt analizate dintr-un punct de vedere concret, ne fac să înțelegem în mod psihanalitic că totul ne vorbește de antifotoni, chiar dacă noi chiar nu vrem să ne dăm seama de asta.

Dar de ce să mai pierdem spațiu și timp pentru a mai vorbi încă o dată de efectul Casimir?

Deoarece acesta, ca și restul fizicii care este neînțeleasă, devine imediat comprehensibilă dacă se ia în considerație prezența antifotonului. Dacă cutia lui

Casimir este plină de fotoni virtuali, aceștia nu ne apar doar pentru că sunt rezonanța dintre un efect și un contraefect. Însă când începem să strângem pereții cutiei, fotonii virtuali vor tinde să-și mărească energia datorită efectului cuantic. În acel context fotonii virtuali vor vibra la o frecvență mai înaltă, provocând lungirea axelor energiei, care în loc să oscileze între o valoare numerică mică cu semn pozitiv și negativ, vor oscila între o valoare pozitivă și negativă tot mai înaltă (energia fotonului și a antifotonului). Când peretele se apropie de fotonul virtual cu energie înaltă, iată că se obține același efect care se obținea când un foton virtual lovește peretele unui metal (efectul Compton), interacționând cu materia.

Însă în acest context fotonii virtuali sunt blocați în configurațiile lor, care sunt ori fotonice, ori antifotonice, și, în timp ce antifotonii se blochează ca atare, aceștia merg înapoi în spațio-timp și ies din cutie.

În cutie se restabilește echilibrul dintre fotoni și antifotoni și acest echilibru este mutat spre formarea tuturor antifotonilor care ies din cutie. Odată ce antifotonii au fost puși iarăși în libertate, aceștia reîncep să oscileze și se întorc să fie fotoni virtuali imperceptibili (s-a produs o desimetrizare a spațio-timpului, cu scăderea valorii entropice a energiei - vezi pag. 45.)

Energia necesară pentru acest proces o introduce operatorul în încercarea de a strânge într-un spațiu prea îngust fotonii virtuali. În mod clar, energia punctului zero ar deveni zero de mai multe ori, de fiecare dată când un foton s-ar transforma în antifotonul său și viceversa, pentru că fotonul virtual ar avea ca valoare energetică, exact pe cea din punctul zero, adică ar avea energie ZERO, cu inevitabila demolare a incertitudinii lui Heisenberg și cu mărirea conștientizării la nivel cosmic. O confirmare ulterioară a faptului că plăcile din efectul Casimir interacționează cu fotonii virtuali este cea din efectul dinamic Casimir, în care pereții cutiei sunt cei care se mișcă cu o viteză foarte mare una spre cealaltă, lovindu-se de fotonii virtuali, care se transformă în fotoni reali, iluminând cutia din interior.

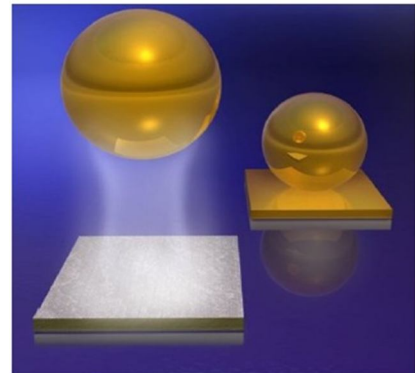
În *Le Scienze*, din februarie 2013, în articolul "Lumina care se naște din nimic", fizicianul Pasi Lahteenmaki de la Universitatea din Aalto, din Finlanda, și colegii săi, au demonstrat că variind viteza cu care merge lumina este posibil să o faci să apară din nimic. Oamenii de știință pot influența viteza fotonilor într-un centru variindu-i acestuia indicele de refracție, indiferent dacă sunt fotoni reali sau virtuali. Lahteenmaki susține că acest sistem poate fi gândit ca o oglindă. Dacă grosimea acestei oglinzi se schimbă destul de rapid, fotonii virtuali care sunt reflectați pot primi suficientă energie încât să se transforme în fotoni reali în timpul ricoșeului. *"Să ne imaginăm că ne aflăm într-o cameră foarte întunecată și că dintr-o dată indicele de refracție a camerei se schimbă"*, explică Lahteenmaki. *"Camera ar începe să strălucească."* La începutul experimentului, Lahteenmaki și colegii au băgat în frigider un număr de 250 de dispozitive cuantice

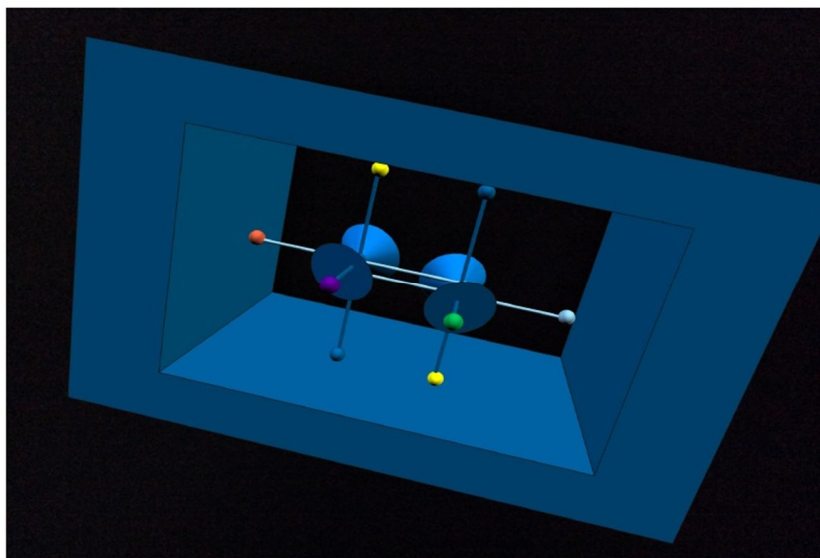
supraconductoare de interferență (SQUID), niște circuite extrem de sensibile la câmpurile magnetice. Aplicând niște câmpuri magnetice, cercetătorii au variat cu câteva puncte procentuale viteza fotonilor prin frecvență în microundele care traversează dispozitivele. După aceea au adus temperatura sistemului la 50 de miimi de grade deasupra lui zero absolut. În aceste condiții de "superfrig" sistemul nu ar trebui să emită nicio radiație, practic comportându-se ca vidul. *"Dorim doar să studiem aceste circuite pentru a dezvolta un amplificator", povestește Sorin Paroanu, fizician teoretic la Universitatea din Aalto. Însă ne-am întrebat: ce s-ar întâmpla dacă nu ar exista nimic de amplificat? Ce se întâmplă dacă semnalul este vidul? Așa cum este prezentat în "Proceedings of the National Academy of Sciences", oamenii de știință au revelat fotonii, în acord cu previziunile efectului Casimir dinamic.*

De exemplu, acești fotoni ar trebui să prezinte ciudata proprietate de *entanglement*: măsurând proprietățile unui foton, oamenii de știință ar putea cunoaște cu precizie și proprietatea contrapărții, oriunde ar fi aceasta în univers, un fenomen pe care Einstein îl indica ca "acțiune perturbatoare la distanță".

Acesta și alte studii recente demonstrează că vidul nu este cu adevărat gol, ci plin de fotoni virtuali, a explicat Steven Girvin, fizician teoretic la Yale University. Aceste sisteme ar putea fi utilizate pentru a stimula niște scenarii interesante. De exemplu, unele teorii prevăd că în timpul fazelor de inflație cosmică, frontierele universului primordial s-ar extinde cu o viteză apropiată de cea a luminii sau chiar mai mare decât aceasta.

Am putea prevedea existența unei anumite radiații de produsă Casimir dinamic la acel moment și am putea încerca să o simulăm în laborator, verificând astfel că nu a existat nicio inflație și că Universul este doar o hologramă. (Charles Q. Quoi scientificamerican.com, 12 februarie 2013). Deci, și în acest caz, din nimic, s-ar naște un anumit număr de Evideoni, care s-ar împărți în perechi entangled de fotoni și antifotoni, care ar deveni fotonii virtuali entangled între ei.

Încă o dată este evident că universul explicat în cheie de lectură evideonică nu creează dubii în legătură cu propria natură.

Ipoteza evideonică conține alte ipoteze

Când o teorie le conține pe cele care au precedat-o, aceasta cu siguranță este mai validă decât celelalte, pentru că are un caracter mai general și explică tot ceea ce celelalte explică și în plus explică clarifică și toți acei parametri obscuri care, până la acel moment, nu găsiseră răspunsuri.

Astfel, de exemplu, teoria gravitației lui Newton a fost absorbită de relativitatea generală a lui Einstein, pe când aceasta ar fi trebuit să fie absorbită de fizica cuantică. Însă aici se întâmplă un lucru neprevăzut. Însă absorbirea cuantică s-a blocat de fiecare dată când se vorbea despre masă. Unei teorii cuantice până și astăzi îi vine greu să-și ia zborul. Cu toate că fizica cuantică acceptă că fotonul are un conținut energetic care ar putea corespunde cu cel al unei mase transformate în energie, habar nu are cum poate avea loc această transformare.

Ipoteza evideonică, luând în considerație prezența antifotonului ca și formă enantiomorfă a fotonului, a rezolvat problema. În structura evideonică sunt toate acele lucruri care aranjează rapid structura materiei subatomice, susținând că există doar fotonii virtuali, din care e făcut totul.

Așa cum s-a văzut în "Evideon" și "Evideon 2", structura materiei construită din fotoni și antifotoni, blocați în configurația lor geometrică, evidențiază adevărata natură a leptonilor și a quarcilor. Însă și relativitatea generală a lui Einstein poate să intre lejer în interiorul structurii Evideonului, la fel cum se întâmplă și cu teoria universului holografic.

Universul holografic

<http://www.theepochtimes.com/n2/science/reality-illusion-1-26416.html>

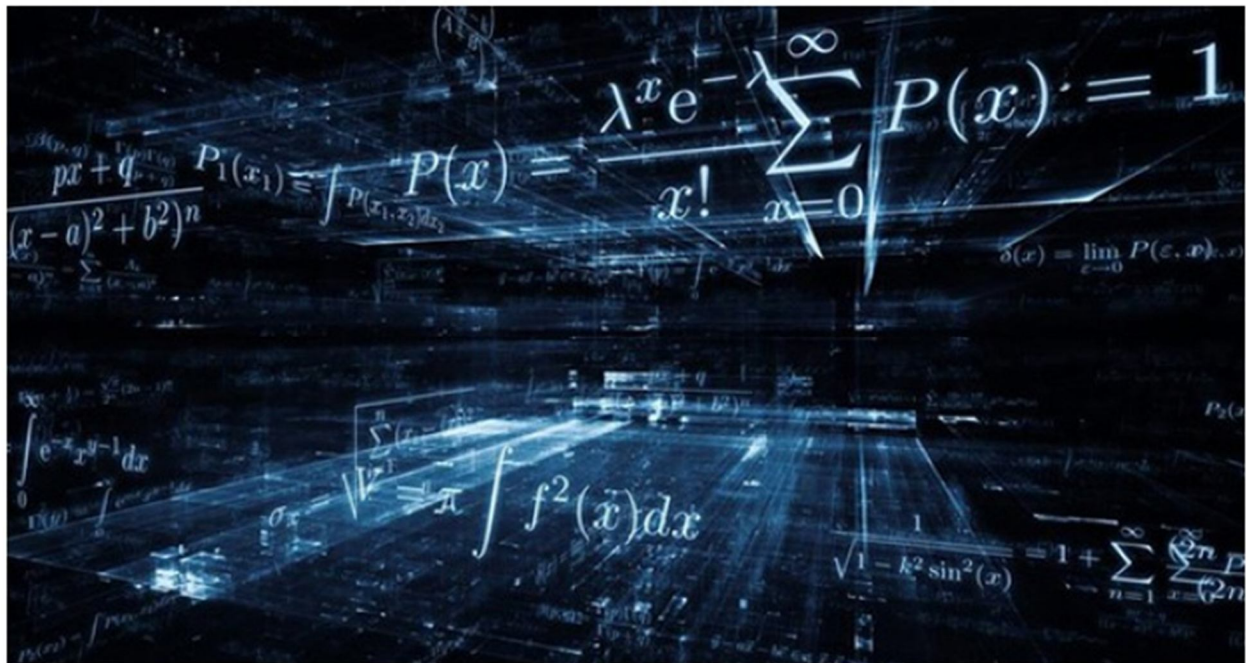
Universul este o mare iluzie unde obiecte, umbre, culori, sunete, spații și timpuri nu ar fi decât o proiecție a unei imense holograme. Un grup de oameni de știință din Hannover, Germania, au efectuat niște măsurători, lucrând cu GEO 600, un instrument care măsoară udele gravitaționale, pe care Universul nostru le-ar avea, adică ar avea o structură holografică la nivel de spațio-timp.

Deja din 1990 doi oameni de știință, Leonard Susskind și Gerald Hoft, susțin că universul este o hologramă plată extrudat pe a treia axă, axa energiei. Ar fi ca și când am spune că universul este desenat pe o pânză cinematografică, unde o rază de energie extrudează toate figurile, făcându-le să devină tridimensionale. Trebuie subliniat faptul că toate acestea merg mână-n mână cu ideea evideonică a tot.

Amintim în această lucrare că Evidenul este reprezentarea unui plan spațio-temporal fix, unde doar axa energiei oscilează, dând ideea că lucrurile au masă și creează gravitație. Creierul nostru ar fi capabil să discearnă natura holografică a universului.

În baza cercetătorului neurofiziolog Karl Pribram, fondatorul Centrului de cercetări Cerebrale din Universitatea Radford din Virginia, creierul nostru ar fi doar un cititor de holograme, afirmație care este în acord cu fizica cuantică modernă a lui Bohm.

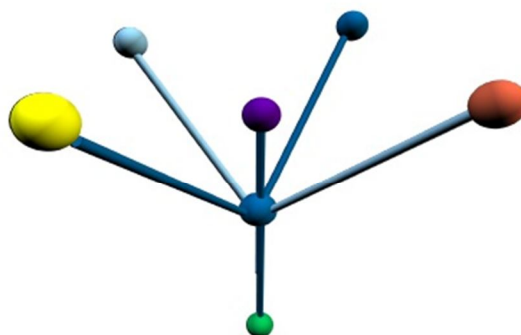
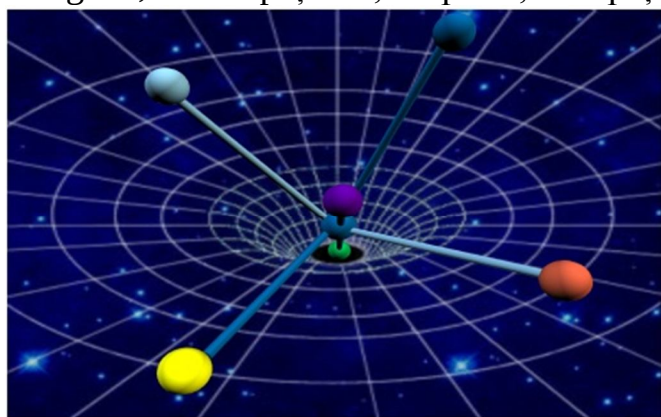
<http://www.dionidream.com/separazione-illusione-viviamo-in-universo-olografico/>

În Evideon, are și sens să vezi curbura spațio-timpului ca în teoria relativității. Paradigma evideonică i-ar împăca și pe cei care susțin că nu există curbura spațio-temporală și că teoria lui Einstein ar fi greșită.

Pentru Evideon, în realitate, spațio-timpul nu se cubează niciodată, dar s-ar putea admite o deformare unghiulară, și nu una lineară, pentru că lungimea axelor de spațiu și timp este obligatorie pentru constanta vitezei luminii. Axele de spațiu și timp ar putea să se încline, producând un fenomen gravitațional legat de alterarea axei energiilor.

Cu alte cuvinte, dacă axa energiilor ar coborî în jos, de exemplu într-un foton, pentru a compensa această coborâre și pentru a menține un fel de baricentru energetic, axele spațiului, timpului, antispățiului și antitimpului, s-ar înclina în sus.

Interesant și plauzibil este faptul că, în natura evideonică, a atribui pliarea maximă a axelor este posibil utilizând numerele ce reprezintă vectorii culori utilizați în "Evideon 2", pentru a atribui, printre altele, constanta de structură fină a Universului.

Într-adevăr, dacă axa energiilor ar coborî cu maximum din semilungimea sa (121.5 unități naturale), extremele celor patru vârfuri ale spațio-timpului ar trebui să se ridice cu o pătrime din această valoare ($121.5/4 = 30.375$); asta ar produce o contracție a spațio-timpului pe planul rigid al spațio-timpului, care poate fi calculat, pentru că este cateta unui triunghi drept, a cărui înălțime este egală cu 30375 și ipotenuza este egală cu jumătatea lungimii planului spațio-temporal ($324/2 = 162$), egală cu $((162^2 - 30.375^2)^{1/2}) 159.1268$, egală cu o distorsiune maximă posibilă de 1,8% din spațio-timp, după care structura spațio-temporală s-ar rupe, pentru că Evideonul și-ar pierde axa energiilor potențiale.

Este interesant de observat că cercul cu rază de 159.1268 are o circumferință egală cu 999,8, care pare să demonstreze că numerele din Evideon sunt toate cu totul simbolice, dar sunt și multipli sau submultipli ai lui Pi grecesc.

Scenariul care este acum la modă prevede că Universul este plat, așa cum cere teoria inflaționară, dar că există doar 25% din materie pentru a atinge

densitatea critică, restul de 75% derivând din vidul exprimat de constanta cosmologică.

Evideonul nu pliază spațiul, dar prevede că unghiurile axelor planului spațio-temporal pot să se plieze.

În fizica clasică nu există niciun parametru care să ne indice o deflexiune maximă, dincolo de care spațio-timpul ar trebui să se rupă. Cu Evideon cel puțin s-ar putea face niște previziuni.

Gaura neagră și antifotonii

După cum știm, găurile negre sunt anumite obiecte cosmice (dar nu numai), care au caracteristica de a distorsiona spațio-timpul relativității, făcând astfel încât ca nici măcar lumina să nu poată ieși din sfera lor atractivă. Găurile negre sunt observabile indirect, pentru că lumina, adică informația, nu ajunge la noi decât în mod indirect. În plus, nimic nu iese din gaura neagră (*black hole*) și, deci, nimeni nu știe cum este construită structura internă a acestui obiect. Găurile negre se împart în trei categorii: fixe, rotative și cu sarcină. Dincolo de posibila prezența a sarcinii, diferența dintre o gaură neagră fixă și o gaură neagră rotativă constă în forma orizontului evenimentelor. Orientarea evenimentelor este o zonă din jurul găurii negre, unde fotonii blocați acolo orbitează, neputând nici să se rupă de atracția găurii negre, dar nici să cadă în ea. Teoria clasică este făcută în bază studiilor lui Swartzschild și mai târziu ale lui Hawkin și Penrose. În opinia lui Hawkin, găurile negre ar trebui să dispară în timp, din cauza puternicei tensiuni gravitaționale care le este atribuită, s-ar produce o formațiune continuă de materie și antimaterie, care apărea la orizontul evenimentelor. Antimateria și energia negativă ar cădea în gaura neagră anihilând-o în timp, și materia rămasă, venind spre observator, ar fi expulzată din orizontul evenimentelor, dând impresia că gaura neagră evaporă.

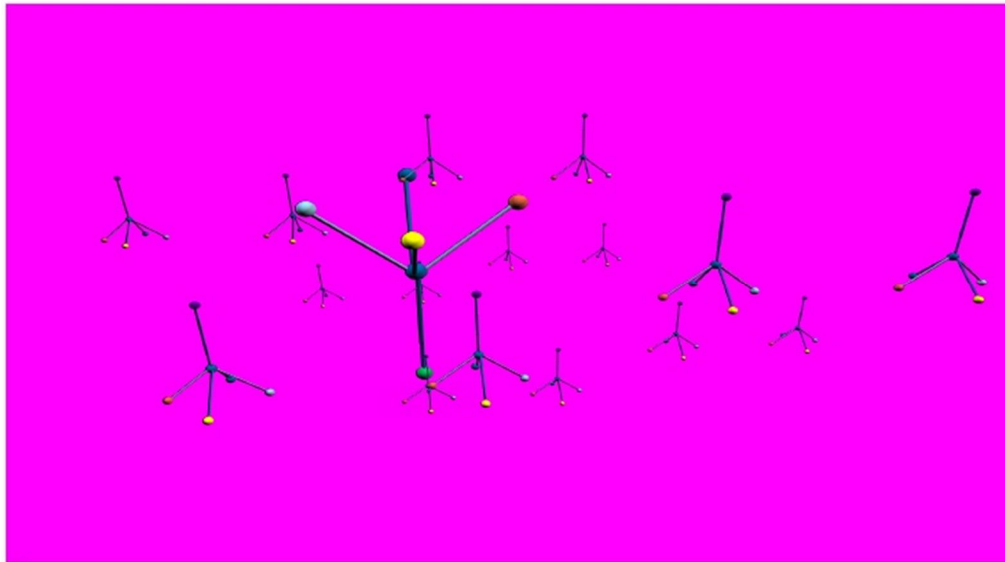
http://it.wikipedia.org/wiki/Radiazione_di_Hawking

Momentan nimeni nu a reușit să verifice această ipoteză, ba din contră, s-ar părea că o gaură neagră nu evaporă nimic.

<http://www.scienzaeconoscenza.it/articolo/i-buchi-neri-nonevaporano.php>

Așadar, toate ipotezele lui Hawkin ar fi greșite. În realitate este ceva concret în ceea ce afirmă astrofizicienii. Însă singura particulă virtuală care se naște din supa virtualității este Evideonul. În acel context, Evideonii care se nasc la orizontul evenimentelor s-ar diviza în fotoni și antifotoni entangled între ei. Însă în acel punct simetria Universului ar fi aparent distrusă. În realitate, gaura neagră este un obiect care, așa cum am spus anterior, denaturează spațio-timpul și Evideonul care îl reprezintă își înclină axa energiilor astfel încât cele patru semiaxe de spațiu și timp suferă o variație unghiulară în sus. Această variație de simetrie produce o

alterare a entropiei locale, care tinde să scadă și trebuie să fie compensată de o variație egală și opusă. Astfel, fotonii virtuali care se nasc din supa de particule virtuale (Evideonii) își pierd simetria și, atât fotonii cât și antifotonii se denaturează, luând o conformație în care cele patru semiaxe de spațiu și timp se apleacă în jos și axa energiilor se duce cu totul spre partea de sus.

Cu alte cuvinte, un mare Evideon distorsionat se compensează cu miliarde de fotoni și antifotoni, cu toții distorsionați în sens contrar. Acești fotoni distorsionați reprezintă o carapace de antifotoni cu masă ridicată, care orbitează în jurul găurii negre și care constituie orizontul evenimentelor ca o carapace sferică (dacă gaura neagră nu se rotește). Practic, am avea o calotă de fotoni solizi, care s-au cristalizat în formă antifotonică pentru a compensa distorsiune masei găurii negre cu multe particule de antimase. Masa găurii negre ar fi egală cu masa negativă a carapacei găurii negre. Entropia sistemului ar fi nulă și simetria universului ar rămâne nevătămată. Acest tip de gaură neagră nu emite și este posibil să avem informații din partea sa interioară. Aceasta apare ca fiind neagră pentru că ceea ce se vede este o carapace nemișcată de antifotoni care acoperă adevăratul miez al stelei de neutroni. Lumina, adică fotonii virtuali, când trec pe lângă orizontul evenimentelor (shell solida), sunt interferați de ceea ce

apare ca fiind o curbura a spațio-timpului. Modelul de gaură neagră rotativă prevede, așa cum spune și teoria, că orizontul evenimentelor nu este sferic, ci devine nul la polii corpului rotativ (<http://www.slideshare.net/StefaniaPaoluzi/buchi-neri-34988606>), construind un toroid.

Deci, ceea am “vedea” noi (în realitate nu vedem) din gaura neagră este o barieră de antifotoni cu masă ridicată blocați în configurația lor antifotonică care sunt un ecran pentru steaua din neutroni. Acest model de gaură neagră, care nu evaporă, este în acord cu ipoteza evideonică a universului virtual. Coerența faptului că nu există posibilitatea de a prelua informații din gaura neagră are o motivație și mai potrivită. Când omul de știință se află în fața unui antifoton, înțelegerea sa se sfârșește și conștiința sa oricum l-ar împiedica să înțeleagă ce se află în ceva ce el însuși crede că nu există. Acest fapt îl determină să creeze în jurul său un univers fără antifotoni, unde incertitudinea lui Heisenberg nu-i permite conștientizării să meargă mai departe de aceasta.

Fotonii și conștientizarea

În acest punct sunt necesare niște observații cu privire la adevărata natură a unicului lucru care există în acest univers, care este Evidenul, ca producător al realității virtuale duale sub formă de hologramă construită din fotoni și antifotoni care oscilează rapid între ei.

Conform viziunii lui Bohm cu privire la virtualitatea cuantică, timpul nu există și interpretarea evideonică a acestui concept adaugă că în realitate timpul nu există pentru că trecutul este oscilație rapidă cu viitorul, în jurul unei poziții de mijloc, care reprezintă prezentul. O astfel de oscilație are frecvența de 10^{44}sec^{-1} și, fiind sub timpul lui Planck, nu ne este dat să ne dăm seama de ea, deoarece creierul nostru are un timp de relaxare sau de decădere în a percepe fotografiile realității cuantice, mai sus de acest prag. Este ca și când atunci când am merge la cinema, am reuși să vedem ce se află între fotografiile peliculei. În acest caz ochiul nostru nu reușește să perceapă separarea dintre fotografiile care îi apar, în mod eronat, ca un continuum spațio-temporal. Însă când înțelegem că putem merge sub acel prag, pentru că principiul incertitudinii lui Heisenberg este înfrânt de noua noastră conștientizare, iată că putem avea fenomene de clarviziune foarte interesante. Însă să vedem cum putem considera la nivel macroscopic prezența antifotonilor în universul nostru virtual.

La nivel cosmologic chiar putem extinde toate aprecierile pe care le-am făcut până acum asupra modelelor microscopico-cuantice. Obiectele mari au aceleași reguli ca cele mici și ar fi o mare greșeală de evaluare să credem contrariul după toate câte s-au spus până acum.

Conștientizarea este uneori chiar sub nasul nostru, însă trebuie să o strivim cu niște întrebări care par neobișnuite, ne fac să înțelegem că în realitate noi suntem obișnuiți să ne punem prea puține întrebări despre realitatea înconjurătoare, luând totul de bun și având încredere în ceea ce scrie în cărți, fără ca apoi să ne mai întrebăm dacă este sau nu așa.

Întrebarea este următoare: De unde vin fotonii care ne luminează?

La o primă vedere am putea spune că fotonii care ne luminează vin din trecut. În realitate suntem loviți de lumina care a pornit cu milioane de ani dintr-o stea îndepărtată sau din fotonii care au pornit dintr-un felinar de pe stradă cu câteva microsecunde în urmă, însă este evident că noi suntem luminați de fotoni, adică de informații, care vin din trecut. În acest context, nu suntem iluminați de fotoni care vin din trecut și nici măcar de cei care vin din prezent. Cu alte cuvinte, am trăi în mod constant în trecut.

Dar aceasta este doar o aparență pentru că fizica modernă ne spune că ecuațiile de undă ale trecutului și ale viitorului se întâlnesc doar în prezent, care este singura soluție cuantică posibilă, unde cele două soluții cuantice de trecut și viitor se suprapun ca probabilitate.

În acel context, având în vedere că noi alegem soluția, am putea alege să trăim viitorul sau trecutul și am vedea doar unul dintre cele două fronturi de undă; însă noi creăm prezentul, iar pentru a face asta, trebuie să unim cele două funcții de undă într-un singur eveniment. Cu alte cuvinte, nu ne dăm seama că decidem să vedem universul în mod nondual și că percepem spațio-timpul în mod nondual. Când decidem asta, lucrurile ne apar în mod diferit și trebuie să înțelegem că nu este adevărat că suntem iluminați de fotonii din trecut, ci suntem iluminați de fotonii din prezent.

Cum putem verifica această abordare?

Mai întâi de toate cineva ar putea să conteste existența antifotonilor, pentru că aceștia ar fi cei care, conform calculelor și previziunilor asupra simetriei antifotonilor, ar trebui să se întoarcă în timp din viitor și să ilumineze prezentul nostru. În realitate noi nu suntem iluminați de fotonii pe care soarele îi va naște mâine.

Cineva ar putea să spună că antifotonii nu există, pentru că aceștia nu se manifestă, dar problema este legată, ca de obicei, de conștientizarea fenomenelor pe care le percepem și, dacă noi nu suntem conștienți, nu vedem ceea ce avem în jurul nostru.

Primum un răspuns interesant de la așa-zisul paradox al lui Olbers. Își ia numele de la astronomul german **Heinrich Wilhelm Olbers**, care l-a propus în 1826. În realitate fusese deja descris de **Keplero** în 1610, de **Richard Bentley** într-o corespondență cu **Newton** și de către astronomii **Halley** și **Cheseaux** în secolul XVI.

Olbers se întreabă de ce oare noaptea nu mai este lumina care este ziua? Întrebarea ar putea părea amuzantă, însă paradoxul are o logică a sa, care a rămas nerezolvată până în ziua de astăzi. Olbers afirmă că, datorită faptului că stelele sunt infinite, chiar dacă fiecare ar trimite cel puțin un foton spre planeta noastră, noaptea ar trebui să fie foarte multă lumină, astfel încât nu am putea privi afară. Însă noaptea nu este lumină. Noaptea avem întunericul, cu unele aporturi modeste de la vreo stea îndepărtată.

Știința nu știe să ofere răspunsuri univoce care să satisfacă pe deplin toate regulile fizicii teoretice în vigoare.

Două ipoteze pot încerca să explice paradoxul:

- universul există de un timp finit
- universul este în continuă expansiune.

În prima ipoteză lumina stelelor îndepărtate nu a ajuns încă la noi. Este posibil ca în viitor să se poată verifica condiția exprimată în paradox. Cu toate acestea sunt diferite elemente care indică faptul că universul nu este tânăr: vârsta sa oscilează între 13 și 16 miliarde de ani, conform valorii date constantei lui Hubble. În a doua ipoteză stelele se îndepărtează tot mai mult de Terra, așa cum s-a demonstrat de efectul Doppler, și deci condiția paradoxului nu se va verifica niciodată. În 1929 astronomul american Edwin Hubble a demonstrat că universul actual este în expansiune și că, deci, trebuie să fi avut o origine în trecut. Din punctul nostru de vedere, galaxiile par să se îndepărteze cu o viteză proporțională cu distanța, până la o limită dincolo de care ar da impresia că se îndepărtează cu viteza luminii și, deci, noi nu le putem vedea. Cu alte cuvinte, pentru că lumina are viteza limitată, a privi în depărtare ar însemna și a privi înapoi în timp, până la punctul în care se observă clipa în care s-a născut cosmosul, Big Bang-ul. În practică, universul vizibil ni se prezintă ca având dimensiuni limitate în spațiu și în timp, motiv pentru care lumina ne apare ca având dimensiuni limitate în spațiu și în timp, pentru că lumina ajunge la noi de la un număr limitat de stele, iar din acest motiv cerul ne apare ca fiind negru. Paradoxul nu mai există, pentru că presupunerea cu privire la eternitatea cosmosului este falsă.

Și în cazul în care ar fi finit în spațiu, dar nu și în timp, conform cosmologiei comun acceptate, pentru a elimina paradoxul lui Olbers este suficientă deplasarea spre roșu: când obiectele sunt suficient de departe, așa cum am spus anterior, dacă depășesc distanța pe care lumina este posibil să o fi parcurs de la Big Bang, lumina lor nu va mai ajunge la noi, însă dacă sunt mai apropiate dar viteza de recesiune este mai mare decât viteza luminii, nici în acest caz la noi nu va ajunge nimic. Deci, chiar dacă universul ar fi infinit în spațiu, nu am avea paradoxul. Cosmologul american Edward Robert Harrison susține că soluția paradoxului nu se găsește în expansiunea universului, chiar dacă universul static ar avea un cer nocturn

întunecat. Soluția, în opinia lui Harrison este aceea că stelele strălucesc de prea puțin timp pentru a umple Universul cu radiația lor.

(http://it.wikipedia.org/wiki/Paradosso_di_Olbers).

În concluzie, există multe incertitudini și toate aceste teorii nu ar mai avea nicio susținere dacă s-ar introduce ideea universului nelocal, unde spațiul și timpul există doar aici și acum.

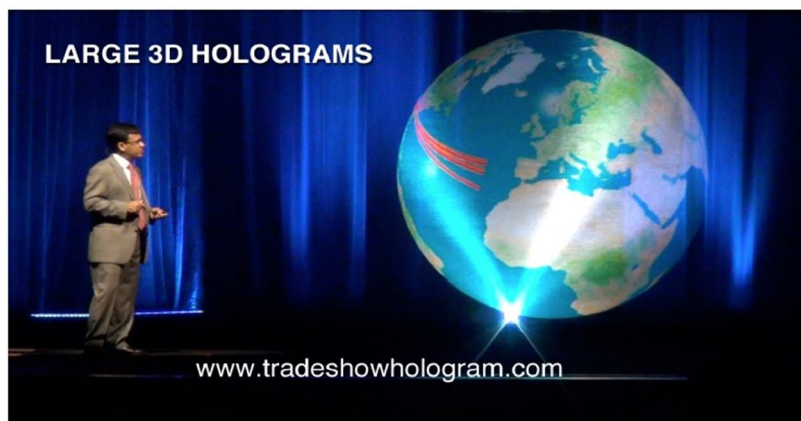
În acest context, universul nu se extinde, ci conștientizarea noastră ar fi cea care este dinamică și, variind încontinuu într-o anumită direcție (vezi al doilea principiu al termodinamicii) ar produce o variație aleatorie, într-o singură direcție, a percepției care ar produce virtualitatea (**nu universul ar fi cel care se extinde, ci conștientizarea noastră**).

Însă dacă luăm în considerație structura Evidențică a Universului nostru virtual, care este fractalic, holografic și nelocal, înțelegem cum noi suntem informați, adică iluminați, doar de fotonii care vin din prezentul nostru. Să admitem că există fotoni și antifotoni și să admitem că timpul, așa cum este perceput în interiorul virtualității noastre (amintesc că în afara universului este imposibil să percepeți timpul, așa cum demonstrează experimentele de fizică cuantică optică efectuate de INRIM), noi locuim în prezent și spre noi vin fotonii din trecut și cei din viitor. Aceștia se întâlnesc în prezent și se anulează între ei în mod total. Singurii fotoni și antifotoni care nu se anulează sunt cei care interacționează cu un obiect. Obiectele sunt locuri de puncte în care fotonii și antifotonii iluminează materia pe care noi o vedem. În această viziune temporală și virtuală parțială, antifotonii nu ar fi deloc percepuți de către noi din cauza dificultății pe care aceștia o întâlnesc în a interacționa cu materia (cu antimateria se întâmplă exact invers, unde interacțiunea cu fotonul devine din punct de vedere energetic improbabilă). Însă aceasta este încă o viziune simplistă, pentru că în realitate timpul nu există și, deci, fotonii nu vin din trecut și antifotonii nu vin din viitor, ci Evidenții se nasc din nimicul spațiului virtual. În acel context, interacționează cu obiectul pe care-l întâlnesc, luminându-l.

Însă asta echivalează cu a spune un lucru destul de interesant și ar trebui să ne punem altă întrebare:

Lumina este cea care luminează un obiect făcându-l să devină aparent, adică fotonul este cel care, interacționând cu un obiect, îl face să apară? Sau obiectul devine existent pentru că este luminat/creat? Adică apare pentru că a fost creat în acel moment de fotoni? Cu alte cuvinte, **un lucru este vizibil pentru că este real sau pentru că este real devine vizibil?**

Răspunsul este extrem de ușor, deoarece noi știm că în universul virtual dualitatea nu există și cauza și efectul sunt același eveniment. Însă în acest punct nu rămâne decât o singură soluție.

Lucrurile sunt create din lumină și nu lumina este cea care, lovindu-le le face vizibile. Dar asta înseamnă, încă o dată, că noi și doar noi suntem creatorii lucrurilor. Noi suntem cei care, din marea de particule virtuale (Evideonii) creăm încontinuu, într-un prezent etern, tot ceea ce vedem și percepem cu toate simțurile noastre. Nu mai există vechiul mod de a percepe trecutul și viitorul ca două direcții care se îndepărtează de noi, dacă noi suntem cei care creăm trecutul, prezentul și viitorul nostru.

Conștiința fotonilor sau fotonii conștiinței?

Noi creăm virtualitatea prin intermediul fotonilor, care sunt oglinda conștientizării noastre.

Concepția arhetipică a timpului

Concepția nelocală a timpului Evidenonic

Se înțelege astfel că paradoxul lui Olbers este rezolvat foarte ușor punând în acord dintr-o lovitură toate ipotezele științifice.

De curând fizicienii au demonstrat că antifotonul nu este la fel ca fotonul și că leptonii au o structură interioară. Dar au demonstrat și că elicitatea antifotonului calculată în baza existenței antiatomului de hidrogen, nu-i permite antiatomului să

interacționeze cu materia, la fel cum fotonul nu poate interacționa cu antimateria, exact cum am postulat și noi în mecanica cuantică a Evidențului.

(W. Perkins, "The Antiparticles of Neutral Bosons," *Journal of Modern Physics*, Vol. 4 No. 12A, 2013, pp. 12- 19. doi: 10.4236/jmp.2013.412A1003.)

Materia neagră (dark) sau cea obscură (unknown)?

În realitate, în limba engleză negru și obscur se traduc prin același termen, dar în traducerea în italiană există o pierdere de informații. Termenul "obscur" nu înseamnă "negru", ci înseamnă necunoscut, care nu este clar, dar nu în sensul gradului de colorare, ci ca și sinonim al incertitudinii, lucru despre care se cunosc foarte puține. Termenul a fost reinterpretat pentru că fizicienii italieni cred că termenul *dark matter* are legătură cu ideea că există o materie în spațiu, care este determinată de faptul că nu este vizibilă, adică este transparentă în fața percepției noastre. Fizicianul anglosaxon oferă termenului "dark" o accepțiune diferită. "Dark" înseamnă "unknown", adică "necunoscut" și nu "negru". Limba engleză o fi fiind minunată pentru a scrie o lucrare științifică, dar când se vorbește de a o traduce în italiană, iată că semnificațiile se pierd în cantitatea diferită de cuvinte pe care o are limba noastră comparativ cu limba anglosaxonă, care este mult mai săracă. Cei care limitează semnificațiile sunt oamenii de știință italieni, care sunt prea puțin familiarizați cu limba italiană și cu atât mai puțin cu limbajul matematicii. Asistăm astfel la utilizarea unor traduceri științifice improbabile. De exemplu, în toate cărțile de chimie putem citi că există o analiză elementară care stabilește procentul elementelor într-un compus chimic. Ei bine, analiza elementară nu a existat niciodată. Dacă există o analiză, există analiza elementelor, din engleză "elemental analysis" și nu de la "elementar analysis". În două sute de ani de chimie italiană nici un chimist nu și-a dat seama de această traducere greșită.

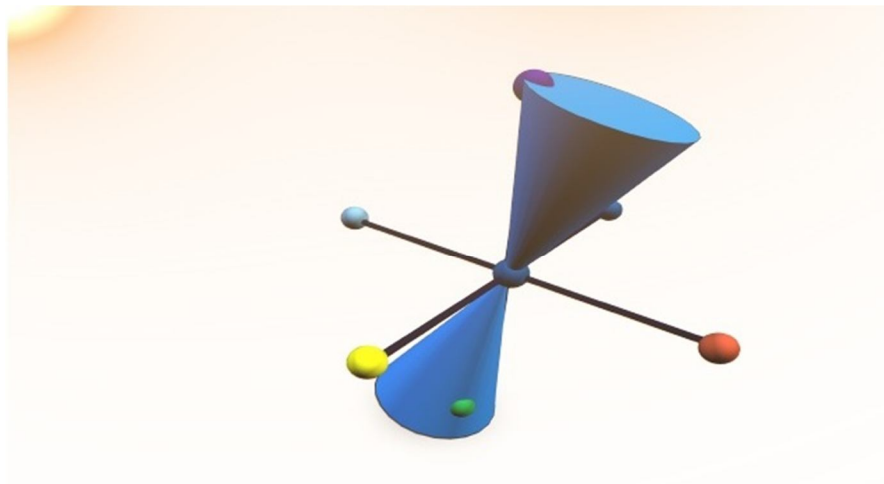
Deci, nu trebuie să ne mire că și în cazul fizicii moderne în legătură cu termenul "dark matter" la nivel lexical există multă confuzie.

Deci, pentru gramatica transformațională, care este o ramură a Programării Neurolingvistice, dacă există o conștientizare scăzută la nivel terminologic asupra unui lucru, nu există claritate în harta teritoriului, care o deosebește. Cu alte cuvinte, nimeni nu a înțeles nimic în legătură cu materia obscură.

Este vorba, ca de obicei, de a verifica observarea unui fenomen și de a o filtra prin intermediul conștientizării noastre.

Se susține din mai multe părți că materia obscură ar fi făcută din fotoni obscuri. Dar ce anume sunt fotonii obscuri este un lucru cu adevărat obscur, doar dacă nu luăm în calcul ideea de antifoton. Miles Mathis (<http://milesmathis.com/updates.html>) și Tim Tate de la UC din Irvine, doi fizicieni americani, susțin că existența fotonilor dark, dar au păreri diferite în legătură cu

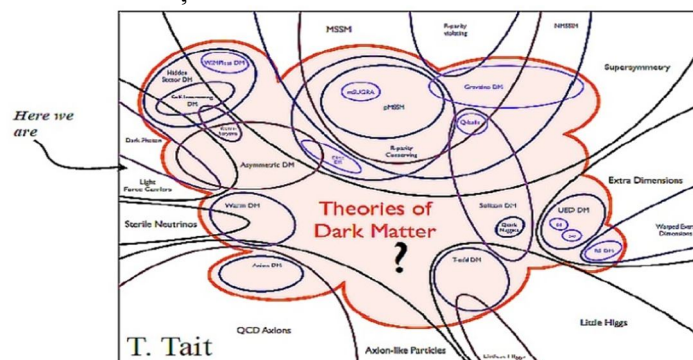
natura acestora. Pentru Tate materia obscură este constituită din fotoni fără masă care se rotesc în jurul axei lor. Pentru Mathis, având în vedere că materia obscură reprezintă 95% din toată materialitatea, nu este posibil să se susțină că nu are gravitație, pentru că acest lucru nu s-ar potrivi cu calculele cuanto-mecanice a QED (electrodinamica cuantică). Fotonii nu s-ar roti în jurul axei lor, ci s-ar învârti în mod gravitațional în jurul electronilor, pentru că au sarcină. Sarcina fotonului ar fi astfel acceptată și cedată, astfel încât apărând ca neputând fi măsurată, dar fiind capabilă să producă efecte gravitaționale asupra materiei.

Citind aceste lucrări nu putem să nu observăm cum se încearcă să se construiască un foton cu elemente de asimetrie pe care fotonul virtual nu o are, dar care sunt necesare pentru a obține datele experimentale pe care le observăm. Rotația unui foton devine astfel importantă și reprezentabilă în fotonul evideonic, din conul care identifică constata de structură fină a universului, despre care am vorbit în Evidenon 2.

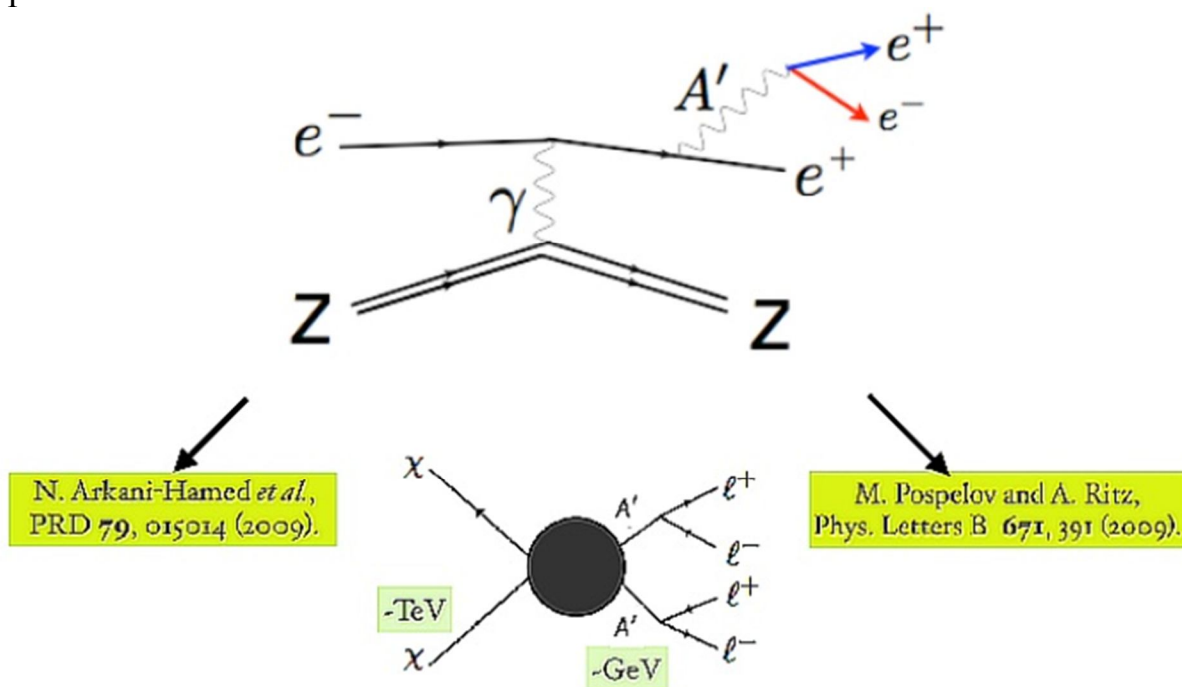
Conul azuriu, a cărui bază are o circumferință egală cu 137 (invers față de constanta de structură fină a Universului, corelată cu π grecesc și cu secțiunea de aur și cu dimensiunile Evidenonului) este în precesie rapidă în jurul axei sale principale.

În antifoton această rotație este inversată.

În tentativa de a captura experimental fotonii dark, Matt Graham de la SLAC National Accelerator Laboratory, în tentativa de a clarifica poziția științei actuale, evidențiază că sunt multe moduri în care poți fi numiți fotonii dark, care sunt numiți particule A' , bozoni U , fotoni grei, dar care sunt același lucru. Misterul în legătură cu aceste particule este înfruntat de multe abordări teoretice.

În principiu, cercetătorii ar fi de acord în a susține că acel ceva pe care-l definesc ca fiind bozonul U sau particula A' decad în două perechi formate din electron și pozitron, care poate fi produs de un tun electronic (electron Beam), care împușcă raze gamma, adică fotoni cu energie înaltă și, așa cum am văzut precedent, sunt capabili să interacționeze cu materia și mai ales cu un electron, după o schemă cum este următoarea:

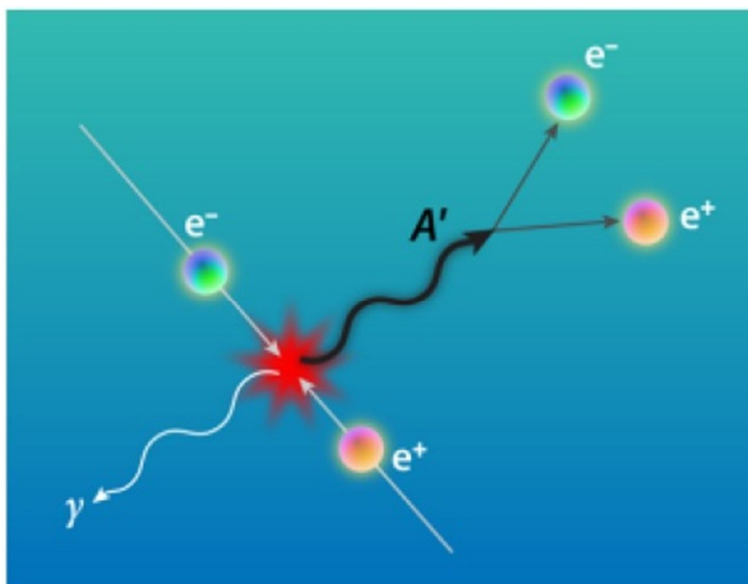
Urmând această schemă se înțelege că fotonul dark este ceva misterios, care s-ar forma bombardând electroni cu raze gamma, așa cum se întâmplă în efectul Compton și, verificând cum produsele de decadere din acel ceva misterios care se formează este format dintr-o **pereche dublă de electron-pozitron**.

Unii cercetători au evidențiat cum înaintea decăderii perechii de electroni-antielectroni ar exista un mezon care i-ar produce. Prin analogie și Douglas Bryman (New Light Shed on Dark Photons University of British Columbia, Vancouver, British Columbia V6T2A3, Canada Published November 10, 2014), prevede că înainte de emisia

perechilor electron-antielectron, există un mezon, a cărui formare (și aici este punctul interesant) nu se cunoaște, dar se presupune că are loc în diferite forme.

Bineînțeles că și în acest caz, dacă se admite existența antifotonului, toată lumea înțelege ce anume îi scapă fizicii moderne, unde în acest proces unicul lucru dark care există este formarea de antifotoni cu energie joasă, care se manifestă cu o masă mică, dar astfel încât să-i putem numi fotoni grei.

Să urmărim parcursul de transformare al perechii electron-pozitron invers, postulând că un electron (un lepton) este format dintr-un foton legat în mod oportun de un antifoton, unde imaginea speculară este reprezentată de pozitron sau antielectron.

În realitate, acest proces care este descris de Bryman, din motive de conservare a simetriei SPT (Sarcină, Paritate și Timp) **trebuie să fie doar jumătate din ceea ce se întâmplă**, adică trebuie să fie două perechi electron-pozitron care dau doi electron și doi pozitroni, cu formarea intermediară a unui antifoton evaziv. Dacă ne întrebăm de ce se întâmplă asta, putem observa că, dacă procesul nu se dublează, lucrurile se potrivesc. Într-adevăr, dacă un electron și un pozitron se întâlnesc și elimină un foton, rămân trei unități fotonice care pot da doar un electron și un foton sau un pozitron și un antifoton (conform viziunii evidente). (Vezi Anexa 2)

Deci, dacă rescriem procesul dintr-un punct de vedere evident, avem două perechi electron-pozitron care se ciocnesc în mod invers una cu alta. Cu alte cuvinte, în primul caz, un electron se ciocnește cu un pozitron, pe când în al doilea caz se întâmplă invers (ceea ce pentru regulile de simetrie a Evidenței nu este același lucru). Sau putem spune că dintr-un punct de vedere statistic, această

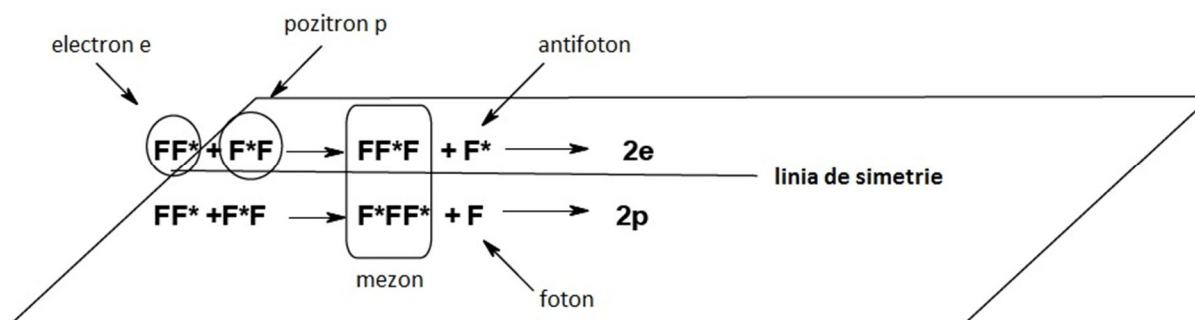
coliziune are o posibilitate de 50% de a furniza un quarc și un antifoton sau un antiquarc și un foton (vezi schema următoare).

Quarcul și antiquarcul se agață între ei imediat pentru a furniza un mezon (quarcii nu se pot genera singuri tocmai datorită geometriei lor evideonice, așa cum confirmă și fizica prin modelul standard). Următorul colaps dintre foton și partea antiquarc a mezonului furnizează o pereche de electroni în timp ce coliziunea concomitentă dintre antifoton și quarcul rămas furnizează o pereche de antifotoni.

Deci, nu s-ar furniza o pereche de electroni-pozitroni, ci o pereche de electroni și o pereche de pozitroni care de altfel oferă același rezultat final nedeslușit, dar se justifică astfel de ce procesul de formare al produselor finale este dublat pentru a conserva structura și geometria părților puse în joc. Trecherile sunt prezentate pe scurt în schema următoare.

Cum se vede din schema prezentată dedesubt, simetria întregului proces se pare că este respectată și singurul lucru dark care le apare invizibil experimentatorilor, doar pentru că nu a fost luat în considerație, este producerea unui antifoton (care este partea dark din tot procesul). Cele două procese rezultă a fi enantiomorfe, adică unul este imaginea speculară a celuilalt, și au deci aceeași energie. Procesul este foarte rapid, sub timpul de conversie al fotonului și al antifotonului în fotoni virtuali. Pentru ca asta să se întâmple fotonii și antifotonii care se formează trebuie să aibă energie, adică masă foarte mică, adică axa modelului evideonic foarte scurtă.

Din acest motiv se spune uneori că fotonii au o masă care nu este nulă. Vom vedea în continuare că în funcție de masa pe care unitățile fotonice o au, timpul de interconversie în antifotonul corespondent poate varia, făcând în unele cazuri antifotonii destul de solizi, astfel încât să poată fi utilizați înainte de a se transforma în fotonul virtual.

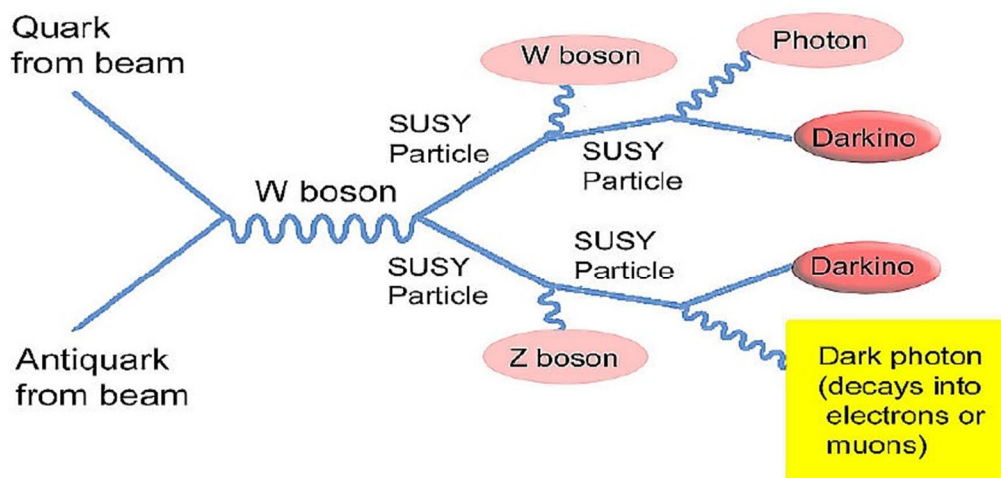

Lumina dark este considerată sursa unui univers invizibil, care are de-a face cu materia obscură (<http://www.symmetrymagazine.org/article/december-2014/searching-for-adark-light>). Legătura cu antifotonii este extrem de potrivită. Se pare că fizicienii nu pot utiliza termenul “antifoton” deoarece în cărțile scrie că antifotonii și fotonii sunt același lucru și din frica reverențială de a irita

irascibilitatea fanaticilor REGULII, se încearcă să se treacă peste termenul antifoton, camuflându-l prin termenul “*dark photon*”. De-acum noua fizică este pe punctul de a descoperi antiquaricii, antifotonii și antigluonii (postulate deja de noi în Eviden, Ed. Spazio Interiore).

<http://www.journaloftheoretics.com/Articles/6-6/str.aqA.pdf>

Studiile celor de la Fermilab propun pentru formarea materiei negre (*dark matter*), o schemă foarte asemănătoare cu a noastră, unde quacul și antiquarul ar fi precursorii bozonului W, care după aceea ar produce particule exotice (numite Susy), care ar furniza după aceea fotonii dark, după cum reiese din schema lor.

http://www.fnal.gov/pub/today/archive/archive_2009/today09-06-25.html.

De la fotoni dark la biofotoni. Vindecarea prin conștientizare

Biofizicianul german Prof. Fritz Albert Popp a descoperit că corpul uman emite fotoni cu energie joasă, iar aceste emisii de lumină au legătură cu procesele biologice ale corpului uman. Conform studiilor efectuate de profesorul Mitsuo Hiramatsu, om de știință de la Central Research Laboratory de la Hamamatsu Photonics, nu numai mâinile omului emit bioluminescență, ci și fruntea și anumite zone de la picioare.

<http://cristiancontini.blogspot.com/2006/09/gli-umani-emettono-luce.html>

Teoria BIOFOTONILOR, pentru că așa erau numiți fotonii care apăreau din țesuturile biologice, predată de fizicianul Popp, pe urmele unei intuiții îndrăznețe a rusului Gurwitsch de acum 70 de ani, oferă o interpretare credibilă, susținută în prezent de multe experimente, a faptului că evenimentul biologic primar care stă la baza vieții, dar și la baza alterațiilor care conduc la boală, este un eveniment fizic de natură informațională, adică electromagnetică (frecvențe modulare). Teoria lui

Popp deschide drumul spre soluționarea multor probleme, la care până acum biochimia medicală nu a știut să ofere un răspuns, și spre perspectiva unui nou mod de a utiliza terapii diferite de cele de a vindeca doar simptomele bolii, așa cum se practică în medicina oficială, numită alopata. În opinia lui Popp, energia electromagnetică joacă un rol fundamental în sfera biologică a celor vii. Toate sistemele vii prezintă o emisie de “cuante energetice”, numite și “biofotoni”, care se propagă cu viteza luminii. Existența lor (emisii), care de-acum a fost demonstrată (mai ales din unghiile de la mâini și de la picioare) ne permite să înțelegem cantitatea mare de informații care trec în interiorul celulei și între celule și celule, informații care sunt indispensabile pentru coordonarea metabolismului, a creșterii și a diferențierilor celulare.

<http://www.mednat.org/bioelettr/biofotoni.htm>.

În opinia lui Popp biofotonii se nasc în nucleul celular, care ar funcționa ca o stație radio care ghidează procesele celulare prin intermediul emisiei unui câmp electromagnetic. Această “stație radio” ar fi capabilă să primească și să elaboreze diferitele semnale electromagnetice care vin din exterior. Astfel devine important să trimitem celulelor “mesaje de sănătate”, “să le amintim” celulelor limbajul lor, pentru a putea reactiva metabolismul lor și emisiile pe care acestea sunt capabile să le producă într-o stare de sănătate și de echilibru. Deci, aceste informații-ghid pot fi trimise organismului sub formă de cuante.

<http://www.greenmedinfo.com/blog/biophotons-human-bodyemits-communicates-and-made-light>)

Biofotonii par a fi un punct-cheie de procese de vindecare și autovindecare spontană și din acest motiv trebuie să ne întrebăm cu ce mecanism acești biofotoni s-ar forma și ce caracteristici fizice ar avea aceștia. Biofotonii sunt determinabili din punct de vedere experimental, sunt legați de emisiile de țesuturi bolnave și sănătoase, însă nu se înțelege foarte bine cum se formează aceștia. Însă trebuie spus că descoperirile recente din acest domeniu tind să ia în considerație ideea că biofotonii sunt produși de decăderea fotonilor dark și din acest motiv vorbim despre ei aici.

În Journal of Nonlocality, Vol I, Nr 1, iunie , 2013 ISSN: 2167-6283, M. Pita-Aden, într-un articol cu titlul “Are Dark Photons Behind Biophotons?” se încearcă să se explice cum această eventualitate este posibilă, chiar dacă adevărata natură a fotonilor dark nu se cunoaște în profunzime, decât dacă se ia în considerație eventualitatea că fotonii dark nu sunt altceva decât antifotoni.

[\(http://tgdtheory.com/public_html/\)](http://tgdtheory.com/public_html/)

În acest articol interesant se evidențiază cum universul este o hologramă și creierul este un cititor de holograme (Grass F, Klima H, Kasper S. Med Hypotheses.2004;62(2):169-72.Biophotons, microtubules and CNS, is our brain a "holographic computer"?). Microtuburile din creier de dimensiuni cuantice ar fi

locurile în care s-ar forma fotonii dark și apoi s-ar transforma în biofotoni. Se mai adaugă și că în unele experimente în care se amintește în literatura științifică s-ar prezenta că lobul stâng al creierului sau mai bine zis emisfera stângă, ar fi capabilă să emită fotoni cu energie joasă vizibili în infraroșu. (*Biophotons - The Light in Our Cells* Marco Bischof *Biophotons - The Light in Our Cells* Marco Bischof 522 pp., more than 160 illustrations, 5 color plates, extensive bibliography and index. German publisher: Zweitausendeins, Frankfurt. <http://www.zweitausendeins.de/> Publication date: March 1995 Actual edition (May 1998): 9th printing total number of copies sold in German-language market: 27'000 ISBN 3-86150-095-7). Se adaugă că în unele cazuri raportate în reviste științifice emisfera cerebrală dreaptă ar emite mai mulți biofotoni decât cea stângă. În acest caz autorii pun anumiți subiecți să stea pe întuneric și le cer acestora să-și imagineze în minte o simulare mentală a luminii. În acel moment fotomultiplicatorii aparatelor de revelare a biofotonilor văd biofotoni care se formează în zona lobului drept al creierului. (Dotta BT, Saroka KS, Persinger MA. *Neurosci Lett.* 2012 Apr 4;513(2):151-4. doi: 10.1016/j.neulet.2012.02.021. Epub 2012 Feb 17. Increased photon emission from the head while imagining light in the dark is correlated with changes in electroencephalographic power: support for Bókkon's biophoton hypothesis.).

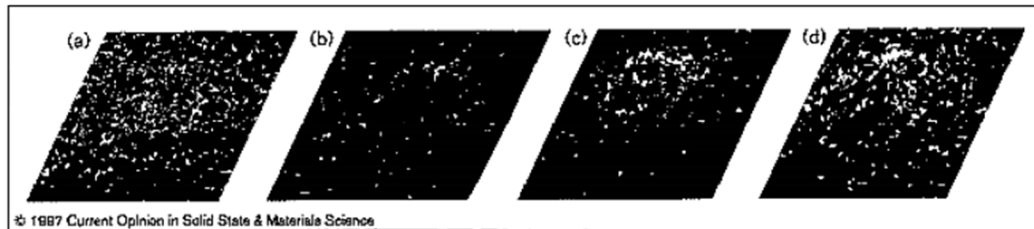
În opinia noastră nu putem da această interpretare rezultatelor acestor neurofiziziologi, pentru că aceștia își pun subiecții să-și imagineze o lumină fixă în mințile lor și deci în mișcarea timpului virtual, dar nemișcată în spațiu. Nu știm cum s-ar fi desfășurat lucrurile dacă testul ar fi fost făcut cerându-le subiecților să-și imagineze o lumină în mișcare în spațiu. Atunci probabil că s-ar fi iluminat mai mult lobul stâng, dar din păcate nu putem afirma cu certitudine pentru că experimentul nu s-a efectuat. Lobul drept și stâng al creierului sunt cititori de holograme și în timp ce lobul stâng citește și creează în spațiu, dreptul citește și creează în timp, unde spațiul și tipul apar ca fiind creații virtuale.

Acest ultim experiment, dacă pe de o parte arată cum ceea ce-și imaginează creierul, adică ceea ce creează în simulările mentale, produce cu adevărat virtualitatea, adică noi suntem creatorii universului holografic, pe de altă parte propune o interpretare greșită a datelor experimentale, făcându-l pe cititor să creadă că lobul drept este diferențiat în ceea ce înseamnă producerea de biofotoni.

Sunt interesante studiile efectuate asupra biofotonilor care ies din mâini, care ar putea fi relaționați cu ușurință cu vindecările și autovindecările cu așezarea mâinilor pe părțile bolnave. (S. Cohen , F.A. Popp , *Journal of Photochemistry and Photobiology B: Biology* 41) (It~)7, 187-189 *News and Views Biophoton body*).

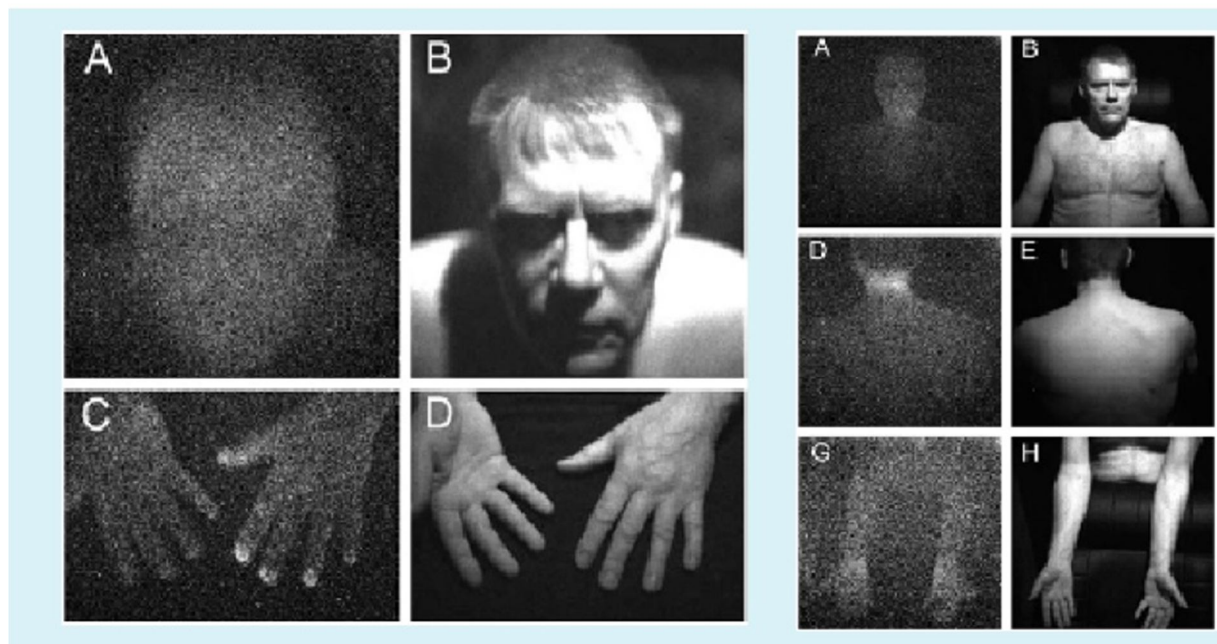
Alți autori evidențiază că țesuturile biologice bolnave emit spontan mai mulți fotoni cât cele sănătoase. Acum trebuie să înțelegem de unde vin biofotonii și ce raport real au așa-numiții fotoni dark. Înainte de toate așa-numiții fotoni dark, în

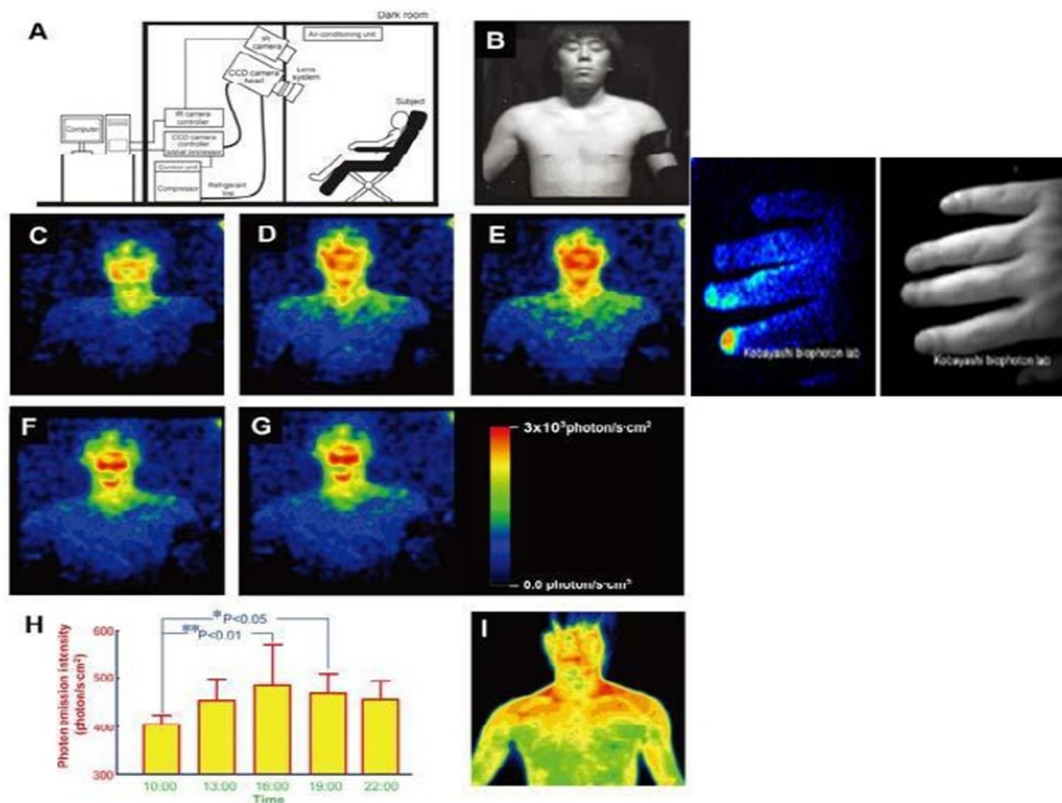
opinia noastră, sunt doar antifotoni caracterizați de faptul că au o energie joasă și sunt confundați cu acei fotoni grei (heavy photons), despre care practic nimeni nu știe nimic.

Three-dimensional displays of ultraweak biophoton emission images of the back of an injured mouse (a) immediately after injury, (b) two days after injury, (c) four days after injury and (d) six days after injury.

“Journal of Photochemistry and Photobiology B: Biology (2006)”

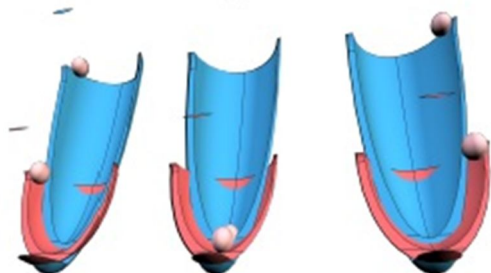
<http://www.elapsus.it/home1/index.php/scienza/scienziati/814-la-luce-della-vita-i-biofotoni>

Fotoni colorați

Fotonii nu sunt toți la fel. În realitate au energii diferite și în câmpul vizibil aceștia sunt colorați diferit. Se merge de la roșu la violet și dincolo de aceste limite sunt fotonii invizibili, dar care sunt foarte energetici, cum ar fi razele x sau cele cu energie scăzută, sub roșu (scăzut infraroșu), care încă pot fi văzuți prin fotomultiplicatoare oportune. Fotonii biologici aparțin de această categorie. Corpul uman, când emite acești fotonii, îi produce caracterizându-i cu valori energetice joase. Conform binecunoscutei ecuații care relaționează energia cu masa, în temeni cantitativi, $E=mc^2$, dacă am avea un foton albastru și unul roșu, ar trebui să spunem că aceștia merg ambii cu viteza luminii, dar având energii diferite, ar trebui să susținem și că au o masă aparentă diferită. Cu alte cuvinte, fotonul albastru cântărește mai mult decât cel roșu, sau și mai bine, dacă am putea măsura masa sa “aparentă”, aceasta ar fi mai grea decât a fotonului roșu. În modelul evdeonic trebuie amintit că masa este legată de energie prin axa verticală, care este caracterizată de culorile magenta în sus și verde în jos. Apoi toți fotonii trec din forma fonică în cea antifonică foarte rapid, încât cele două formule de

rezonanță nu se pot vedea, însă acestea s-ar prezenta ca un aspect unic, care este cel al fotonului virtual.

În timp ce fotonii cu energie înaltă au posibilitatea de a se comporta ca particule virtuale cu masă specifică, capabile să dea interacțiuni cu alți fotoni sau cu materia sub formă de coliziuni propriu-zise, fotonii cu energie joasă, neavând caracteristica masei decât în cantitate neglijabilă și trec unul prin altul, aproape fără să interacționeze. Singurul lucru care este comună pentru fotonii roșii și albaștri este lungimea axelor de spațiu și timp, care configurează aceste două obiecte ca

fotoni și care le obligă să aibă aceeași viteză “aparentă”, adică cea a luminii. Axa centrală oscilează ca un arc între valorile fotonice și antifotonie. Energia fotonului, care se exprimă prin intermediul masei sale aparente și, pentru ochii noștri, cu culoarea sa, este deci proporțional cu lungimea axei energiei. Cu cât axa este mai lungă, cu atât apare mai multă

masă și percepția culorii alunecă spre albastru. Într-un “moment” identic, atât fotonul albastru, cât și cel roșu, devin antifotoni albastru și roșu, dar având în vedere că cele două axe ale energiei au lungimi diferite, “frecvența” ($|E|/hc$) de trecere din forma fonică și antifonică este mai mare pentru cel albastru decât pentru cel roșu. Cu alte cuvinte, dacă într-un timp al lui Planck (10^{-44} secunde) fotonul albastru trece de la a avea masa m la o masă $-m$, un foton roșu, în același timp, va trece de la masa m/n la o masă $-m/n$, n fiind un număr pozitiv. Ceea ce înseamnă că derivata înainte de ecuația care descrie a doua trecere va fi un număr mai mic decât derivata primei treceri. Acest lucru echivalează cu căderea a două mingiuțe într-o gaură (plan înclinat) de la două înălțimi diferite și înclinări diferite, făcându-le să se întâlnească doar în punctul cel mai de jos al găurii potențialului. (desenul de mai sus). Este evident că vitezele mingiuțelor sunt diferite și cea care pornește de mai jos are o viteză mai mică, chiar dacă cele două mingiuțe efectuează o oscilație în aceeași perioadă de timp. E ca și când am avea două găuri de aceeași formă, dar una mai jos decât cealaltă, chiar dacă ambele găuri au aceeași circumferință inițială. Două mingiuțe sunt puse pe cele două suprafețe interioare în poziție inițială. Apoi cele două mingiuțe sunt lăsate să cadă în gaură, ajungând împreună în punctul cel mai de jos. Mingiuța din gaura roșie are aceeași frecvență ($1/\lambda$) de oscilație ca cea albastră, dar se deplasează mai încet de-a lungul axei energiei ($|E|$). Asta i se întâmplă fotonului roșu, care trebuie să parcurgă mai puțin în a oscila între forma fonică și cea antifonică, comparativ cu cel albastru. Fotonul roșu ni se prezintă ca fiind (dar nu este) mai lent în a se interconecta cu antiparticula sa.

Mecanismul autovindecării

Antifotonii produși de corpul uman, care decad prin intermediul improbabilului foton *dark* în fotoni *haevy*, adică grei, cu energie joasă și cu masă aparentă joasă, lovesc țesuturile bolnave și pe cele sănătoase, dar întorc înapoi în timp toate lucrurile cu care interacționează. În acest context, celulele sănătoase rămân sănătoase, dar cele bolnave redevin sănătoase. La fel ca în unele experimente de fizică cuantică, când se postulează formarea unui antifoton roșu cu energie joasă, acesta se întoarce în timp înainte să se transforme din nou în foton virtual și, pentru o clipă, efectul temporal devine percutant. În cazul țesuturilor biologice se observă că creierul este cel care produce, prin controlul Conștiinței, prin intermediul unei simulări mentale induse și în mod inconștient, fotoni virtuali cu energie joasă, care înainte de a se face văzuți ca atare în fața fotomultiplicatorului, acționează ca antifotoni asupra țesuturilor bolnave, întorcându-le înapoi în timp. Dacă pe de o parte există aspectul cuantic al interacțiunii dintre un foton cu energie înaltă și unii electroni, pentru a forma un foton virtual *haevy*, care va da naștere la un antifoton care, la final, se va prezenta ca biofoton virtual, pe de altă parte, avem conștientizarea noastră, care produce, fără să știe, biofotoni pentru a repera țesuturile organice bolnave.

Durerea fizică și stresul bolii, ar face loc, în mod spontan și inconștient, formării de antifotoni cu energie joasă, care ar fi responsabili de vindecare **doar pentru că aceștia interacționează cu prezentul, ducându-l înapoi în timp.**

Pentru a înțelege cum poate interacționa biofotonul virtual, atât în forma fonică cât și în cea biofonică, cu țesutul bolnav, trebuie să amintim de lucrarea științifică de care am amintit mai sus (W. Perkins, "The Antiparticles of Neutral Bosons," *Journal of Modern Physics*, Vol. 4 No. 12A, 2013, pp. 12-19. doi: 10.4236/jmp.2013.412A1003), unde se demonstrează că antifotonul, având elicitate diferită de cea a materiei, nu poate interacționa cu aceasta. În realitate, probabilitatea ca interacțiunea să aibă loc este foarte scăzută, dar, din punct de vedere statistic, crește când fotonul virtual care generează antifotonul are axa energiei scurtă, adică are energie joasă. În realitate, dacă axa energiei ar fi nulă (foton virtual) am avea interacțiuni atât cu materia, cât și cu antimateria. **Acest fapt prevede că, cu cât fotonul virtual (suma dintre foton și antifoton) își micșorează energia, probabilitatea ca acesta să poată interacționa sub formă de antifoton cu materia, dacă pe de o parte s-ar mări, pe de altă parte ar scădea, deoarece fotonii care pierd masă nu acționează asupra materiei.** Rezultatul final ar face ca, atunci când antifotonul are energie ridicată, nu interacționează cu materia, pentru că elicitatea sa îl împiedică să facă asta și când are energie joasă nu interacționează pentru că este sub formă de undă și nu de particulă. Există o valoare intermediară de energie, de intensitate joasă, unde

posibilitatea ca un antifoton să interacționeze cu materia nu este nulă. În timp ce fotonul virtual cu energie înaltă oscilează rapid în jurul poziției intermediare (energie potențială zero), fotonul bio, având energie joasă, zăbovește mai mult în zona spațio-temporală cu energie joasă sau nulă. Cu alte cuvinte, biofotonul virtual are o probabilitate mai mare de a fi capturat de țesuturile bolnave ca antifoton, **ducând înapoi în timp lucrurile pe care le luminează.**

S-ar putea obiecta că fotonul virtual bio (cu energie joasă) are probabilități mai mici de a interacționa ca antifoton decât ca foton (din motive de elicitate opusă) cu țesutul bolnav, care este făcut din materie și nu din antimaterie, dar asta nu este mereu adevărat. Fotonul, în forma sa antifotonică, are o entropie negativă, adică mai mică decât fotonul. Entropia la antifotoni tinde să scadă (principiul antientropic al lui Fantappiè) și deci aceștia interacționează mai bine cu un țesut bolnav unde entropia este scăzută față de un țesut unde entropia este ridicată, unde celulele sunt sănătoase și ordonate.

Entropia unui sistem pur este nulă. Cu alte cuvinte, dacă se ia în considerare întregul univers, atât partea cu materie, cât și cea cu antimaterie, entropia totală a sistemului va fi mereu nulă. Asta înseamnă că cele două sisteme sunt entangled între ele și sistemul total este definit ca fiind pur. Fotonul virtual este un sistem pur, pentru că oscilează între entropie pozitivă și negativă sub timpul lui Planck. (http://it.wikipedia.org/wiki/Entanglement_quantistico)

De altfel, este ușor de demonstrat că două sisteme interacționează din punct de vedere **cinetic și nu termodinamic** cu o risipă mai mică de efort termodinamic dacă au același grad de dezordine față de două sisteme foarte diferit ordonate. (de la schimbul de căldură în corpuri la teoria Hard și Soft a orbitalilor de frontieră și la legea atracției universale – Vezi Eviden 2).

Definition of Entropy

"Entropy is an integral measure of (random) thermal energy redistribution (due to heat transfer or irreversible heat generation) within a system mass and/or space (during system expansion), per absolute temperature level. Entropy is increasing from orderly crystalline structure at zero absolute temperature (zero reference) during reversible heating (entropy transfer) and entropy generation during irreversible energy conversion, i.e. energy degradation or random equi-partition within system material structure and space." (by M. Kostic)

Această viziune asupra lucrurilor nu este foarte corectă, chiar dacă este utilă în virtualitatea temporală pentru a înțelege ce se întâmplă. În realitate nu există spațiul și timpul, pentru că universul nu este local; și atunci conștientizarea noastră ar face să se nască din marea de Evidenți fotonii și antifotonii care ar crea prezentul, **modificându-l pe cel care a fost deja creat precedent, remodelându-l.**

S-ar putea spune că noi suntem capabili să creăm fotonii și antifotonii, impunându-le acestor două forme de rezonanță ale lor să rezoneze între ele cu viteze diferite, capabile să creeze cu vibrația totul și contrariul a tot.

Încă o dată trebuie să subliniem că nu ar fi lumina cea care modifică virtualitatea, ci lumina o creează, urmând indicațiile Conștiinței.

Multe procese de acest tip par a fi automate și spontane.

Se observă că țesuturile care au suferit o sfârșire sau o alterare în urma unui boli, iradiază mult mai mulți biofotonii comparativ cu altele. Se mai observă și că țesuturile bolnave sunt din punct de vedere termodinamic mai dezordonate la nivel celular decât cele sănătoase. În acest context, entropia acestor țesuturi bolnave, ar scădea în acord cu prezența antifotonilor, care având energie negativă ar fi antientropici.

(<http://www.deltard.com/modello1.htm>)

(<http://www.bioexplorer.it/Forums/Thread.aspx?pageid=6&t=79~-1>)

De câte ori unul dintre noi a pus mâna pe o parte a corpului care îl dureaua și durerea a dispărut?

Probabil că în acel context începe producția de biofotonii care conțin antibiofotonii grei, care au o probabilitate mai mare de a interacționa cu țesuturile bolnave cu entropie joasă. Cu alte cuvinte, se pare că toți avem capacitatea de a ne autovindeca, dar puțini și-au dat seama de asta. Însă există și alte aspecte ale acestei realități care ne pot ajuta să înțelegem că procesele de vindecare sunt legate de aspectele cuantice ale fotonilor.

Trebuie făcute niște considerații cu caracter general în legătură cu fenomenele de autovindecare. Primul lucru care trebuie observat este faptul că omul, în general, este aproape inconștient de faptul că el se poate vindeca singur și că procesul de autovindecare depinde de faptul de a considera boala o stare de conștientizare scăzută și entropie scăzută. A te vindeca înseamnă să înțelegi pe de o parte, dar și să scazi energia sistemului pe de altă parte, pentru că energia și conștientizarea sunt strâns legate una de alta. Deci, a te îmbolnăvi înseamnă să scazi local entropia sistemului, adică să creezi o dezordine celulară care corespunde cu micșorarea entropiei? Deci, procesul de îmbolnăvire nu ar fi un proces spontan și nici preferat, decât dacă se demonstrează că dacă nu ne-am îmbolnăvi entropia ar scădea mai mult. Cu alte cuvinte, dintr-un punct de vedere termodinamic, entropia ar scădea mai mult. Cu alte cuvinte, dintr-un punct de vedere termodinamic, boala reprezintă un parcurs care, prin intermediul

manifestării sale, ne permite să urmăm un parcurs entropic care conduce la starea de conștientizare scăzută a unei persoane sănătoase, la starea de conștientizare mai ridicată a persoanei bolnave, după care, la final, ne conduce la o stare de conștientizare și mai ridicată de persoană vindecată.

Nașterea unei ființe vii reprezintă un moment în care, în mod aparent, se creează dezordine, pe când moarte fizică este un moment în care se creează ordine, prin emiterea de energie. Procesul morții ființelor vii reprezintă deci un moment de învățare. Refuzul morții sau refuzul bolii produc senzații de blocaj în creșterea conștientizării și a entropiei sistemului care oricum tinde să crească. Deci, dificultatea în procesul de autovindecare depinde de refuzul bolii ca perioadă de învățare, dar și de refuzul pe motivul că un corp sănătos, dar mai prost, este mai rău decât un corp bolnav dar mai conștient. În realitate, corpul sănătos, dar inconștient, dintr-un punct de vedere termodinamic rezultă ca are un grad de entropie mai mic decât ar avea un corp bolnav, dar conștient.

Acceptarea bolii ca moment de învățare echivalează cu acceptarea procesului de înțelegere, pe care adesea lumea refuză să-l parcurgă.

Nu poți să te vindeci dacă nu accepți să înțelegi și nu dacă nu accepți că există ceva de înțeles.

Din acest punct de vedere boala nu este un dar, așa cum spun unii catolici naivi, pe care ne-o trimite Domnul pentru a ne testa, ci este un moment de învățare pe care noi înșiși ni l-am îngăduit. Dacă religiosul îl roagă pe Dumnezeu să-l vindece, noi acționăm asupra Conștiinței noastre pentru ca aceasta să ne ajute să înțelegem și, încă o dată, noi devenim proprii noștri creatori.

Încă o dată, *new age* -ul religiilor, spune lucrurile evidențiind acele mici diferențe ale realității care tind să-l conducă pe Om în afara drumului, departe de înțelegere, pentru că altfel zeii nu ar putea să mai gestioneze Conștiința noastră, care are lua din nou în mână sa frâiele întregului Univers.

Blocați de minte

Dintr-un punct de vedere virtual, dificultatea de a înțelege că noi suntem proprii noștri creatori vine de la partea mentală. (Vezi anexa 4)

Mintea este acea parte din conștiință care unifică munca părți sufletești și a celei spirituale ale individului, dar este și acea entitate care acționează asupra planului energiei.

Cu alte cuvinte, mintea dă forma tridimensională creației noastre. Dacă nu ar fi fost mintea, ar fi existat doar o hologramă spațio-temporală plată, nu una extrudată în a treia dimensiune. Nu ne-ar apărea solidă în a treia dimensiune, lucrurile nu ar avea masă, așa cum afirmă și fizicianul Massimo Corbucci

(<https://www.facebook.com/pages/MASSIMOCORBUCCI-E-IL-VUOTO-QUANTOMECCANICO/292095747483472>)

Mintea este cea care modelează universul bidimensional spațio-temporal, modelând din supa particulelor virtuale (Evidenții) lumea așa cum o percepem în jurul nostru.

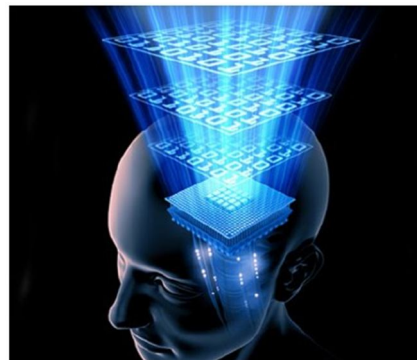
Mintea a dat formă creației, dar a făcut-o în mod total inconștient. În această creație, mintea, observând creația sa, devine conștientă de conștiința care îi revine. Deci, printr-un ciudat joc al părților, Mintea a construit primul obiect. Îi observă, nu știe că l-a construit și constatarea existenței obiectului blochează Mintea în a crede că acel obiect este ceea ce este, pe când , în realitate, este doar ceea ce vrem noi să fie.

Cu alte cuvinte, Mintea rămâne uimită de prima sa creație și nu își dă seama că o poate schimba în orice moment.

Am în fața mea o sticlă. Nu știu că eu creez sticla și nu-mi trece prin minte că pot transforma sticla (care este o creație inconștientă de-a mea) într-un pahar (creație conștientă).

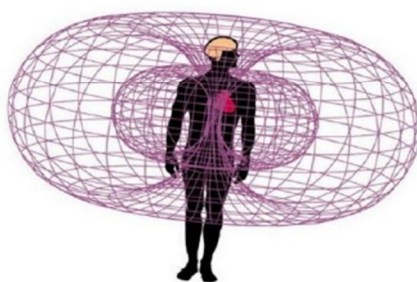
Când această paradigmă este depășită, iată că omul își manifestă capacitățile creativă fără ascunzișuri. Adesea acest proces de schimbare a realității virtuale este cu totul spontan și inconștient. Conștientul nostru (Mintea) vede schimbarea virtualității, și, neștiind că noi suntem cei care au produs-o, crede că schimbarea s-a produs din întâmplare sau pentru că un Dumnezeu a făcut miracolul sau pentru că legile fizicii permit asta.

Ei bine, acel Dumnezeu suntem noi înșine.

"Tutto è energia e questo è tutto quello che esiste. Sintonizzati alla frequenza della realtà che desideri e non potrai fare a meno di ottenere quella realtà. Non c'è altra via. Questa non è Filosofia, questa è Fisica."

Albert Einstein

Copyright © Institute of HeartMath Research Center

“Tot ceea ce există este energie și asta este tot ceea ce există. Sintonizează-te la frecvența realității pe care o dorești și vei obține acea realitate. Nu există altă cale. Asta nu este filozofie. Asta este fizică. - Albert Einstein”

Conștientizarea acestui aspect al realității virtuale îl conduce pe om spre înțelegerea de sine și, prin intermediul miracolului, el își produce vindecarea, unde cel vindecat a devenit conștient.

Apoi, și doar după ce am înțeles asta, putem revedea unele părți ale virtualității într-o lumină nouă. În acest context, am reexaminat unele fenomene de vindecare neconvențională pentru a descoperi că sub incomprehensibil se manifestă prezența a ceea ce acum apare în mod virtual mai clar: antifotonul.

Mintea nu este creierul! Unde se află Conștiința?

Mintea nu este creierul și conștientizarea de sine nu este dată de a crede că ceea ce ne înconjoară este o lume exterioară în care noi suntem scufundați. Din acest punct de vedere neurofiziologia, așa cum este ea structurată, este o știință care se află pe punctul sinuciderii. Neurofiziologii, când vorbesc de conștiința de sine, au în vedere facultatea pe care o are un subiect echilibrat de a ști să se definească și de a ști să definească lumea externă, adică conștiința ar fi capacitatea de a te corela la o realitate cu totul falsă și inconsistentă, fără a înțelege că acea virtualitate suntem noi și că tot noi observăm elaborarea mentală a reacției noastre.

Psihiatrul crede că tu ești normal dacă ai aceeași părere ca și el. În acel context psihiatrul refuză să vadă în pacientul său o oglindă de-a sa și refuză să ia din exterior informațiile produse tot de el, care îi sunt necesare pentru a se vindeca. Psihiatrul va avea succes și clienți până în momentul în care va înțelege că vede în pacienții săi oglindirea neplăcerii sale sociale. În acel moment psihiatrul se vindecă și nu mai are nevoie de clienți care să-i amintească cine era. Însă va avea nevoie să relaționeze cu oameni noi, care îi vor arăta adevărata sa identitate.

Neurofiziologul vede creierul și mintea ca fiind același lucru și tinde să interpreteze toate informațiile pe care măsurătorile sale le efectuează ca pe un fenomen al conștiinței, pe când acestea, în realitate sunt un fenomen de interpretare pe care creierul îl efectuează în legătură cu virtualitatea, care a fost creată chiar de el însuși în mod inconștient. Creierul are funcțiile unei plăci de bază din computer. Este un elaborator. Adevărata conștientizare stă în minte și nu în creier, așa cum se poate deduce din unele exemple impresionante cu persoane decerebrate, care au o conștientizare de sine care conform neurofiziologiei nu ar trebui să existe.

Sergio della Sala prezintă un caz foarte interesant, cel al unei femei care, dincolo de unele probleme legate de lipsa anumitor părți di creier, se pare că a compensat aceste lipsuri cu alte părți cerebrale:

Cazul ciudat al lui Michelle, femeia fără jumătate din creier.

“Multe ziare au vorbit recent despre cazul lui Michelle, o femeie de 30 de ani din Virginia, care are o existență aproape normală, chiar dacă s-a născut fără jumătate din creier, fără partea stângă. Povestea ei, care cu siguranță este foarte intrigantă, a fost propusă ca demonstrație a existenței “plasticității creierului”.

Să vedem despre ce este vorba! Jordan Grafman, directorul Uniunii Neuroștiințelor Cognitive din Bethesda, care a urmărit cazul, îmi este prieten bun. Ne-am întâlnit într-o după-amiază ploioasă de sfârșit de octombrie la Londra, la un simpozion, și am profitat pentru a afla mai multe despre Michelle, despre cum a cunoscut-o și cum a reușit să formuleze diagnosticul.

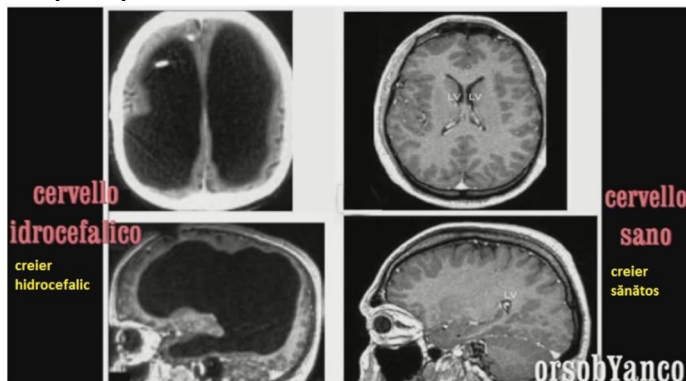
Mama lui Michelle a citi un articol în Washington Post care prezenta niște cercetări ale lui Grafman în legătură cu caracteristicile extraordinare ale creierului omenesc și l-a contactat pentru a cere un sfat, fiind îngrijorată de unele probleme pe care le prezenta fiica sa de la naștere și care rămăseseră nerezolvate. De exemplu, nu vede ce se află pe partea dreaptă (pentru că nu are centri nervoși care se ocupă cu analizarea câmpul vizual drept, care se află exact în emisfera stângă) și pulsul său drept este spastic. În plus, se pierde cu ușurință, nu înțelege raționamentele abstracte și are tendința de a avea un comportament infantil. Însă Michelle vorbește fără probleme, citește, merge la cinema, privește la televizor.”

La pagina 13 din *Corriere della Sera* din 25 ianuarie 1998, Daniela Monti și Alfio Sciacca vorbesc despre niște copii italieni care s-au născut și au trăit fără creier, pe când corpul nu ar fi putut trăi în aceste condiții conform teoriilor științifice. (<https://www.youtube.com/watch?v=WMIVNFpzKNI>)

O femeie descoperă la 24 de ani că nu are cerebel, cerebelul fiind un organ care conține jumătate din neuronii totali din tot complexul cerebral. Nimeni nu și-a dat seama de asta până în acel moment.

(<http://www.wired.com/2014/09/24-woman-discovers-bornwithout-key-brain-region-cerebellum/>).

Dar ce să spunem despre un bărbat din Franța care își dă seama din întâmplare că nu are aproape tot creierul?

<https://www.youtube.com/watch?v=NVVA8RpJlO8>

Și încă un caz: o femeie de origine chineză trăiește fără două părți importante ale creierului, care reglează mișcarea corpului.

(<http://timesofindia.indiatimes.com/home/science/Chinese-womanlives-normal-life-without-crucial-part-of-brain/articleshow/42394438.cms>)

Noha este un copil care s-a născut fără creier și dincolo de faptul că trebuie să meargă la spital pentru a i se drena lichidul din cutia craniană, se pare că nu a suferit de pe urma acestei invalidități aparente.

<http://oddstuffmagazine.com/baby-born-without-a-brain-struggling-with-his-destiny.html/attachment/100943>

Franțuzaica fără creier.

(<https://www.youtube.com/watch?v=WtT7PGOp3xk>).

Într-o emisiune televizată se prezintă rezultatul tomografiilor care

evidențiază foarte clar că această femeie nu are aproape deloc creier. Femeia trăiește liniștită o viață absolut normală. În procesele de autovindecare miraculoasă subiecții vindecați nu înțeleg că s-au vindecat chiar cu mâinile lor, nefiind conștienți de sine și de propria parte sufletească, mentală și spirituală. În acel context ar căuta un Dumnezeu căruia să-i încredințeze responsabilitatea propriei vindecări corporale. Deci, ar fi suficient ca o singură parte a triadei să fie știe să instaureze procesul de modificare a virtualității, unde celelalte părți ar rămâne total inconștiente. Cronicile religioase sunt pline de vindecări miraculoase, unde se merge de la dispariția bolii în câteva secunde la creșterea parțială sau totală a organelor.

http://www.mednat.org/cure_natur/DNA_costruisci-la-tuarealta.pdf.

<https://www.youtube.com/watch?v=FvRNTUIxcDI>

O antropologă italiancă cunoscută mi-a povestit că într-o călătorie în India, la Bangalore, în timp ce-și însoțea prietena englezoaică la faimosul Sai Baba, a întâlnit o fată de origine spaniolă care era oarbă din naștere și care trăia de câțiva ani în acel loc, pentru că Sai Baba îi promisese că într-o zi o va vindeca. Fata era oarbă din naștere pentru că s-a născut fără nervi optici. Într-o a doua călătorie în India, prietena mea mi-a povestit că a întâlnit-o pe fata spaniolă trecând fără nicio problemă strada în Bangalore, nepăsătoare față de traficul haotic din acel loc. Fata vedea foarte bine și i-a povestit cum s-a vindecat. Pe scurt: într-o zi a primit o scrisoare de la soțul ei din Spania care îi povestea că era pe moarte din cauza unei boli incurabile. Atunci fata a decis să ia avionul, să se întoarcă în țara ei pentru a-și lua rămas bun de la soț. Cum a coborât din avion, femeia a început să vadă.

Bineînțeles, sunt trei aspecte importante în această întâmplare incredibilă. Primul lucru este faptul că fata continuă să nu aibă nervi optici, dar vede foarte bine. Al doilea lucru este faptul că fata crede că Sai Baba a vindecat-o și nu și-a dat seama că propria sa conștiință este cea care la finalul parcursului său inițiativ a decis că ce trebuia învățat a fost învățat și nu mai era nicio necesitate ca experiența orbirii să continue. Al treilea lucru important de observat era legat de tipul de conștientizare. Fata amânase interesul vindecării sale pentru dorința de a se reuni cu cealaltă parte din sine, decisese să țină cont și de celălalt, care este o altă parte din sine. A decis să amâne vindecarea din iubire pentru unu. Încetase să se mai privească din punct de vedere egocentric. Nu avem motiv să ne gândim că această poveste nu este adevărată, dar, încă o dată, avem impresia că poate neurofiziologia trebuie să revadă câteva lucruri.

Fizica cuantica și nonlocalizarea vindecării

În principiu, procesul de vindecare s-ar datora faptului că unii antifotoni ar interacționa, luminând prezentul, ducând la regresia situației în trecut. S-ar putea presupune deci că un subiect bolnav ar putea regresa la starea de vindecare. Un astfel de fenomen nu s-ar limita doar la regresia celulelor bolnav, ci, într-o accepțiune mai vastă, un subiect psihotic ar putea regresa la o situația în care “boala mentală” nu s-a manifestat încă. Mecanismele cuantice examinate pentru a obține acest rezultat ar evoca interacțiunea fotonilor virtuali, sub formă de antifotoni. Din analiza a ceea ce s-a afirmat mai sus, se afirmă că fotonii virtuali, în mod normal acționează asupra realității virtuale sub formă de fotoni și nu pot interacționa sub formă de antifotoni datorită unor probleme de elicitate (simetrie incorectă și proces de interacțiune interzis din punct de vedere geometric). Asta este foarte adevărat, însă trebuie să ținem cont de un aspect important din această poveste. Dacă pe de o parte este adevărat că fotonii virtuali nu pot interacționa cu materia în formă antifotonică, este adevărat și că fotonul virtual, în forma sa fără masă, adică cu axa energiei nulă, poate acționa și interacționa cu materia și cu antimateria, tocmai pentru că nu are elicitate (spin zero, lipsa asimetriei). În acest context, este corect, în termeni de probabilitate, să susținem că, cu cât axa energiei se scurtează, ceea ce corespunde cu a afirma că fotonul prezintă masă aparentă tot mai mică, crește probabilitatea de interacțiune a fotonului cu antiuniversul său și viceversa, trecând de la o probabilitate nulă pentru fotonul cu energie maximă, la o probabilitate de 50% pentru un foton virtual (fără masă).

Însă în procesele de vindecare, fotonul care este luat în considerație este un biofoton, adică un foton cu energie joasă, care adesea este identificat ca fiind un foton infraroșu.

Antifotonul infraroșu ar avea deci caracteristica de a apărea pentru o perioadă de timp mai lungă ca antifoton pentru că oscilația sa (foton-antifoton) le-ar apărea unor observatori ipotetici ca fiind mai lentă. S-ar putea obiecta că fotonul infraroșu oricum ar avea 50% probabilitate de a interacționa cu țesutul bolnav, făcându-l să oscileze foarte rapid înainte și înapoi în timp și, deci, nu s-ar aștepta nicio variației a stării celulelor bolnave, care ar rămâne deci legate de prezent în starea lor de dezordine actuală. În realitate, al doilea principiu al termodinamicii demonstrează că două obiecte interacționează între ele mai ușor dacă au o entropie asemănătoare. Deci, este logic să presupunem că țesutul bolnav cu entropie joasă reacționează foarte ușor cu antifotonul, care are o entropie negativă față de foton, care are entropie pozitivă. În acel context, partea antifotonică a biofotonului ar produce o întoarcere în timp, readucând țesuturile bolnave la starea de dinainte de îmbolnăvire.

Biofotonii ar fi produși de corp, deoarece conștiința noastră vrea să-i producă și acest fenomen ar fi produs, în mod inconștient și spontan, de boală, deoarece corpul tinde să se vindece singur, dar ar fi și voit, atunci când conștiința bolnavului decide să-și vindece corpul.

Misterioasa plăcuță a doctorului Orrico

Doctorul Orrico, un comerciant pasionat de medicină, nu se știe cum, a dezvoltat o tehnică pentru a vindeca aproape tot ce există, utilizând o plăcuță din material plastic care este electrizată preventiv cu o piele de oaie. Plăcuța, încărcată negativ, este poziționată pe zona bolnavă, vindecând zona. De exemplu, tumori foarte agresive dispar după câteva aplicații, dar lucrul cel mai interesant este că dispar și cicatricile prezente în unele țesuturi, ca și când acestea nu au fost făcute niciodată.

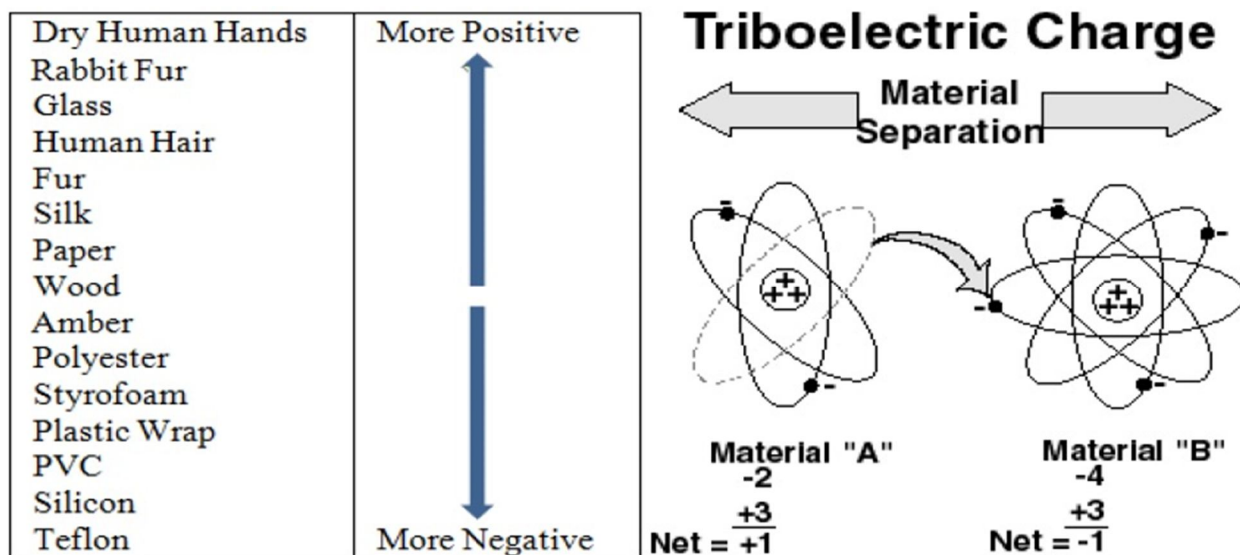
<http://rennaagostino.blogspot.it/2008/03/lamina-bior-dottorricco.html>

Doctorul Orrico dă niște explicații foarte pitorești în legătură cu modul de funcționare al plăcuței, dar este adevărat că medicina oficială susține și ea faptul că plăcuța funcționează.

<https://www.youtube.com/watch?v=2vwwqKLmoAw>

Plăcuța lui Orrico ne amintește de mitul cu lampa lui Aladin. Frecând-o cu mâinile, din ea ieșea un geniu care asculta de ordinele tale. În această poveste, unde geniul este reprezentarea minții, cineva va încerca să o fure și să o folosească în avantajul său. Este vorba despre un mag african, care nu va reuși în tentativa sa. Tânărul Aladin, închis într-o grotă cu lampa sa, înfruntă în drumul său inițiativ sub pământ (în interiorul său), puterea propriei sale minți și decide că aceasta nu va fi manipulată de niciun mag malefic. Adevărata bijuterie a comorii este ascunsă sub pământ, nu constă în aur sau pietre prețioase, cu care de altfel nu poate face nimic, însă, pentru propria salvare, doar geniul este cel care poate acționa. Poveste se sfârșește, ca de obicei, cu fiica nobilului bogat al ținutului, care este reprezentarea Sufletului, care cu Aladin-Spiritul și cu geniul-Minte, care este închis în lampă, dar care după aceea este eliberat de celelalte două componente ale triadei, vor construi lumea fericită.

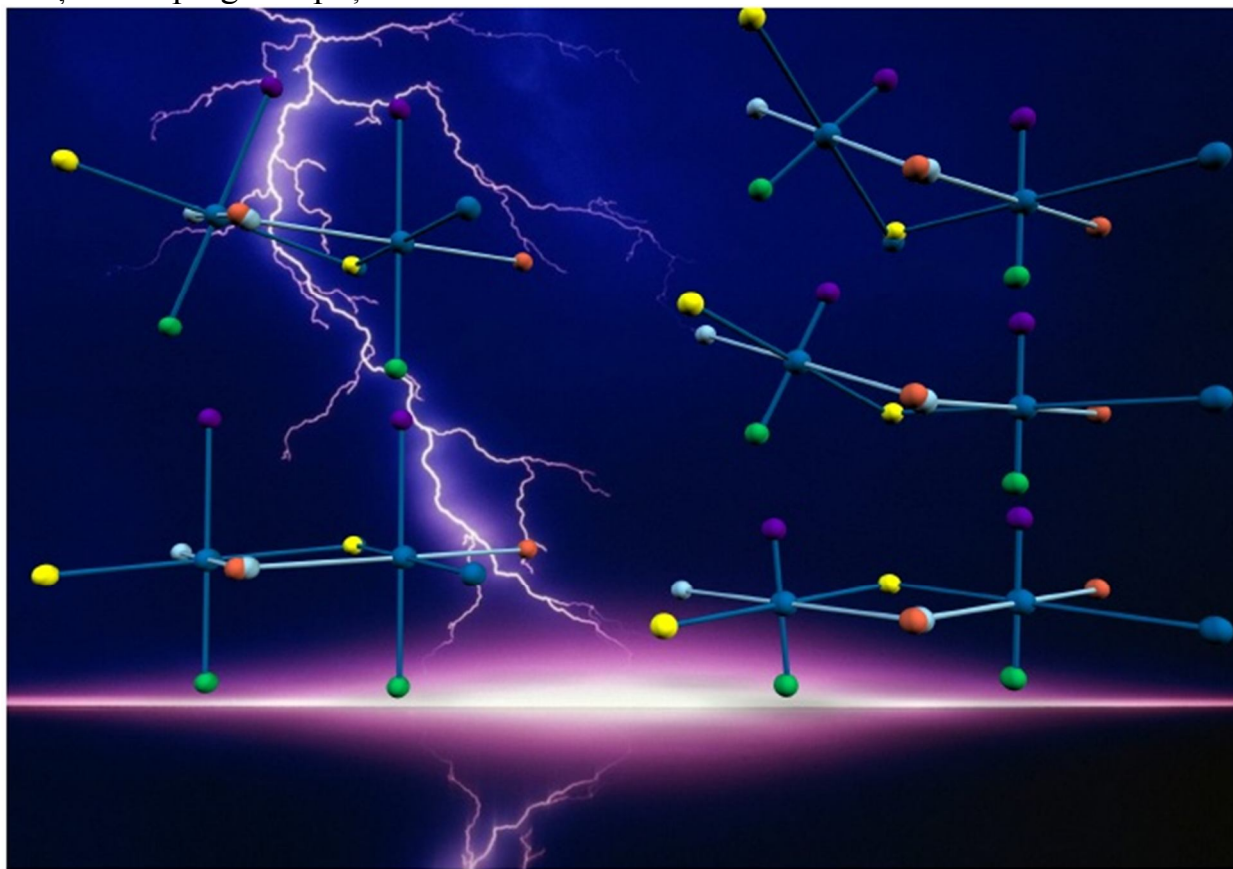
În mit este deja scris totul. Este suficient să fii conștient pentru a-l descifra. Bineînțeles, așa cum se întâmplă în aceste cazuri, medicina oficială și marile circuite informative evită să menționeze despre plăcuța lui Orrico, care de altfel funcționează. Însă trebuie să ne întrebăm ce se întâmplă și care este mecanismul rațional prin care subiectul pare că se vindecă ca prin minune când intră în contact cu o simplă plăcuță electrizată.

În realitate se întâmplă următorul lucru: prin frecarea plăcuței din plastic cu o cârpă, sau mai generic, când se pun în contact două materiale în mod energetic, unul dintre cele două materiale eliberează niște electroni superficiali și celălalt și-i însușește. Cele două materiale se încarcă pozitiv și negativ în funcție de natura lor.

Acest efect se numește triboelectric și este cunoscut de pe timpul egiptenilor antici, care îl foloseau cu chihlimbarul care era frecat cu o anumită țesătură. Chihlimbarul, tot conform egiptenilor antici, dezvoltă astfel capacități curative. Există un tabel care descrie efectul triboelectric în funcție de materialele utilizate pentru obținerea celui mai bun rezultat de electrificare, permițând alegerea celui mai bun material donator de electroni comparativ cu cel mai bun primitor de electroni. Din analiza tabelului se evidențiază că plăcuța de plastic se încarcă cu electroni care după aceea sunt eliberați în piele când se așează plăcuța pe piele. Acești electroni sunt caracterizați de o energie joasă, pentru că altfel nu am fi putut printr-o simplă acțiune de frecare să-i descărcăm din nucleeele elementelor respective, pentru că energiile de ionizare sunt înalte. Asta înseamnă că electronii cu energie joasă, care, conform viziunii evdeonice a electronilor sunt compuși dintr-un foton și un antifoton, sunt constituiți din unități fotonice cu energie joasă, adică care au axele energiilor scurte. Trebuie să se observe că electronii cu energie ridicată nu par să producă efecte de vindecare (cel puțin nimeni nu vorbește despre asta, ba din contră, bombardarea cu raze x distruge țesuturile animale). Însă electronii cu energie joasă se pare că au calități terapeutice. Acest lucru se datorează faptului că electronii cu energie joasă au grade de libertate mai mari pentru că cele două unități fotonice pot, la temperatura din mediul natural, să oscileze mai mult în jurul unei poziții medii, caracterizată de coplanaritatea axelor spațio-temporale ale celor două unități fotonice.

Această oscilație mai mare este permisă din cauza faptului că cele două culori, magenta și verde, ale axelor energiilor, sunt menținute mai distanțate între ele și se resping mai puțin.

În figura de sus, în stânga observatorului, sunt două poziții în oscilație ale unității fotonice cu energie înaltă. În dreapta reportăm trei poziții de oscilație cu trei grade de înclinare ale unei unități fotonice față de alta. Se observă foarte clar că în cazul în care unitățile fotonice au axa energiei mai scurtă, acest lucru poate permite o distorsiune a coplanarității (cfr. interacțiune dintre un foton și un electron când un electron își schimbă nivelul energetic – Anexa 3). Însă o distorsiune mai mare produce o dezordine mai mare între vectorii culoare și anticuloare ai planului spațio-temporal care, din poziții opuse iau poziții inversate, provocând separarea unităților fotonice. În acest context, la finalul discursului nostru, este mai ușor ca un biofoton să se separe la temperatura mediului ambiant în două unități, una fonică și una antifonică, entangled între ele. Un electron cu energie înaltă rezultă mai rigid, mai puțin polarizabil și deci vor avea mai puține posibilități ca vectorii culoare să intre în contrast cu versorii lor, făcând mai dificilă separarea unui electron în două unități fotonice. Această separație poate avea loc doar printr-o coliziune cu un alt obiect (foton, electron, etc. – vezi efectul fotoelectric) la o energie înaltă. Cei doi fotoni entangled, care au energie joasă, sunt biofotonii care,

în forma lor antifotonică ar interacționa mai ales cu țesuturile cu un conținut entropic scăzut.

La baza fenomenelor de vindecare și autovindecare are sta mereu producerea de antibiofotoni, fie că aceștia sunt produși de vreo mașinărie sau de o acțiune fizică exactă, fie că sunt produși de Conștiință prin intermediul unui simple simulări mentale.

Încă o dată trebuie să clarificăm că acest mecanism explicativ folosește de linia temporală, care distinge trecutul de prezent și de viitor. În realitate, această linie nu există, pentru că există doar prezentul, dar ne este utilă pentru a-i ajuta să înțeleagă pe cei care nu sunt obișnuiți să vadă timpul ca pe un prezent etern.

În realitate, din marea de particule virtuale în eternul prezent s-ar dezvolta mai mulți antifotoni decât fotoni, creând o asimetrie locală care ar fi compensată cu regresie virtuală a prezentului în trecut, care pur și simplu ar corespunde unei variații a eternului prezent.

Încă o dată apare clar, în această ultimă viziune, că nu fotonul sau antifotonul sunt cei care modifică virtualitatea, ci lumina creează situația prezentă, unde antifotonul creează antispațiu și antitimp, fotonul creează spațiu și timp – amestecarea acestor două aspecte ale aceleiași cărămizi creează tot universul printr-o singură regulă - cea de respectare a simetriei - SPT (Sarcină, Paritate și Timp). În acest caz, a menține simetria înseamnă a afirma că universul, în globalitatea sa, nu-și schimbă niciodată măsura entropiei sale totale, care a fost, este și va fi mereu nulă. Faptul că entropia totală este mereu nulă derivă din faptul că entropia este o măsură a Conștiinței care, fiind realitate reală, este imuabilă; deci, dintr-un punct de vedere termodinamic, aceasta are doar o singură microstare (și cum entropia depinde de logaritmul numărului stărilor posibile, logaritmul decimal din 1 e zero). Conștientizarea este măsura Conștiinței din interiorul realității virtuale la nivel local, care în partea noastră de semiunivers ia valori de la minus infinit la zero, unde în celălalt semiunivers, care este făcut din antimaterie, valorile conștientizării merg de la plus infinit la zero și la finalul spațiului și timpului cele două semiuniversuri se vor reuni când iau aceeași valoare entropică nulă.

Bineînțeles, dacă lucrurile stau așa nu este nevoie de un aparat manual primitiv pentru a freca o cârpă de lână pe o suprafață de polimer plastic, dar putem apela la noile tehnologii pentru a obține rezultate mult mai bune.

<http://www.fieldsforlife.org/JoSho.pdf> .

(<http://www.nature.com/ncomms/2014/140304/ncomms4426/full/ncomms4426.htm>)

Problemele vindecării prin intermediul antifotonilor

Vindecarea este un fenomen legat de conștientizare și nu de mecanica operațiilor efectuate pentru a o obține. Asta înseamnă că, dacă un subiect devine conștient de propria boală și de ceea ce reprezintă pentru el, iată că acesta poate emite biofotoni și se poate vindeca în mod spontan. Însă dacă un subiect nu-și poate înțelege boala și folosește sistemul plăcuțelor din plastic care produc biofotoni cu energie joasă, ar trebui să ne așteptăm la o vindecare urmată de o nouă boală, pentru că procesul mecanic de vindecare nu a fost însoțit de un proces adevărat de conștientizare. Deci, problemele de boală se vor prezenta sub altă formă. Pentru a te vindeca trebuie să vrei asta, dar a te vindeca nu înseamnă să îți vindeci propriile țesuturi bolnave, ci să înțelegi de ce acestea s-au îmbolnăvit. Din acest punct de vedere, persoanele prea puțin conștiente de acest aspect pretind că un medic face o vindecare, unde medicul poate cel mult să-i indice pacientului cum să facă astfel încât el să se vindece.

Efectul placebo

Un alt aspect al vindecării, care demonstrează foarte clar că autovindecarea este adesea un act de autoconștientizare determinat de propria voință care vrea să-l realizeze și care nu este realizat de un medicament sau de un medic, are legătură cu efectul placebo.

Știința medicală oficială clasică tinde să considere că efectul placebo există cu adevărat, dar îl confirmă într-o accepțiune psihologică, unde psihicul pacientului, convins că a luat un medicament care-l va vindeca, se va simți mai bine, dar doar pentru că el crede în mod psihologic că se simte mai bine. În realitate, boala continuă să meargă pe drumul său.

[http://www.treccani.it/enciclopedia/effetto-placebo-enocebo_\(XXI_Secolo\)](http://www.treccani.it/enciclopedia/effetto-placebo-enocebo_(XXI_Secolo))

http://www.rivistadipsichiatria.it/allegati/00175_2002_06/fulltext/290-300.pdf

Din fericire, lucrurile nu stau așa cum declară această parte a medicinei și acest lucru este ușor de demonstrat fie analizând cazurile de vindecare care se datorează efectului placebo, fie analizând datele statistice în ansamblul lor. Știm că statisticile pe un număr mare de persoane reprezintă descrierea matematică corectă a unui model de ansamblu care tinde spre exactitate când cazurile examinate tind spre infinit, dar care furnizează date extrem demne de luat în seamă când componentele ansamblului examinat sunt mai mari de un anumit număr, acest număr trebuind să fie destul de mare.

(Placebo Effect: A Cure in the Mind Belief is powerful medicine, even if the treatment itself is a sham. New research shows placebos can also benefit patients

who do not have faith in them By Maj-Britt Niemi, in *Scientific American* del Febbraio/Marzo 2009).

Joe Dispenza, într-un studiu de-al său recent despre efectul placebo (Placebo effects, Libera il potere della tua mente, My Life Ed., 2015), declară că la fel cum medicina folosește așa-zisele medicamente “placebo”, care exercită un efect psihologic de autosugestie asupra pacientului, și noi putem să ne convingem mintea și corpul să ne transforme gândurile în realitate.

“Rezultatele incredibile pe care le-am observat la seminarele mele avansate și datele științifice care au ieșit la suprafață m-au determinat să mă opresc asupra conceptului de placebo - acel fenomen care se verifică când o persoană ia o pilulă de zahăr sau îi este administrată o injecție cu substanță salină și ea se simte imediat mai bine datorită încrederii puse în remediul extern.

Am început să mă întreb: “Ce s-ar întâmpla dacă persoanele ar începe să aibă încredere în ele însele în loc să aibă încredere în ceva din exterior? Și dacă ar crede că pot schimba ceva în interiorul lor, accesând aceeași stare mentală a celor care iau placebo? Nu cumva asta fac cei care participă la seminariile noastre pentru a se vindeca? Chiar este nevoie de o pilulă sau de o injecție pentru a schimba starea mentală? Putem să-i învățăm pe ceilalți cu să ajungă la același rezultat, arătând cum funcționează în realitate efectul placebo?”

Până la urmă, predicatorul care manevrează șerpilor și bea stricnină fără să pătească ceva, și-a modificat stare mentală, nu-i așa? Deci, dacă începem să arătăm ceea ce se întâmplă în creier și să examinăm toate aceste informații, putem să-i învățăm pe oameni cum să facă asta singuri, fără să depindă de un element exterior, fără un placebo? Putem explica că acestea în sine sunt efectul placebo? Cu alte cuvinte, putem să-i convingem că în loc să-și pună încrederea în ceva cunoscut, cum ar fi o pilulă de zahăr sau o injecție salină, pot să o repună în necunoscut, transformându-l pe acesta în ceva cunoscut?

Exact acesta este scopul cărții: acela de a-ți permite să înțelegi că ai toate mecanismele biologice și neurologice pentru a ajunge exact la acest rezultat. Obiectivul meu este acela de a demistifica aceste concepte prin intermediul unor explicații științifice noi, până când tot mai multe persoane își pot schimba starea interioară și pot crea schimbări pozitive în ceea ce privește sănătatea lor și în lumea exterioară. Dacă ți se pare prea frumos pentru a fi adevărat, trebuie să știi că, așa cum am mai spus deja, în ultima parte a cărții vei găsi unele cercetări elaborate în seminariile noastre, care îți vor demonstra că toate acestea sunt posibile.”

O cercetare amănunțită în legătură cu efectul placebo, (<http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed?term=%22Placebo%20Effect%22%5BMesh%5D%20AND%20%22Complementary%20Therapies%22%5BMajr%5D%20A>

[ND%20%28English%5Blang%5D%20AND%20%222010/04/21%22%5BPDat%5D%20%3A%20%222015/04/21%22%5BPDat%5D%29&cmd=DetailsSearch\)](#) ci

ne face să concluzionăm, în mod inevitabil, că convingerea ta că te vei vindeca este cea care te însănătoșește și nu medicamentul sau oricare altă intervenție exterioară.

Existența efectului placebo demonstrează cum mintea ta este cea care, acționând asupra prezentului, modifică *de facto* prezentul, producând fenomenul de vindecare. Efectul placebo poate funcționa pentru că Mintea este păcălită și este sărită din schemă. Am spus deja că Mintea este cea care creează a treia dimensiune în holograma universală și o face fără să știe, adică o face în mod absolut inconștient, astfel încât atunci când se trezește în fața primei sale creații nu știe că aceasta a fost produsă de ea însăși și crede că aceasta a fost făcută de altcineva și nu poate să fie modificată. A trece peste ideea că universul nu poate fi modificat este o tehnică pentru a obține modificarea. Mintea, neștiind că ea însăși a modificat virtualitatea, nu se va opune unei astfel de modificări, ci o va face. O caracteristică a efectului placebo este dată de faptul că pacientul nu știe că ia un medicament fals sau că urmează un tratament cu totul inexistent, dar știe că acel tratament îl va vindeca. De fapt se creează vindecarea și se alterează acea realitate virtuală pe care în mod conștient am refuza să o schimbăm, deoarece credem că este imposibil. Procesul eșuează dacă cineva din exterior va pune în dubiu rezultatul tratamentului. Atunci mintea se va gândi că tratamentul nu poate funcționa și va produce nefuncționarea în acea realitate virtuală, care este produsă încontinuu tot de ea însăși. Încă o dată noi suntem creatorii universului nostru și, încă o dată, te vindeci dacă devii conștient de asta. Pe de altă parte, boala, sub diferitele sale forme, vrea doar să ne amintească că trebuie să învățăm tocmai acest aspect al virtualității.

În acest fel, homeopatia, hipnoza, acupunctura, care chiar vindecă, sunt considerate în occident rezultatul unui efect placebo. Școala italiană de medicină propune din punct de vedere istoric, o atitudine științifică în care medicul este pus în fața bolii, nu a pacientului. Medicul italian vorbește ținând în față fișa medicală, aceasta fiind expresia bolii, și nici măcar nu-și privește în față ființa umană, a cărei expresie vie este boala. Dacă analizăm din punct de vedere pienelistic frazele pe care medicul i le adresează pacientului, la nivel de gramatică transformațională, ne dăm seama că medicul crede că obiectivul său este boala și eliminarea bolii este scopul său. Deci, auzim că ne spune “Dragă domnule Rossi, simptomele bolii dumneavoastră nu mai există, deci v-ați vindecat.”. La fel se întâmplă și în cazul unei persoane care și-a pierdut vederea din cauza diabetului. I se spune că s-a vindecat, chiar dacă ochii săi nu mai funcționează. **Se pare că boala este ceva ce pacientul are, nu ceva ce pacientul este.** Dacă în acest context pacientul, devenind conștient de el însuși, se vindecă sigur, iată că medicul nu mai este de folos, dar a admite asta înseamnă să admitem că medicina, așa cum este în ziua de

astăzi, nu folosește la nimic în funcția sa globală de vindecătoare de corpuri ale conștiințelor. Negarea efectului placebo nu este doar negarea dovezii prezenței conștiinței creatoare, ci reprezintă și tentativa de a menține în ignoranță umanitatea, pentru a o putea manevra în continuare.

Mag. Michael Strausz, într-un interesant articol de-al său despre efectul placebo, (http://www.mednat.org/cure_natur/placebo), declară că un astfel de efect joacă un rol important și în medicina alopată.

"Nu este așa cum susțin mulți, un fenomen psihologic." explică Kar Zubieta, docent în psihiatrie și radiologie la University of Michigan. *"Este un fenomen fizic demonstrat științific și documentat de tehnicile de diagnosticare prin imagine, cum ar fi PET (tomografie cu emisie de pozitroni) și RMN (rezonanță magnetică)"*

Fiecare sugestie care induce plăcere sau speranță, deci și speranța recuperării sănătății, induce imediat producerea de endorfine, care stimulează procesele de vindecare și blochează receptorii durerii și, deci, a durerii în sine.

Efectul Placebo este un fenomen foarte cunoscut în Medicina Naturistă și asta din cele mai vechi timpuri. Chiar Platon a spus în vechea Grece: "minciuna nu le este utilă zeilor, dar le este utilă oamenilor pe post de medicament".

Influxul Spirit-Suflet era deja utilizat în medicina populară naturală asupra creierului și asupra corpului.

Religiile de pe Pământ s-au folosit foarte mult de această putere a minții asupra corpului.

Psihologia modernă tinde, chiar și fără să reușească, să vindece prin intermediul puterilor minții, pentru că aceasta nu reușește să furnizeze informațiile de care are nevoie pacientul pentru a-i induce încrederea în vindecare, lucru care în Medicina Naturală sunt foarte bine cunoscute.

30% dintre cei care au cancer se vindecă fără să urmeze un tratament, tocmai din motivul descris mai sus.

Efectul placebo constă tocmai în inducerea unor reacții în creier din partea triadei (minte-spirit-suflet), reacții care, dacă sunt observate prin intermediul unui PET (Tomografia cu emisie de pozitroni), se vede că participă la producerea de endorfine.

Deci nu este nicio autosugestie, dar este un mecanism chimic, produs de conștiință, pentru a vindeca bolnavii!

Producerea unui efect placebo se obține prin administrarea unuia sau mai multor pacienți a unor pilule de zahăr sau apă proaspătă, spunându-i că i s-a dat un anumit medicament, tratament, etc.; acest efect de inducție mentală poate oferi niște beneficii importante, ba chiar și vindecarea completă.

Fenomenul a fost descris deja din 1955 și a apărut în Saturnale American Medical Association, într-un articol cu titlul "Puternicul Placebo" de Henry Beecher, Boston SUA. Autorul, prin inducția psihică și un pahar cu apă proaspătă a

reușit să obțină efecte benefice pe 35% dintre subiecții supuși substituirii medicamentelor pe care erau obișnuiți să le utilizeze.

Oricum, trebuie să amintim că răspunsurile la efectul Placebo nu sunt mereu la fel la fiecare subiect, pentru că unele sunt prea puțin reactive, iar altele sunt mult mai reactive. Componenta sufletească, dacă este prezentă, joacă un rol fundamental din cauza contribuției sale la conștiința totală a subiectului bolnav.

Există și un efect "nocebo", influx ce determină posibilitatea de a "simți" efectele colaterale ale unui medicament pe care subiectul nu l-a luat niciodată.

Există și efectul "dolorebo" (de la durere și nocebo) care conduce la crearea unor substanțe toxice care îmbolnăvesc, care sunt mereu prezente în stresul cronic, frică, atacuri grave de panică, boli inventate de propria minte.

În anul 2005, la universitatea din Michigan, dr. Jon-Kar Zubieta și asistenții săi au publicat experimentul la care au răspuns 14 tineri voluntari sănătoși, care au fost supuși precedent unui stimul de durere prin intermediul injectării în maxilar a unei substanțe saline, care provoca o mare durere. Apoi i-au păcălit, spunându-le să le-au administrat un medicament împotriva durerii; însă creierul a reacționat ca și când medicamentul chiar a fost administrat cu adevărat. Toate acestea au fost verificate printr-un aparat PET, care înregistra pas cu pas toate reacțiile creierului.

În momentul în care medicii le comunicau pacienților că le-au administrat un medicament împotriva durerii, creierul reacționa și începea să producă endorfine, care sunt niște substanțe opiacee care au și funcția de a inhiba receptorii durerii și deci percepția durerii.

Aceasta este demonstrația că efectul placebo nu este un fenomen psihicospiritual, ci este unul mai ales fizico-conștient. Asta au afirmat după aceea și acei cercetători.

În cercetare s-a evidențiat și că efectul placebo reducea activitatea unei zone din creier, numită "talamus", insula și cortexul cingular anterior; este pentru prima dată în lume când astfel de fenomene sunt observat în direct.

Conexiunea spirit-suflet-minte cu creier-organe-corp este deci evidentă și demonstrată în mod definitiv.

Mecanismul creator pervers și Lumea Fericită

Există și un efect nocebo, adică un efect care în loc să producă plăcere produce și creează boală și neplăcere. În același mod în care funcționează placebo, efectul nocebo se bazează pe ideea că lucrurile vor merge rău. Și atunci acestea merg rău. În literatura medicală este cunoscut cazul acelui pacient care, având o tumoare în stadiu terminal, este vindecat cu un medicament fals (placebo). El s-a simțit imediat mai bine, însă la un moment dat pe parcursul tratamentului, se întâmplă că pacientul află că medicamentul era fals și nu ar fi trebuit să

funcționeze (i se spune că nu ar fi folosit la nimic). Pacientul a început imediat să se simtă mai rău și a murit după câteva zile.

Literatura medicală este plină de cazuri despre astfel de efecte și la finalul acestui drum nu ne rămâne decât să susținem mintea este cea care creează axa energiei, care este cu totul virtuală, dar care dă formă virtualității. În acest punct, dacă mintea crede ceva, aceasta creează acel ceva. Astfel, revenim să susținem că noi înșine suntem creatorii vindecării noastre și nu se poate vorbi de vindecare doar pentru că simptomele bolii au dispărut. Putem fi bolnavi chiar dacă simptomele au dispărut, pentru că adevărata vindecare stă în conștientizarea faptului că ne-am vindecat; asta se întâmplă când devenim conștienți de semnificația reprezentativă pe care o are boala.

Trebuie să repetăm că mintea nu știe că ea a creat a treia dimensiune, nu știe că poate modifica virtualitatea, dar, în fața primei sale creații inconștiente, mintea se supune acesteia până în momentul în care înțelege că aceasta este o manifestare de-a sa. Atunci mintea devine conștientă de această schimbare, devenind ea însăși schimbarea, trecând prin aceasta și trăind experiența.

Iată că acum am demonstrat de ce simulările mentale cum ar fi triade color testul, pe care le-am creat și le-am descris în alte lucrări, creează o realitate virtuală mentală interioară care corespunde, fără niciun fel de erori, virtualității exterioare.

Deci, toate practicile populare care sunt cunoscute cu numele de deochi, vrăji, ritualuri de împăcare (legarea și dezlegarea cununiilor) produc efecte asupra virtualității, în tentativa, adesea prin intermediul ritualului, de a crea situații negative sau pozitive, cu scopul prea puțin conștient, de a modifica virtualitatea în avantajul personal și în dezavantajul altuia.

Însă conștiința este una singură și nu există conflicte în conștiință. Asta înseamnă că eu nu pot trece peste partea de conștiință a unui altui subiect, subjugând-o voinței mele, pentru că există o singură voință, doar dacă celălalt nu este cumva înclinat să creadă mental că destinul său este acela de a se supune și de a fi doborât de voința altuia.

În această ordine de idei, ritualul de orice fel ar avea doar scopul de a crea o situație în interiorul căreia, victima sacrificată știe că asta este și crede, întărind-și astfel destinul de sacrificat, care este dorit și de alți subiecți dominanți.

Cu alte cuvinte, dacă eu conving societate că eu voi fi președintele galaxiei, societatea se va gândi la mine ca fiind președinte al galaxiei și va crea evenimentul. Eu voi fi utilizat capacitatea creativă a masei după bunul meu plac, în timp ce masa nu va înțelege nici măcar că a fost ea însăși cea care m-a ales.

Acest mecanism funcționează în mod perfid la trei nivele sociale și funcționează doar pentru că mintea inconștientă nu știe că ea a fost cea care a fost manipulată și ajunge să creeze evenimentele care le sunt pe plac altora.

Această societate este antiteza a ceea ce ar trebui să fie Lumea Fericită, adică lumea în care fiecare este doar guvernat pentru el însuși.

Cele trei nivele la care acționează mecanismul creației inconștiente sunt:

- nivelul dintre două persoane
- nivelul dintre tine și grup
- nivelul dintre tine și societatea de care aparții

De primul nivel aparțin toate acele relații de cuplu formate din două persoane, în care cel supus este convins cumva, în mod mai mult sau mi puțin conștient, să se supună voinței celuilalt, ajutându-l cumva să realizeze realitatea virtuală a celuilalt. Acesta este chiar Sindromul Stockholm la nivel inconștient.

De al doilea nivel aparțin toate ritualurile, mai mult sau mai puțin religioase și satanice, în care victima sacrificială se autoconvinge că este autosacrificată. Trebuie să subliniem că în cercetările noastre în legătură cu fenomenul de răpiri extraterestre adesea a trebuit să constatăm că fenomenele de răpire aveau loc într-un context satanic, masonic, extraterestru. În reconstituirile hipnotice mulți subiecți își aminteau violențe sexuale suferite în timpul unor ceremonii satanice, la care participa și un anumit extraterestru. Ceremoniile erau gestionate de o figură pseudosacerdotală umană, care făcea pe intermediarul între cel sacrificat și extraterestru, care avea rolul de Demon sau Dumnezeu. Trebuie subliniat că extraterestrul nu are nevoie de aceste manifestări costumate, dar știe că operațiunile pe care trebuie să le efectueze pe răpiți și pe discipolii săi (pe care aici îi vom numi alienați) au nevoie de consimțământ. Extraterestrul își construiește un astfel de consimțământ prin punerea în scenă a unei scenete cu scopul de a-i face pe răpiți și pe alienați să creadă că lucrurile așa trebuie să se desfășoare. Cu alte cuvinte, extraterestrul acționează asupra minților spectatorilor făcându-i să creadă că aceea este realitatea și că lucrurile trebuie să meargă în acea direcție. Mințile care nu sunt conștiente că pot crea o virtualitate diferită, creează virtualitatea pe care o dorește extraterestrul, devenind astfel ele însele sclavele extraterestrului, dar mai ales ale propriei creații inconștiente.

Al treilea nivel are de-a face cu marele evenimente cosmice și mondiale. Extraterestrii și alienații știu foarte bine că aceștia sunt incapabili să modifice concret virtualitatea din cauza lipsei de conștiință, determinată de lipsa părții sufletești (Geneza, de același autor). Deci, dacă grupul de putere format din puține ființe decide că pentru scopurile sale este necesar un război între occident și orient, acesta va crea o serie de informații utilizând mass-media, care vor tinde să producă în spectatorul neștiutor ideea că acel conflict, mai devreme sau mai târziu va exista. Printr-un fel de efect Maharishi inversat (<http://www.scienzaeconoscenza.it/articolo/effetto-maharishi.php>), extraterestrul

va folosi mintea ta creatoare inconștientă, care, crezând că ceea ce i se spune se va întâmpla cu adevărat, va crea evenimentul în mod inconștient. Cine te comandă prin acest sistem reușește să-ți folosească mintea pentru a obține din realitatea virtuală schimbările care-i sunt necesare lui, prin dorința ta cu totul inconștientă.

Dar în momentul în care umanitatea înțelege toate acestea, în acel moment, se deschid porțile lumii fericite și prăbușirea societății contemporane creată de extraterestri și alienați se prăbușește și ea într-o clipită. Maharishi Mahesh susține că ***"Energia se condensează în ființa umană prin intermediul conștiinței sau prin intermediul capacității de ne a experimenta pe noi înșine și lumea înconjurătoare în straturi unificate de cunoaștere și conștientizare."***

"În mod subiectiv, aceste stări apar când mintea experimentează în mod sistematic stadii mai abstracte și fundamentale în dezvoltarea gândirii. Așadar, așa cum mintea devine tot mai puțin localizată de limitele specifice ale unei gândiri, conștientizarea devine și ea mai extinsă. Când impulsul mai slab al unui gând sau a unei senzații este "transcendat" în acest fel, conștiința este lăsată singură, să se experimenteze pe ea însăși." Asta este exact ceea ce se întâmplă în timpul activității meditative.

TCTDF-ul (Triade Color Test Dinamico Flash) pe care noi l-am creat (Vezi Geneza de același autor, Ed. Spazio Interiore) este un sistem practic pentru a utiliza o simulare mentală care produce stări de conștientizare ireversibile și care îi permite celui care dorește să iasă din capcana care face ca umanitatea să fie o serie de marionete inconștiente care construiesc o lume pe care nimeni nu o dorește, decât cei care conduc această planetă. În filmologia științifico-fantastică este descrisă o situație asemănătoare în filmul Planeta interzisă. În film o aeronavă terestră aterizează pe o planetă îndepărtată, unde locuiește profesorul Morbius și

fiica sa; un monstru misterios i-a eliminat pe toți ceilalți componenți ai expediției precedente, dar a eliminat și rasa extraterestră care locuia înainte pe planeta respectivă. Monstrul misterios nu este periculos pentru profesor și pentru fiica sa, dar devine periculos pentru componenții echipajului, care nu reușesc să-i dea o formă ciudatei creaturi care oricum reușește să treacă prin toate barierele defensive. În curând se va înțelege că monstrul a fost creat chiar de mintea profesorului. Creația sa îl constrânge pe Morbius să rămâne legat de creatura sa și de mașina care produce monstrul și care alimentează creierul profesorului, care se supune tratamentelor mașinării extraterestre pentru a-și alimenta și mai mult mintea. Mintea lui Morbius creează monstrul și monstrul, o realitate virtuală care-l blochează pe Morbius să trăiască într-un alt context. Filmul se termină cu moartea lui Morbius și cu unificarea sufletului și a spiritului, care sunt personificate de fiica profesorului și de căpitanul expediției de salvare. Încă o dată, în acest film mitic, iată că apare societatea modernă. Morbius (morbidul) este mintea, care este propria sa sclavă, pentru că este prea puțin conștientă și este mai ales alimentată de impulsuri egotice de supraviețuire.

http://it.wikipedia.org/wiki/Il_pianeta_proibito .

Învățătura care se extrage din film este reprezentarea intrigii sale în cheie de lectură arhetipică, demonstrând cum mintea, dacă pe de o parte este punctul slab al triadei suflet-minte-spirit, este și cea care creează aspectul virtualității și controlează tridimensionalitatea sa. Deci, prin intermediul controlului acesteia iată că extraterestrul sau alienatul pot încerca să controleze omul. Dar dacă mintea devine conștientă, iată că proiectul extraterestru eșuează și se deschid porțile Lumii Fericite. Acest proces apare ca fiind inexorabil tocmai pentru că termodinamica demonstrează că conștientizarea tinde să crească mereu și singura speranță de a bloca acest proces nu poate fi cea de a-l inversa, ci cel mult de a-l bloca pe termen nedefinit, așa cum se întâmplă în filmul Marbidus. Dar în poveste, Sufletul și Spiritul se răzvrătesc față de acel tip de minte și își redobândesc libertatea, unde arma câștigătoare este iubirea dintre Suflet și Spirit. Sufletul și Spiritul zboară în altă parte pentru a construi noua lor lume, abandonându-o pe cea veche, care rămâne deșert, adică, în mod alegoric, fără viață.

Ilya Prigogine și săgeata timpului

Prigogine, care a luat premiul Nobel pentru Chimie, dar fiind biolog cuantic, ajunge la concluzia că timpul are o direcție preferențială (săgeata timpului). Cu toate că el înțelege că ceva nu se potrivește în acest Univers, lucrurile nu stau așa. Săgeata timpului merge din prezent în viitor, dar nu se potrivește. Entropia se mărește mereu, dar ceva continuă să nu se potrivească. Atunci de ce procesul spontan ar fi acela de a construi un sistem biologic complex cu entropie joasă față de ceva mai ordonat în aparență, cum ar fi celulele libere care să nu interacționeze între ele? Cu alte cuvinte, Prigogine se întreabă cum de există forma de viață complexă, având în vedere că formarea sa este contratermodinamică?

Într-o conferință susținută de același Prigogine, omul de știință se exprima după cum urmează:

Matematica timpului

*"Există o matematică a timpului. Situația este oarecum asemănătoare cu cea a gravitației care are nevoie de geometriile neeuclidiene pentru a fi exprimată în formă matematică. În afară de spațiul lui Hilbert se obține o distribuție de probabilitate care nu mai poate să fie exprimată în termeni de traiectorii și în acest proces de trecere la limită (termodinamică) avem ruptura de simetrie temporală. Se obțin două semigrupuri, unul are de-a face cu evoluția din trecut spre viitor și celălalt cu cea a viitorului spre trecut. **În mod normal trebuie să se aleagă unul dintre cele două semigrupuri.** Într-un anumit fel această situație seamănă cu problema materiei și antimateriei. Există o simetrie între materie și antimaterie, dar universul nostru este făcut în principal din materie, pe când antimateria există doar în mod temporal în timpul experimentelor din fizica energiilor înalte, cel puțin din ceea ce cunoaștem în ziua de astăzi. Iar aici noi încă vedem că **universul este mult mai puțin simetric decât ne puteam imagina noi.** Punctul de vedere clasic era că **direcția timpului nu ar exista, că viitorul și trecutul ar juca un rol simetric.** Acum vedem că acest lucru nu este adevărat, că în sistemele mari simetria temporală este ruptă. **Asta înseamnă că ecuațiile lui Newton sau lui Schrödinger nu sunt valide în limita termodinamică.** Asta nu înseamnă că mecanica clasică sau mecanica cuantică sunt greșite, ci implică doar faptul că formarea lor trebuie să fie modificată pentru această clasă de sisteme dinamice. "*

Dar Prigogine mai adaugă:

*"Care este conceptul de natură la care ajungem? Modelul newtonian era în realitate cel al unui automat. **Nouă încă ne este dificil să credem că suntem niște automate.** Conceptul de natură în mecanica cuantică corespunde într-o oarecare măsură viziunii opuse, a unei "realități" care trebuie asociată cu tranziția de "puteri" la "acte" drept urmare a proceselor noastre de măsurare. **Asta înseamnă că observatorul ar trebui să fie el însuși responsabil de realitate,** lucru care este*

la fel de greu de imaginat. Deci, noi am juca un rol central în crearea realității. În teoria noastră măsura și-a pierdut orice aspect subiectiv. Pentru sistemele termodinamice nu există nici funcție de undă și nici prăbușirea acesteia. În mod analog, cu privire la cosmologia abordării noastre, nu putem vorbi de funcția de undă a universului, pentru că acesta este, încă o dată, un sistem mare, și, deci, nu se poate vorbi doar de matrice de densitate și probabilitate. Deci, avem o viziune diferită a conceptului de natură, care conține probabilitățile și deci posibilitățile de noutate, iar noutățile sunt condițiile pentru a putea vorbi de o istorie a naturii. Cred că secolul XXI va fi probabil secolul explorării mecanismului de a "deveni". S-a afirmat deja de mai multe ori că, chiar și imaginându-ne că cosmologia sau chiar originea vieții sunt asociate cu o succesiune de bifurcări, noi cunoaștem foarte puține despre mecanismul bifurcațiilor. Putem să presupunem liniștiți că orice lucru din universul nostru evoluează în aceeași direcție a timpului: rocile evoluează în aceeași direcție, stelele, galaxiile, aglomerările și superaglomerările de galaxii, orice lucru evoluează în aceeași direcție. Noi îmbătrânim cu toții împreună. Putem doar să concluzionăm că universul nostru pare a fi rezultatul unui semigrup cu simetrie temporală ruptă. Acesta este un câmp deschis, în care direcția timpului joacă un rol central. "

<http://www.icra.it/publications/Boks/Prigogine/Discorso.htm>

Cu alte cuvinte, Prigogine vede că săgeata timpului merge într-o singură direcție, dar este primul care nu este convins de asta, este primul care afirmă că universul este un semisistem care trebuie să aibă o contraparte de antimaterie, este primul care susține că totul este făcut din fotoni, dar nu poate vorbi de antifotoni de teamă să nu fie luat drept eretic. Este primul care citează ecuația Klein-Gordon și care susține că universul ar fi făcut doar din numere pure adimensionale, dar concluzionează că, având în vedere că apar lucrurile altfel, asta înseamnă că ceva nu se potrivește. Dar astăzi știm că dubiile sale erau mai mult decât fondate. Viața există pentru că în materie este și antimaterie ascunsă într-o "haină" de antifotoni. Azi știm că noi suntem creatorii, la fel cum știa și el, dar nu putea demonstra. Astăzi știm că simetria SPT (Sarcină, Paritate, Timp) este respectată la perfecție. Până la urmă era suficient să se accepte și rezultatele negative ale ecuației Klein-Gordon. Nu era dificil, dar era suficient să-și dea seama că lucrurile apar în realitatea noastră doar când suntem conștienți de ceea ce observăm. Doar atunci incertitudinile de tip conștient dispar ca zăpada la soare.

Aplicații ale modelului evideonic pentru reprogramarea Minții

Dacă lucrurile stau așa, de ce lumea nu reușește să devină conștientă și să se vindece? Pentru acest proces, care până la urmă reprezintă doar drumul autorealizării unui proces care nu are nimic mistic în el, ci care are multă rațiune, putem urma două direcții principale. Cele două direcții principale sunt

reprezentarea celor două hărți ale teritoriului pe care le au partea spirituală și partea sufletească a fiecăruia dintre noi. Până la urmă să vorbim despre fizica cuantică ne folosește doar pentru a mulțumi rațiunea noastră, făcând-o participantă la realitate dintr-un punct de vedere virtual. Legile fizicii există și le putem folosi. Emisfera dreaptă nu dă doi bani pe legile fizicii și cel mult susține că noi înșine facem legile fizice, deci nu există nicio lege. Schimbarea nu se întâmplă pentru că știu să manipulez legile fizicii, ci deoarece schimb legile fizicii pentru propriile mele necesități. Prin urmare, cele două abordări sunt diferite, dar convergente în singurul rezultat posibil. Noi suntem creatorii. Dacă vrei să ții un discurs mai rațional vei folosi lobul stâng, dar dacă ești mai sensibil vei folosi mai mult partea feminină. Cel mai bun lucru ar fi acela de a unifica mai întâi conștiința sufletului, a minții și a spiritului și să punem la treabă conștiința integrată, care obține lucrând cu Triade Color Testul Dinamico Flash, pe care l-am creat cu ceva timp în urmă și care a oferit rezultate cu adevărat incredibile. Dar înțeleg că urmarea unui parcurs logic, nu doar a te abandona creațiilor mentale, pentru mulți dintre noi este mai ușor, pentru că este mai acceptabil, în baza programărilor mentale precedente pe care le-am suferit cu toții de când ne-am născut. Un subiect extrem de rațional, pentru a deveni conștient și pentru a privi acea parte din sine, pe cea feminină, pe care adesea nicio nu o ia în considerație, trebuie să treacă printr-un proces cognitiv rațional. Un astfel de subiect poate accesa conștiința dacă acceptă metodologia și dacă schemele sale mentale raționale sunt satisfăcute de limbajul utilizat. În acest context abordarea pe care o vom utiliza este în principiu instrumentală și mecanică, dar nu trebuie să se comită eroarea de a crede, nici măcar pentru o secundă, că sistemul poate funcționa dacă acesta nu are o componentă de conștiință pusă în joc. Nu este suficient să să-i spui subiectului bolnav "fă așa și te vei vindeca", ci trebuie să i să spună "în timp ce faci asta, înțelegi că conștiința ta modifică realitatea ta virtuală, pentru că tu vrei să o faci, și atunci o faci.". În mod mai clar – subiectul care își schimbă prezentul, va putea face asta dacă el însuși este prezentul său, este ceea ce face și nu este doar o persoană care aplică o serie de reguli care să-l conducă pe un drum trasat de alții. El este parcursul pe care el însuși îl creează.

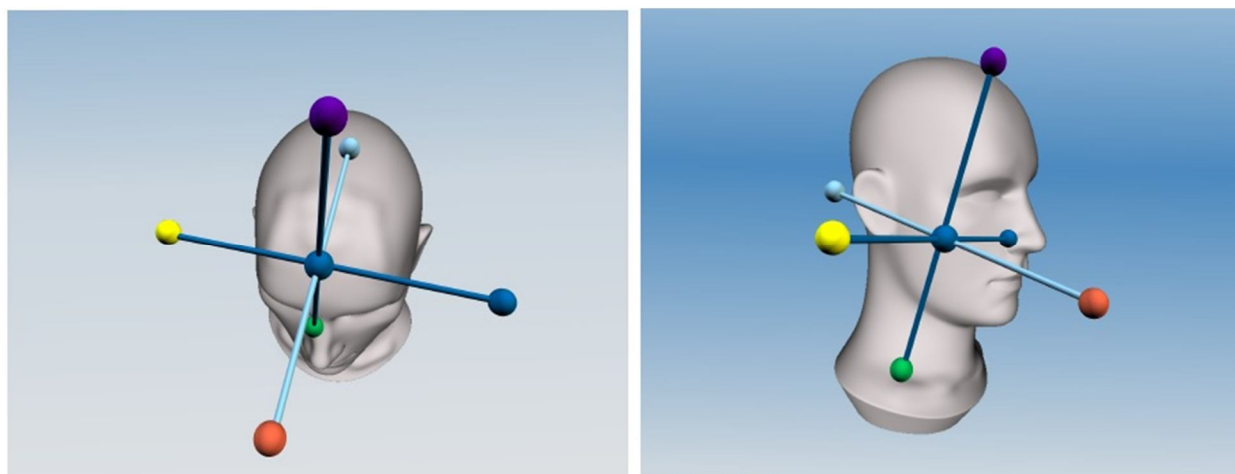
Modelul metal

Am luat deja în considerație faptul că creierul nostru este doar o bucată de carne, la fel ca placa de bază a unui computer, care face ceea ce-i spunem noi să facă și mai ales Mintea, cu conștiința și conștientizarea sa, îi spune ce să facă. Tot ceea ce Mintea îl pune să facă pe creier este creat de ea. În această fază simularea mentală este un act creativ și nu o simplă simulare mentală. Metodele moderne de studiu în neurofiziologie demonstrează foarte clar că omenii de știință au ajuns la aceleași rezultate experimentale, pe care noi le-a descris de mult timp prin utilizarea TCTDF-ului.

În acest punct din cercetarea noastră am creat un model mental al universului holografic, în baza tendinței subiecților examinați de a descrie în mod arhetipic tot ceea ce-i înconjoară. În modelul final practic am conectat șase modele spațiale cu șase culori arhetipice și cu 6 senzații arhetipice și am încercat să corelăm acest model cu personalitatea pe care trebuie să o examinăm. Pornind de la ideea că fiecare este creatorul propriului său univers, fiecare va putea verifica dacă universul său este identic cu cel creat de altă de un altul. Pornind de la un model de bază, care ar fi trebuit să reprezinte universul virtual așa cum îl percepe în realitate persoana care se află în armonie cu propria sa creație, am verificat mai întâi validitatea acestui model în bază statistică. Apoi am analizat dacă și cum acest model reprezentational, mental, universal, arhetipic, ar fi putut să indice distorsiuni în percepția virtualității. După aceea s-ar fi putut încerca utilizarea simulării mentale pentru îndreptarea și corectarea eventualelor modele distorsionate, unde acestea ar fi reprezentarea unor stări de rău în interiorul subiecților care le produceau. Această abordare ar fi putut reprezenta un util model mecanic de vindecare, unde prin vindecare se înțelegea a-l învăța pe subiectul care nu este în armonie care era reprezentarea corectă a universului, invitându-l, ca din acel moment să-l construiască corect în interiorul său. Cu alte cuvinte, dacă o persoană bolnavă de orice boală credea că boala era o stare normală a vieții sale în această virtualitate. Corectarea acestei idei i-ar fi permis subiectului să examineze o nouă viziune a hărții teritoriului, furnizându-i subiectului instrumentele cu care ar fi putut să o modifice în favoarea sa, armonizându-l în contextul său.

Modelul eideonic standard

Modelul mental de percepție a virtualității propus, care reprezintă o percepție senzorială corectă, pe care noi o propunem în baza observațiilor efectuate precedent de-a lungul anilor de aplicare a tehnicilor de simulări mentale și de hipnoză, este prezentat în cele două desene prezentate mai jos:

În opinia noastră, modelul perceptiv al universului holografic este perceput de o ființă umană ca un ansamblu de trei axe care se încrucișează la 90° între ele. Centrul axelor, care corespunde Conștiinței Integrate, este poziționat în centrul creierului.

Axa spațiului merge în față și în spate, axa timpului merge de la dreapta la stânga și axa energiei merge de sus în jos. În plus, energiile înalte sunt identificate prin culoarea magenta iar energiile joase sunt așezate în jos și sunt reprezentate de culoarea verde.

Spațiul de a merge spre (apropiere) este poziționat în fața observatorului, pe când senzația de îndepărtare de cineva sau ceva este poziționată în spatele cerebelului.

Timpul (pentru dreptaci) este văzut ca fiind poziționat în stânga (trecutul) și în dreapta (viitorul). În plus, celor trei axe fusese ancorat sistemul VAK din Programarea Neurolingvistică și mai ales, axei timpului îi fusese conectat aspectul senzorial auditiv, axei spațiului aspectul senzorial vizual și axei energiilor care era aspectul cenestezic al subiectului.

Dar prinsesem la acest sistem de axe carteziane senzația femininului (axa timpului), masculinul (axa spațiului) și Androgenul (axa energiilor).

Aceste cuplări nu fuseseră efectuate arbitrar, ci în funcție de anumite considerente. Primul considerent era legat de cum se percepeau subiecții pe ei înșiși în timpul meditației; un al doilea aspect era legat de analiza pe care ne-o furniza programarea neurolingvistică în anii în care am făcut experimente (analiză posturală, time line, gramatică transformațională, grafologie). O indicație ulterioară ne era dată de analiza informațiilor provenite din mitul care, fiind un sistem descriptiv al universului, era în mod evident o oglindă a modului în care simte universul cel care a făcut mitul prin cei trei parametri geometrici ai săi, care sunt: spațiu, timp și energie. Și, în final, corelația acestui model reprezentational mental era asemănat și cuplat cu rezultatele Triade Color Test-ului static. Pentru a termina, am luat în calcul regulile de simetrie culoare din fizica cuantică cromodinamică pentru a atribui senzațiilor culori și poziții. Cu siguranță s-a observat că fiecare culoare corespunde unei anticulori, fiecare aflându-se la capătul aceleiași axe. În fizică culorile sunt expresii de valori de simetrie și pot fi comparate cu vectori poziționați în spațio-timp astfel încât suma tuturor vectorilor sistemului evideonic să fie zero. Centrul axelor ar corespunde cu *zero point energy* din fizica cuantică. În literatura științifică descopeream că modelul nostru, care reprezintă o descriere arhetipică foarte detaliată a reprezentării virtualității, era susținută, cel puțin parțial, de alte lucrări mai puțin aprofundate, chiar dacă sunt extrem de încurajatoare.

Rezulta că îmbinarea masculin - vizual și feminin - auditiv este corectă, așa cum ne subliniază Massimo Melani într-un articol din revista *Totalità*

(<http://www.totalita.it/articolo.asp?articolo=427&categoria=&sezione=&rubrica>), care este o revistă online de cultură, politică și societate. Melani chiar scrie: *"Vizualul și Auditiva. Știți de ce femeile își schimbă des coafura, de ce se machiază mereu și de ce merg senzual? Pentru că bărbatul este vizual. Pe de altă parte femeia este auditivă și când începe să asculte o melodie romantică nu este ea prima care suspină și care face inimioare în aer?"*

În realitate autorul textului descrie într-un mod pitoresc o tendință esențială a părții feminine care, fiind legată cu precădere de aspectul sufletesc, consideră că axa timpului este axa sa principală. Axa timpului este poziționat de la dreapta la stânga a craniului doar pentru că percepția noastră este legată de poziția organelor senzoriale destinate auzului, care sunt urechile și care sunt poziționate lateral pe pereții craniului, dirijându-și senzorii la stânga și la dreapta.

Însă bărbatul este legat în principal de partea masculină a propriului sine, care în mod arhetipic este cea spirituală. Spiritul are axa energiei și a timpului, dar nu are axa spațiului și deci are o percepție totală nelocală, la fel cum este percepția timpului la femeie. Axa spațiului este poziționat în față și în spate la ființa umană doar pentru că acesta se mișcă mergând cu precădere și în principal, în acele direcții, în funcție de dorința bărbatului de a se apropia sau de a se îndepărta (a uni și a despărți în termeni proprii sine de celălalt, asta în termeni de conștiință). Ochii fiind poziționați în fața craniului sunt legați de axa spațiului, dar și de aspectul vizual.

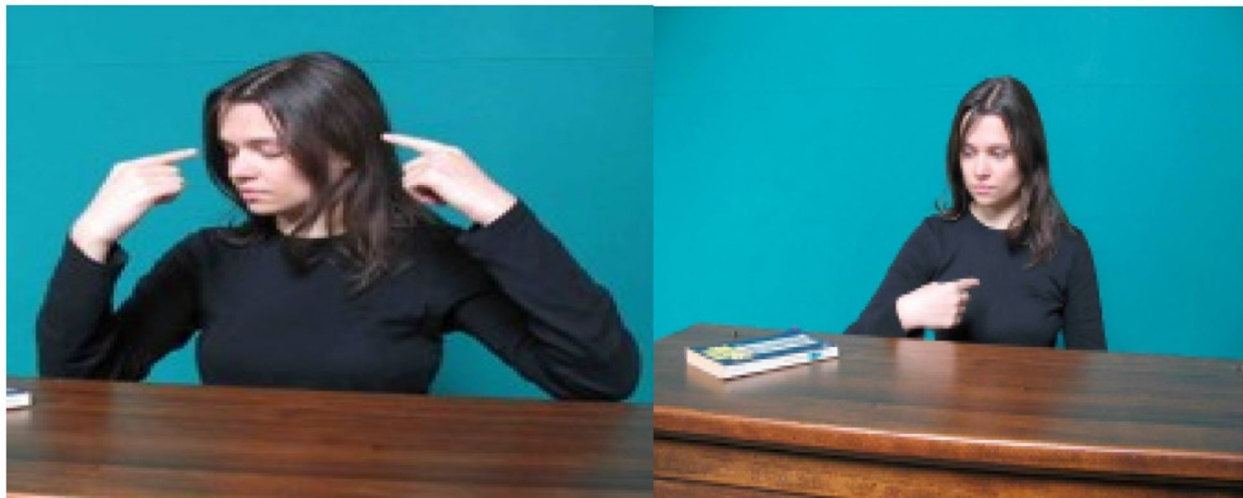
O altă confirmare a intențiilor noastre derivă din studiile publicate recent (9 ianuarie 2008) cu titlul: Punctul Zero: o investigație fenomenologică a locului unde se află conștiința (Francesca Ferri, Franco Bertossa, Marco Besa, Roberto Ferrari Centro Studi ASIA – via Riva Reno n.124, 40121 Bologna, Italia, *Perceptual and Motor Skills*, 2008, 107, 323-335.) (<http://www.asia.it/adon.pl?act=doc&doc=787>).

Are Conștiința un "loc" spațial care poate fi investigat în mod științific? se întreabă autorii. Mulțumită unei noi metode fenomenologice persoanele, când sunt încurajate să exploreze această întrebare în mod introspectiv, nu doar că oferă un sens ideii că conștiința lor este "localizată", ci și indică cu precizie poziția sa exactă în interiorul capului.

Metoda, bazată pe lucrarea lui Francisco Varela și pe abordarea neurofenomenologie, utilizează interviul structurat condus de un expert mediator, în care unor voluntari care nu sunt obișnuiți cu introspecția, le sunt puse întrebări preliminare în legătură cu poziționarea obiectelor și a părților corpului și apoi sunt interogați cu locul din care trăiesc experiența acestor obiecte. 83% dintre voluntari localizează cu siguranță o poziție exactă pentru Eul perceptiv în zona temporală a capului, la jumătatea distanței din spatele ochilor, care a fost indicat de autori cu termenul de Punct Zero. Aceleași rezulte sunt obținute cu subiecți orbi (congenitali

sau nu) care nu sunt de origine occidentală. Importanța locului de recunoaștere a acestei surse subiective a experienței este discutată relaționând-o cu corelațiile neuronale ale activităților conscio-auto-raportate și ale conștientizării conștiente în memorie. În mod particular, în lucrare majoritatea subiecților își poziționează propria Conștiință unde așezăm noi centrul axelor Evidenului.

Orbi	Total				
Unde este poziționată	Occidentali	Neoccidentali	Occidentali	num.	%
Într-un punct exact din cap	38	4	7	49	83,0
În general în cap	1	0	1	2	3,4
În general în interiorul corpului	0	1	0	1	1,7
În burtă	1	0	0	1	1,7
Nicio localizare	6	0	0	6	10,2
Total	46	5	8	59	100

În mod analog, axa orizontală (în față - în spate) era percepută ca axă a spațialității.

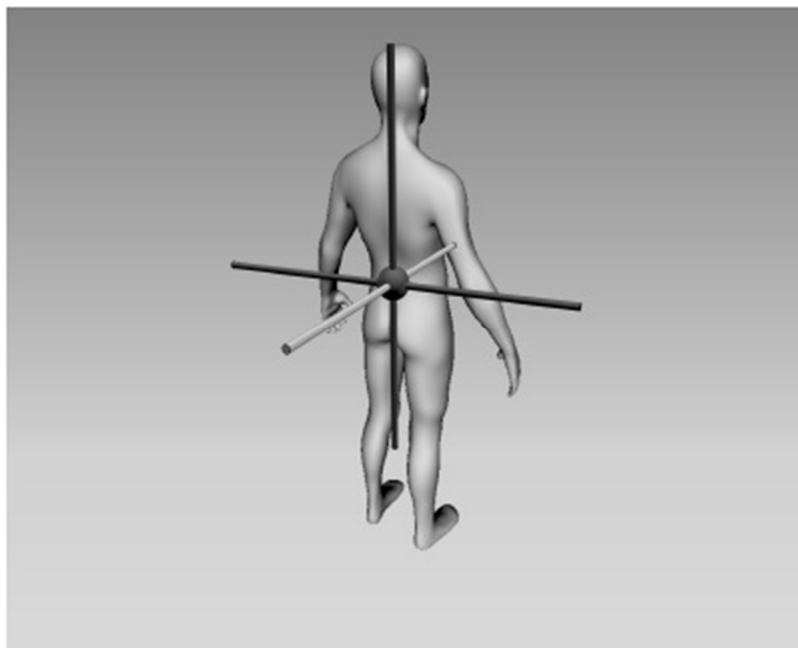
Susținuți de aceste rezultate independente, am testat modelul întâi pe persoane fără probleme psihice aparente, pentru a verifica dacă acesta reprezenta modul de a percepe universul virtual din partea persoanelor fără probleme psihice deosebite.

Apoi am fi studiat eventualele alterări ale modelului din partea minților cu anumite probleme psihice și am fi încercat să găsim conexiuni între modelul evideonic standard și devierile acestuia.

Testul, așa cum a fost el propus

Evideon Test (ET)

- 1)** Imaginați-vă **mental** că vă aflați în mijlocul unui grup de axe carteziane, așa cum este ilustrat în imaginea de mai jos:

Imaginați-vă că aveți numărul **1** în fața dvs., pe **2** în stânga și pe **3** privind în jos. (când închideți ochii vă aflați în centrul axelor carteziane). Unde ați așeza următoarele senzații la extremitățile axelor?

- **cald :**
- **trecut :**
- **rece :**
- **a merge spre:**
- **a te îndepărta de:**
- **viitor :**

Scrieți datele în tabelul de mai jos, în coloana "senzații".

2) Cele trei axe **1-4**, **2-5** și **3-6** au un sens de rotație (de-a lungul axei lor). Privind spre direcțiile **1, 2, 3** (voi aflându-vă în centrul axelor) stabiliți dacă aceste rotații vă apar, **în mod mental**, că ar fi în sens orar (**O**) (în sensul arcelor de ceas) sau antiorar (**A**) și notați datele în tabel.

3) Aveți la dispoziție 3 triplete de culori, care sunt:

- verde - gri - magenta (notată cu litera **K**) :
- galben - albastru - alb (notată cu litera **A**) :
- roșu - negru - azuriu (notată cu litera **V**) :

Așezați tripletele în ordinea preferințelor (**1, 2** sau **3**) în tabelul de mai jos și indicați pentru fiecare tripletă, printr-o cruciuliță în tabel, care dintre cele trei culori din tripleta aleasă vă place cel mai mult. Notați datele în tabel.

4) Mai notați în tabel și :

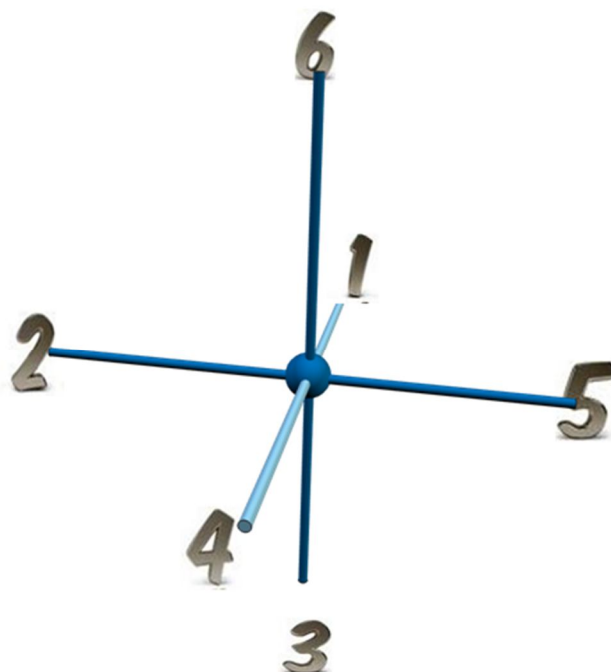
- sexul (M/F): **M** =mascul, **F** = femeie
- orientarea sexuală (Ho/He): **Ho** =homosexual , **He**= heterosexual
- dacă sunteți dreptaci sau stângaci (D/S): **D** = dreptaci, **S** = stângaci **A** = ambidextru

5) Facultativ:

Ultima alegere ce trebuie efectuată: atribuiți fiecărei dintre cele 6 poziții (extremele semiaxelor carteziane) una dintre următoarele 6 culori:

- Roșu = **R**
- Verde = **V**
- Albastru = **B**
- Azuriu = **C**
- Galben = **G**
- Magenta = **M**

În funcție de cum vi le **imaginați în interiorul minții voastre**, ca și când ar trebui să așezați la capetele axelor o biluță colorată în acea culoare.

Poziție și culori	Senzații	Rotații axe	Triplete	Preferință	Culoarea preferată din tripletă			Caracteristici personale	
1		1 4	K		V	Gri	M	Sex	
2		2 5	A		B	Alb	G	Orientare sexuală	
3		3 6	V		R	Negru	C	Dreptaci/Stângaci	
4		Notă: răpit non-răpit nu știu (indicați printr-o cruciuliță sau X)							
5		Culorile sferelor din Triade Color			Minte		Spirit	Suflet	
6		Test (TCT)							

Tabelul constitutiv a tuturor datelor face referire, în partea joasă din dreapta celui care-l privește, la TCT sau TCTDF, care reprezintă o simulare mentală foarte puternică, atât pentru simplitatea sa, cât și pentru capacitatea sa de diagnostic experimentată pe mii de subiecți.

În practică este vorba de a simula în mintea subiecților care fac acest test o cameră întunecată în minte. În această cameră mentală sunt trei lămpi sferice stinse. La o comandă mentală oportună cele trei lămpi sunt aprinse câte una pe rând și apoi, pornind de la prima, care reprezintă arhetipic mintea, urmată de lampa care întrupează spiritul și la final lampa care reprezintă în mod arhetipic sufletul.

Subiectul care nu știe ce sunt sufletul, mintea și spiritul, vede cele trei sfere de o anumită mărime, așezate în trei poziții adesea foarte diferite în jurul propriului sine, fiecare având anumite culori. Analiza poziției, a mărimii și a culorilor celor trei sfere imaginate reprezintă un test care este suprapunerea a două teste deja cunoscute ca testul culorilor lui Max Lusher și testul crucii spațiilor lui Pulver, dar construite în 3D și nu în 2 dimensiuni, așa cum erau în lucrările originale ale acestor cercetători.

Testul era capabil să arate dacă subiectul era în armonie cu sine însuși sau dacă prezenta probleme de tip psihotic datorate unor traume naturale sau unor intervenții exogene propriiei conștiințe (ca în fenomenele de răpire extraterestră).

Testul prezentase o capacitate 100% exactă de a fotografia situația subiectului care se supunea acestei simulări mentale, unde nu au fost evidențiate niciodată erori interpretative.

A relaționa culoarea celor trei sfere sau esențe ale propriului sine cu viziunea arhetipică a universului, conform modalităților evideonice, era un parametru ulterior pentru a verifica validitatea modelului nostru cu trei axe, pe care vi-l propunem aici.

Subiecții supuși ET-ului, adesea, chiar dacă puneau centrul axelor în cutia craniană, când li se cerea să vizualizeze axa spațiului și să verifice o eventuală rotație, își mutau punctul interior de observare, astfel încât coborau centrul Evideon-ului în plexul solar. Acest lucru se datora doar necesității de a vedea de sus extremitatea axei din fața propriului sine, pentru că altfel nu era capabil o eventuală rotire a acestuia.

Odată rezolvată această problemă, trebuia să înțelegem și dacă subiectul era conștient de situația sa și din acest motiv subiectul care completa tabelul era întrebat dacă crede că este sau nu răpit.

Rezultatele obținute

Analiza testelor completate via internet de mai mult de 300 de persoane ne-a ajutat să putem face un tablou descriptiv exact în ceea ce privește anumite aspecte ale situației. *In primis* trebuie subliniat faptul că multe persoane nu au fost capabile să urmeze instrucțiunile simple pentru completarea testului, dând dovadă de o atitudine săracă în ceea ce privește lectura și înțelegerea unor teste simple. Un al doilea aspect al problemei este legat de ansamblul de persoane care a fost utilizat ca sursă de descărcare a testelor.

Sursa principală a fost Internetul și anume acele sectoare de Internet care urmăresc cercetările noastre și care sunt caracterizate de faptul că adesea sunt populate cu persoane care au un nivel scăzut de conștientizare de sine. Subiecți care adesea sunt răpiți, un număr mare de persoane care suferă de depresie cronică,

persoane care se caută pe ele însele, și în acel context, persoanele care au o idee de conștientizarea lor sunt puține. Așadar, subiecții analizați nu aparțin de un ansamblu care poate fi luat în considerație ca medie a situației generale, ci ca un ansamblu unde persoanele echilibrate, asta din punct de vedere evideonic, sunt sub 50% din numărul de persoane care formează ansamblul.

Am început să examinăm testele verificând dacă subiecții care se autodefineau ca nefiind răpiți, fără probleme deosebite, ar fi construit în mintea lor un spațiu mental așa cum am prevăzut noi.

- Subiecții selectați în acest mod prezentau o orientare axială în perfect acord cu orientarea senzațiilor pe care noi o prevăzusem. Axa cald-rece era identificată ca fiind cea verticală, axa temporală trecut-prezent era cea orizontală și axa în față - în spate era axa spațiului, unde în față era "a merge spre" iar în spate se poziționa direcția "a te îndepărta de".

- În mod surprinzător și contrar previziunilor noastre, sensurile de rotație a celor trei axe, privind din pozițiile 1, 2 și 3, rezultau la toți ca fiind orare. (Noi prevăzusem în baza simetriei universale o constelație orară, antiorară și antiorară pentru spațiu, timp și energie)

- Bărbații și femeile ofereau același tip de răspuns în legătură cu rotațiile (contrar a ceea ce am presupus noi într-un plan pur teoretic.)

- Deci, nu este posibil să stabilim o relație între aspectul sexual masculin și cel feminin în baza rotațiilor axelor.

- Dintre toți acești subiecți, doar o mică parte atribuie în mod corect toate cele 6 culori construite arhetipic pentru Evideon. Unii subiecți, chiar dacă mențin o configurație evideonică corectă în ceea ce privește senzațiile și culorile, roteau la 90 sau la 180 de grade tot sistemul evideonic de referință, astfel încât să aibă o structură mentală ordonată și bine definită din punct de vedere simetric, dar care nu este orientată corect față de majoritate, care vede axa spațiului în față sa, energia pe verticală și pe cealaltă axă timpul.

- Așa cum ne puteam aștepta din analiza stângacilor și din ceea ce spunea Programarea Neurolingvistică, stângacii mută trecutul în locul viitorului, dar, dacă nu există și alte patologii (răpiri sau probleme psihice) au încă o axă răsturnată.

- Cu ale cuvinte, stângaciul, pentru că are o viziune speculară a timpului, pentru a menține o orientare corectă a Evideonului (amintim că Evideonul este reprezentarea fotonului și nu a antifotonului pentru această zonă din univers), are necesitatea de a oglindi și o a doua axă, care nu este mereu axa spațiului, dar poate fi și axa energiei. Acest lucru ne face să ne gândim că există două tipuri de stângaci: cel care vede rece în sus și cel care vede "a merge spre" în spate. Deplasarea celor două axe îl ajută pe subiect să rămână în această parte din univers și orientările rotațiilor axelor în general nu se schimbă.

- Nu exista nicio corelație între tipul de canal preferat utilizat (VAK) și poziția axelor.

Dacă acestea erau punctele clare pe care le puteam considera rezultate sigure ale testului nostru, pe de altă parte, am putut observa că odată stabilită o formă arhetipică corectă pentru reprezentarea Universului, toate celelalte forme trebuiau să reprezinte sisteme reprezentationale care nu sunt corecte și armonice. Pentru că sistemul evideonic este legat de viziunea arhetipică a universului, puteam evidenția că mai mult de 50% dintre subiecții care au răspuns la chestionar prezentau grave probleme de înțelegere a realității virtuale față de care se poziționau în mod distonic. Cele mai importante puncte care reieșeau din analiza testelor erau următoarele:

- Toți subiecții care aveau o viziune nearhetipică a universului erau considerați ca nefiind armonici.

- Toți răpiții construiau un model evideonic în principal dezaxat, caracterizat de poziționarea greșită a senzațiilor cenestezice-spațio-temporale.

- Aproape mereu, această poziție greșită era însoțită de o ruptură a simetriei evideonice nu doar asupra culorilor, dar și asupra senzațiilor. Subiectul care este traumatizat pune de exemplu senzația de cald și rece pe două axe complet diferite. Sau prezentul și trecutul nu se află pe aceeași axă sau "a merge spre" și "a te îndepărta de" sunt poziționate pe axe diferite.

- Aproape toate persoanele examinate nu relaționau corect culorile cu pozițiile spațiale. Culorile erau relaționate și cu senzațiile corporale conform testului lui Lusher, dar în acest caz corelațiile lui Lusher sunt total inexistente. Asta se întâmplă pentru că subiecților nu li s-a cerut să coreleze senzațiile cu culorile, ci pozițiile cu culorile, iar cel care completa testul nu și-a dat seama că pozițiile erau corelabile și cu senzațiile. În acest context, se pare că creierul uman analizează două canale o dată și nu este capabil să analizeze toate cele trei canale VAK simultan. Creierul face corelații binare între două ansamble, dar nu reușește să facă corelații spontan între trei ansambluri simultan. Acest parametru este legat de capacitatea de a efectua operații binare în timp rapid, dar dualitatea Universului virtual construiește un creier în principiu dual. Trebuie să evidențiem că mărirea conștientizării produce un creier care, fiind coordonat de o minte care nu este duală, va fi capabil să coreleze mai mulți parametri simultan într-o singură clipă.

- Unii subiecți, definiți ca fiind dezaxați, aveau mai multe axe sau semiaxe suprapuse, cum se întâmplă în cazul celor nerealizați.

- Cei nerealizați prezentau o conformație evideonică cu "axe rupte" unde adesea spațiul se suprapunea cu alte axe. Cu alte cuvinte, aceștia prezentau, de exemplu, timpul trecut pe o axă și viitorul într-o altă poziție, pe o altă axă, care poate că se suprapunea cu o axă a energiilor sau a spațiului și unde unele dintre cele 6 poziții ale Evidenului nu erau utilizate.

- Dezaxările și ruptura simetriei arhetipice se părea că se datorează mereu, cel puțin în cazurile examinate, unor traume psihologice suferite, de-a lungul anumitor evenimente traumatizante de pe parcursul propriei vieți.

Tratamentul

S-a putut constata dintr-o primă analiză condusă pe subiecți nerealizați, că dezaxările, prin simpla rotire a acelor semiaxe poziționate în direcții incorecte, produc mereu grave probleme de relaționare, nu doar cu ceilalți componenți ai societății, dar și asupra conceptelor de spațiu, timp și energie. Imposibilitatea de a se corela va fi corelată cu utilizarea canalelor VAK. În acest caz, dacă un subiect cu o dispoziție evideonică corectă se corelează cu un subiect care are o situație evideonică diferită, va avea mari probleme de comunicare pentru că în timp ce, de exemplu, primul se va mișca în spațiu, celălalt va crede că subiectul oferă informații pe axa energiilor.

Printr-o simulare mentală corectă este posibil să se reșeze axele în direcțiile corecte. După această manevră mentală urmează mereu o vindecare a subiectului. O astfel de vindecare poate fi definitivă sau poate dura doar câteva ore. În aceste ultime cazuri modelul evideonic care a fost "corectat", tinde automat să revină în mintea subiectului, la fel cum era înainte de tratament. Cauza acestei probleme este mereu legată de înțelegerea care trebuie să însoțească mereu subiectul în procesul său de vindecare. Recuperarea traumei care a produs ruptura simetriei în Evidenul mental trebuie să fie amintită, înțeleasă și sublimată printr-un proces psihoterapeutic. Doar atunci Evidenul corect va rămâne stabil. Subiecții care reușesc să obțină acest rezultat se pot considera vindecați. În acel context vindecarea este imediată sau este legată de timpul necesar pentru conștientizare. Aceste date pot fi considerate ca fiind preliminare în acest moment, dar deja este posibil să se constate că modelul evideonic reconstituit mental este capabil să identifice persoanele cu probleme psihice de diferite feluri.

Subiectul răpit are mereu un Eviden distorsionat și din acest motiv o astfel de abordare poate fi considerat dac fiind un supliment al TCT-ului, din care și este inspirat.

Aceste prime date au fost obținute cu colaborarea lui Caruso Colzi și Mira Veltroni.

În plus, analiza deviațiilor de la modelul evideonic standard ne permite să înțelegem rapid cum vede și simte Universul subiectul analizat, putând astfel să justificăm anumite tipologii comportamentale care sunt dificil de încadrat dintr-un punct de vedere psihanalitic.

Chiar dacă nu ar trebui să discutăm mai multe despre acest aspect al discursului în această lucrare, vrem să dăm un simplu exemplu explicativ. Am întâlnit un anumit număr de subiecți la care axa timpului era suprapusă peste cea a spațiului. Poziția "a merge spre" era și poziția trecutului. Subiecții care au această suprapunere aveau o caracteristică comună. Trauma care probabil că distorsionase Evidența originală se cristalizase în prezent. Acest tip de subiect nu reușește să-și analizeze trauma cu trecerea timpului, ci o trăiește într-un prezent etern traumatizant. Nu reușește să vadă adevărata natură a traumei în trecut decât ca pe un eveniment distructiv și îl re trăiește încontinuu în prezent. Dacă i se spune să-și imagineze viitorul, iată că vede aceeași problemă nerezolvată. O frază semnificativă rostită de unul dintre acești subiecți a fost: *"aceasta este situația mea axială, mie îmi place așa și nu vreau să o schimb."* Se demonstra astfel că, dacă pe de o parte ruptura simetriei evidențice produce o imposibilitate de a te schimba, pentru că parcursul conștientizării aceasta este dificil de atins, pe de altă parte demonstrează că dorința de a te vindeca este cea care te determină să faci pasul spre conștientizare. Acești subiecți sunt adesea destinați să rămână ancorați într-un prezent etern și imuabil, fără posibilitate de evoluție.

Entropia și vindecarea: Conștiința și liberul arbitru

Pentru a încheia această analiză asupra bolii, care pornește de la fizica antifotonilor și trece prin conștiință, ajungând să propună și parcursuri mentale destinate să verifice posibilitatea de a modifica propria realitate virtuală, trebuie să ne dăm seama că până la urmă totul este legat de anumite concepte fundamentale pe care adesea le-am omis.

Primul punct ne este oferit de așa-numitul liber arbitru. Dintr-un punct de vedere al conștiinței, nimeni, nici măcar cea mai retrogradă religie monoteistă, nu are curajul să susțină ideea că liberul arbitru nu există și că în realitate zeii decid totul. În cel mai vechi mit chiar scrie cu litere mari că Omul este Creatorul și din acest motiv, dacă există cineva care decide, acesta este chiar el și Conștiința sa.

Din punctul de vedere al fizicii se înțelege tot mai mult că există o puternică interacțiune între observator și obiectul observat pentru că aceștia sunt parte integrantă dintr-un ansamblu unic, observatul și obiectul observat fiind doar aspectul dual al acestuia. Deci, fiindcă eu sunt și lucrul pe care-l observ, eu decid cum poate să se transforme în fața conștientizării mele obiectul observat. Cu alte cuvinte, iată că eu văd virtualitatea așa cum o construiesc.

Dintr-un punct de vedere fizic, al doilea principiu al termodinamicii, introducând conceptul de entropie ca măsură a dezordinii Universului, relaționează entropia cu energia sistemului și energia cu conștientizarea pe care o are fiecare dintre noi în legătură cu sistemul. Deci, al doilea principiu al termodinamicii susține că entropia crește mereu, adică Universul devine tot mai conștient de sine.

Antonella Vannini, într-un articol de-al său (Syntropy 2006, 1, pag. 1-15) cu titlul "Super cazualitatea și liberul arbitru" susține că atât în formula extinsă a energiei lui Einstein ($E^2 = c^2 p^2 + m^2 c^4$) cât și în ecuația energiei lui Schrödinger, care în varianta lui Klein Gordon rădăcina pătrată a energiei prevede două soluții și faptul că soluția negativă a fost eliminată în mod arbitrar, a produs imposibilitatea de a înțelege că există aceste fenomene antientropice cu energie negativă. Dacă se ia în considerație, din acest punct de vedere, vechea idee a liniei timpului și principiul de cauză-efect, ca pe o manifestare a dualității în care suntem scufundați, ne dăm seama că în timp ce soluțiile de energie pozitivă sunt indicatori ai faptului că în prezent suferim efectele unei cauze poziționate în trecut, iată că valorile de energie negativă ne spun că noi suntem în același timp și supuși efectelor în prezent, a căror cauză se află în viitor. Soluția dublă a energiei, susține Vannini, a creat multe probleme fizicienilor din anii '30. Iată ce scrie Heisenberg în legătură cu asta:

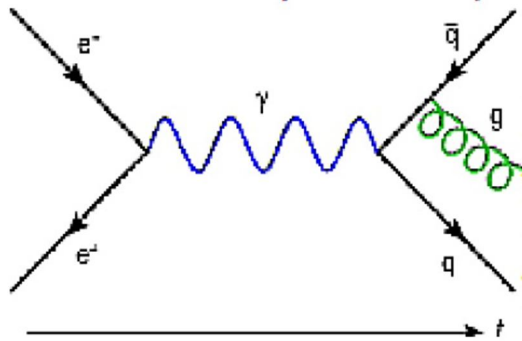
"Capitolul cel mai trist din fizica modernă este teoria lui Dirac" (Heisenberg 1928). "Electronul negativ al lui Dirac l-a făcut pe Jordan să devină melancolic. Cred că teoria lui Dirac este un gunoi și nu cred că poate fi luată în considerație."

Energia cu semn negativ era considerată ca fiind pur și simplu inacceptabilă și absurdă. Însă acceptând soluția negativă pentru energie avem în fața noastră nu doar o retrocazualitate, adică o cauză care prezintă efectele sale în prezent, ci este relaționată și în viitor, așa cum demonstrează diferite experimente (Interacțiunea mașină-operator – răspunsurile neurofiziologice apar înaintea stimulului care le cauzează, etc.). Însă ne aflăm și în fața unei supercazualități (Khris King, Chaos, Quantum-transactions and Consciousness 1989).

Vannini continuă, spunând:

"Se naște astfel descrierea unui univers simetric relativ față de direcția timpului și propagarea undelor: pe de o parte unde care se propagă din trecut spre viitor, de cealaltă unde care se propagă din viitor spre trecut. Acestui model i-a fost dată o formă în faimoasele diagrame ale lui Feynman și Stueckelberg, în care se vede că starea prezentă este cauzată de întâlnirea undelor și particulelor care provin din trecut și din viitor."

King utilizează modelul super cauzalității pentru a descrie structurile cerebrale. În opinia lui King aceste structuri se află mereu în fața unor bifurcații generate de întâlnirea dintre informațiile care provin din trecut (unde divergente, cauze) și informații care provin din viitor (unde convergente, atracții). În orice moment structurile cerebrale trebuie să decidă drumul, adică ce bifurcație să urmeze. În opinia lui King, din această activitate constantă de alegere, din acest

indeterminism de bază se naște învățarea, liberul arbitru și conștientizarea. De-acum acest lucru implica o interacțiune constantă între trecut și viitor, iar acesta crea un paradox insolubil în termeni de determinism temporal. Așa cum a arătat și Penrose, descrierea spațiotemporală care iese la suprafață din aceste date este incompatibilă cu conceptul uzual de cauzalitate și

determinism. De exemplu, faptul că există o cauzalitate inversată face ca viitorul să nu fie determinat, pentru că viitorul poate fi influențat sau modelat de alegerile subiective actuale. Dacă realitatea urmează doar cauzalitatea clasică, în care există doar cauzele poziționate în trecut, universul ar coincide cu un mecanism complex și mare, total determinat de stările sale trecute. Întâlnirea dintre cauzele trecute (push) și cele viitoare (drive) se rezolvă în necesitatea de procese subiective de alegere și într-un viitor care trebuie să fie creat. King subliniază că conștiință subiectivă este o consecință necesară a super cazualității care apare din ecuația energie/moment/masă. Interacțiunea dintre cauzele trecute și cauzele viitoare ne permite să înțelegem diferența dintre conștiință subiectivă și capacitatea de calcul. În timp ce conștiința subiectivă este înțeleasă ca interacțiune dintre cauze poziționate în trecut și cauze poziționate în viitor, calculul se bazează exclusiv pe procese "mecanice" de elaborare de informații care provin din trecut. În opinia lui King, motivul pentru care în filogeneză conștiința subiectivă a fost selectată în locul calculării simple este acela că, fiind bazată pe "informație anticipată", rezultă că este vitală în sisteme vii pentru anticiparea unor situații cruciale și deci pentru însăși supraviețuirea sistemului. Pentru confirmarea simetriei timpului, din care se trage super cazualitatea, și Giuseppe și Salvatore Arcidiacono, subliniază că dubla soluție a energiei adaugă, pe lângă cazualitatea mecanică, un alt tip de cazualitate, pe care Giuseppe și Salvatore Arcidiacono o numesc cazualitate finală. În acest mod se ajunge ca viața să nu mai fie descrisă ca un fenomen liniar, ci ca unul circular, fapt care implică atât cazualitate cât și finalitate.

Asta înseamnă că viața este un sistem aflat în interacțiune constantă între cauze poziționate în trecut (unde convergente) și cauze poziționate în viitor (unde

*divergente) și ambele cauze influențează organismele vii: în fazele de dezvoltare, întrebarea **dacă celulele sunt cele care determină țesuturile sau viceversa se rezolvă** doar admitând ambele alternative. Asta ne permite să considerăm că individul nu seamănă doar cu o mașinărie (expresia cauzelor poziționate în trecut), ci și că este dotat cu gândire inventivă (principiul finalității sau cauze poziționate în viitor). Pe scurt, Giuseppe și Salvatore Arcidiacono subliniază că **sistemele vii se află într-o stare constantă de alegere boolean, în care sunt prezente doar două tipuri de alternative (de exemplu da/nu, adevărat/fals, prezent/absent), din care sistemul trebuie mereu să aleagă doar una dintre informațiile provenite din trecut și informațiile provenite di viitor.** "*

Este clar că ceastă autoare evidențiază structura duală a Universului Virtual. În acest context se poate înțelege că natura antifotonului este de o importanță extremă, neputându-ne descurca fără el. În plus se evidențiază că conceptul de liber arbitru depinde de însăși existența antifotonului, care nu este doar promotorul existenței timpului simetric față de prezent, dar este și pivotul bifurcat al viziunii duale a Universului. Însă faptul că viitorul poate avea în interiorul său informații care creează prezentul este și un indiciu că în procesele de vindecare noi am ales deja (cauza în viitor) să ne vindecăm (efect în prezent). Dar dacă analizăm toată această treabă, înțelegând că Universul nu este dual și din acest motiv nu poate fi local, atunci nu există nici spațiul și nici timpul, decât aici și acum.

În acest context, suntem noi înșine, în acest moment, manipulatorii prezentului nostru care se formează prin suprapunerea celor două funcții de undă a trecutului și a viitorului, oferind mereu o pereche de soluții de tipul adevărat/fals, da/nu, etc., care ne permit să o alegem (liberul arbitru) pe cea pe care vrem să o **evidențiem** (reală în mod virtual).

În acest context noi suntem cei care spun dacă Evideonul pe care-l creăm se va crea și noi suntem cei care vom decide dacă cei doi fotoni entangled, care constituie produsul de sciziune a Evideonului trebuie să se manifeste sau nu.

Stările noastre cuantice a ceea ce noi interpretăm în mod eronat ca fiind viitorul nostru, ne vor spune cum vrem noi să fie prezentul nostru. În acest scop trebuie spus că New Age-ul spune exact contrariul, susținând că: trebuie să ne gândim la prezent imaginându-ne că creăm un viitor plăcut și gândirea noastră creativă va crea viitorul. În realitate trebuie să modificăm viitorul nostru, care este suprapus cu trecutul în prezentul nostru pentru a alege dintre cele două posibilități pe cea pe care o vrem. Deci, creăm viitorul pentru a da viață prezentului și nu invers. Procesul de vindecare prevede ca tu să te vezi sănătos în viitor, pentru ca acel viitor, în care tu ești sănătos și nu bolnav, să poată influența prezentul, creându-l imediat. Încă o dată New Age-ul îți oferă un adevăr foarte distorsionat,

tocmai pentru ca tu să nu înțelegi mecanismul vindecării și să nu devii conștient de tine însuși.

Însă New Age-ul are legătură cu îngerii din planul de sus (Geneza, de același autor, Ed. Spazio Interiore) care nu pot spune minciuni, deoarece conștientizarea noastră și-ar da seama de asta.

Ce înseamnă toate aceste în termeni de alegere și entropie?

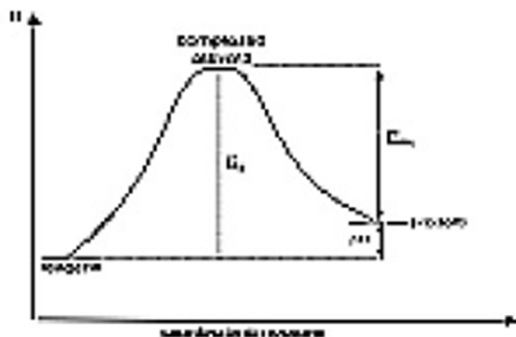
Să construim un model simplu de alegere termodinamică!

Să admitem că avem un acid care poate interacționa cu una dintre două baze prezente în soluție. Acidul va alege să reacționeze cu cea care este mai asemănătoare cu el din punct de vedere energetic, indiferent de câștigul energetic final.

Deci, la nivel de conținuturi entropice se poate deduce din acest exemplu simplu, că ce se-aseamnă se adună (în chimie se spune că acidul *hard* preferă să interacționeze cu baza *hard* și nu cea *soft*, conform legile atracției universale).

Desimetrizarea spațio-timpului

Dacă admitem că avem un deal simetric cu un vârf perfect rotunjit și dacă aruncăm o sferă dintr-un elicopter, sferă care va ateriza exact pe vârful dealului, iată că am putea avea situația în care sfera ar putea să pice pe dreapta sau pe stânga dealului, parcurgând cele două coaste ale dealului cu o probabilitate identică.

Dacă dealul ar avea jumătatea stângă făcută din antimaterie și partea dreaptă din materie și dacă am arunca din vârf un foton virtual în formă de biluță, acesta, dacă aterizează pe culmea dealului ca antifoton, nu ar putea decât să cadă în stânga, pe când dacă cădea ca foton, iată-l coborând doar pe dreapta. Asta se întâmplă mereu deoarece

colina este simetrică. În acel context, din punct de vedere statistic, entropia totală a sistemului rămâne mereu zero, pentru că zero este suma tuturor entropiilor pozitive și negative. Însă dacă dealul are aceeași simetrie perfectă ambele părți, dar dacă de pe o parte biluța ar cădea mai în jos față de cealaltă parte, atunci lucrurile se schimbă pentru că, având în vedere faptul că simetria trebuie respectată, ar cădea mai multe biluțe pe o parte și mai puține în cealaltă parte; fotonul virtual s-ar comporta mai mult ca un antifoton și mai puțin ca foton (sau viceversa în funcție de unde se află gaura mai adâncă). În practică fotonul nostru reprezintă complexul activat care ar putea să cadă spre reactivi (trecut) sau spre produse (viitor).

În condiții normale, jumătate dintre fotonii virtuali se comportă ca fotoni și jumătate ca antifotoni, iar din acest motiv nu avem o deplasare formală a prezentului, care oscilează cu frecvențe egale cu timpul lui Planck în jurul unei poziții prezente (a merge înainte și înapoi în timp cu vitează nu produce nicio deplasare temporală asimetrică). Dar dacă un antifoton, căzând în gaura stângă (partea de antimaterie care corespunde unui foton care vine din viitor spre prezentul nostru), întâlnește un țesut biologic bolnav, adică care are un conținut entropic scăzut, în timp ce cealaltă formulă de rezonanță fonică, căzând în partea opusă, întâlnește un țesut sănătos (adică cu un conținut entropic ridicat), pentru a menține în final entropia finală egală cu zero, va trebui să facă astfel încât să permită căderea mai multor antifotoni în stânga și mai puțini în dreapta. Cu alte cuvinte, fotonul virtual nu va mai fi constituit din punct de vedere probabilistic din două formule de rezonanță cu aceeași greutate, ci va fi mai mult sub formă antifotonică, mutând baricentrul prezentului spre trecut.

În realitate, prezentul este suma a două situații care sunt *bolnav* și *sănătos* și noi alegem care dintre cele două situații vrem să devină virtuală.

Acest efect va produce mutarea baricentrului timpului în trecutul virtual. Asimetria care se creează în acest fel va fi compensată automat de entropia care va desimetriza și numărul de căderi la dreapta și la stânga a fotonului nostru virtual.

Alegerea

Există două aspecte ale fizicii fotonului virtual care ne ajută să înțelegem ce se întâmplă când unul dintre aceste obiecte interacționează la nivel de spațiu temporal cu alte obiecte. Înainte de toate, prezentul pe care noi ni-l creăm este într-un echilibru constant între trecut și viitor. Curba care descrie acest echilibru ne face să înțelegem cum fotonul virtual oscilează între trecut și viitor, ca biluță într-o gaură. Dacă trăim o situație corectă din punct de vedere termodinamic, pereții găurii vor fi speculari, atât la dreapta (viitorul) cât și la stânga (trecut). Fotonul virtual va oscila astfel în mod armonic între trecut și viitor și entropia sa totală medie va fi mereu nulă. Dându-i entropiei valoarea zero înseamnă a o minimaliza, atât din partea energiilor pozitive, cât și din partea celor negative, pentru că, dacă luăm în considerație fotonul și antifotonul, al doilea principiu al termodinamicii vede că universul merge spre prezentul etern și nu spre viitor. Deci, entropia generală nu se mărește doar pentru că universul se răcește, ci crește și pentru că entropia celuilalt semiunivers, adunându-se la entropia cu semn opus acestuia, va produce mereu ca valoare finală o valoare nulă. În semiuniversul nostru entropia tinde să crească, dar în celălalt univers entropia negativă va tinde să scadă. Adică cele două entropii, fiind legate una de alta, vor tinde mereu să fie negative. Valoarea nulă este invariabilă în timp, pentru că entropia este legată de Conștiință și aceasta este imuabilă și nu admite variații.

Așadar, în timp ce variația de entropie este o măsură a conștientizării, entropia absolută este însăși Conștiința și nu întâmplător în acest univers nu poate fi măsurată.

Prima alegere este legată de prezența liberului arbitru, care la rândul său există, pentru că există antiuniversul, este aceea de a determina fotonului virtual să se comporte ca undă sau particulă.

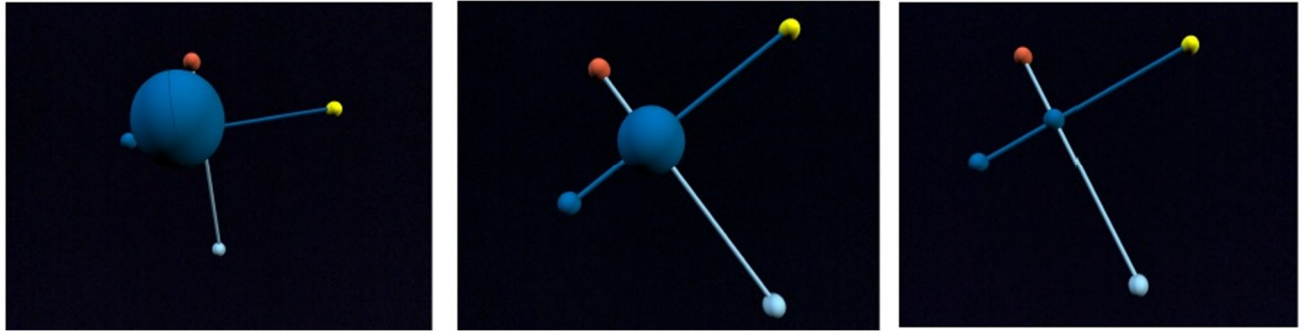

Dat fiind că știința susține că, dintr-un punct de vedere entropic, când reducția pachetului de undă are loc și unda se transformă în particulă, entropia crește, asta înseamnă și că, așa cum am mai afirmat și în lucrările precedente, fotonul-undă reprezintă puțină conștientizare a creației, pe când fotonul-particulă reprezintă o conștientizare ridicată. Dat fiind că noi suntem ceea ce credem că suntem, suntem și fotonul undă și/sau particulă.

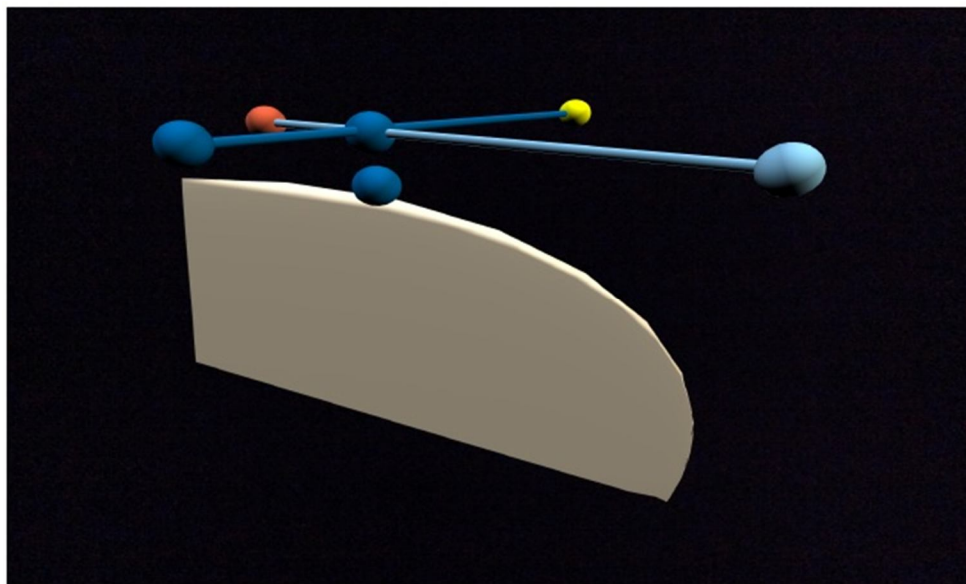
(<http://www.altrogiornale.org/entropia-quantistica-teoria-dibohm/>)

(Potențialul cuantic al lui Bohm și entropia cuantică).

În acest context, dacă avem în acest semiunivers sau în celălalt semiunivers, două ansambluri caracterizate de entropie diferită, iată că vom vedea că fotonul-undă va ilumina una dintre aceste stări (cel cu entropie mai joasă), pe când fotonul-particulă va face contrariul. În opinia lui Bohm entropia stabilește curbarea formală a spațio-timpului, adică stabilește dacă un foton se va comporta ca undă sau particulă. Fotonul virtual-undă preferă să ilumineze mereu evenimentul poziționat mai aproape de el din punct de vedere spațio-temporal pe *time line*, care va fi mereu evenimentul cu entropie mai joasă. Cu alte cuvinte, fotonul virtual undă preferă mereu să ilumineze un țesut bolnav față de unul sănătos.

Iluminarea țesutului reprezintă crearea stării de boală. Deci, lipsa de conștientizare creează starea de boală. Însă fotonul virtual-particulă va alege să cadă în gaura cu o profunzime potențială mai mare din cauza faptului că derivata funcției energie, care conduce la valori mai mici de energie, este mai mare.

Ceea ce înseamnă că, dacă o biluță poate cădea la dreapta sau la stânga, preferă să cadă unde gaura este mai mare, pentru că în acea parte înclinarea curbei este mai accentuată.

După cum se poate observa din desen, centrul axelor spațio-temporale nu este poziționat în centrul sistemului. A spune că țesutul cu entropie joasă este mai aproape în termeni spațiali, a spune că spațio-timpul nu este armonic și că noi nu ne aflăm în centru, unde entropia și entropia negativă ar trebui să se anuleze. Două obiecte cu entropie diferită nu sunt echidistante față de observator în linie temporală pentru că entropia este legată de săgeata timpului și obiectul cu entropie mai joasă se așează un pic mai în spate în timp față de cel cu entropie ridicată. Oscilația rapidă a fotonului virtual ne impune să vedem obiecte cu diferite valori

de entropie coexistente într-un prezent etern, care oscilează în jurul măsurilor lui Planck.

Al doilea tip de alegere este legată de aspectul foton sau antifoton. Se demonstrează că un observator în acest univers își vede entropia crescând, dar se poate demonstra că un observator din antiunivers ar avea aceeași senzație cu privire la entropia sa. Exemplele prezentate deasupra demonstrează un foton virtual se află în fața unui eveniment dublu cu entropie înaltă sau joasă, dar aflate ambele în semiuniversul său. Însă ce se întâmplă când un sistem de antimaterie interacționează cu unul sau mai multe sisteme de materie caracterizate de entropii pozitive diferite? Ne spun asta unele lucrări științifice publicate recent:

(<http://www.mdpi.com/1099-4300/16/3/1191/pdf>), (One Antimatter: Two Possible Thermodynamics, Alexander Y. Klimenko and Ulrich Maas, *Entropy* 2014, 16, 1191-1210; doi:10.3390/e16031191). În acest articol interesant se arată că antifotonii care lovesc un sistem oarecare din semiuniversul nostru, readuc înapoi în timp sistemul. Se demonstrează și că un sistem de antimaterie (cum ar fi antifotonii) într-o cantitate mică și la o energie potrivită lovesc un sistem cu multă materie, se obține un efect de scădere de entropie generală destul de impresionant.

Pentru cei care nu înțeleg lucrările de termodinamică, asta înseamnă că antifotonii care interacționează cu țesuturile bolnave cu entropie joasă măresc valoarea acesteia (adică vindecă țesuturile bolnave).

*“A different situation appears when each particle and each antiparticle represent an autonomous thermodynamic subsystem (i.e., having a large number of comparable internal degrees of freedom, substantial ergodic mixing and Kolmogorov–Sinai entropy, **dramatically amplifying the effect of time priming**). In this case, the thermodynamic time runs in opposite directions within particles and antiparticles (and in the normal direction for the whole mixture). While the thermodynamic subsystems can, in principle, be placed in thermal equilibrium when the intrinsic temperature of the antiparticles is negative (this is possible when internal energy levels of antiparticles are bounded;), but this equilibrium is typically unstable”*

Deci, este logic să susținem că fenomenele de vindecare se datorează în principal antifotonilor cu energie joasă, furnizați de biofotonii virtuali, obținuți *in situ* sau în mod mecanic prin diferite aparate sau produși conștient de mintea umană.

Eternitate și imortalitate

A extrapola posibilitatea de a utiliza aspectul virtual al antifotonilor pentru a te vindeca, întorcându-te înapoi în timp sau mai bine spus urmând un parcurs în

prezentul etern, respectând legile simetriei termodinamicii, l-ar putea face pe cititor să creadă că putem deveni imortali. Într-un anumit fel, a te întoarce înapoi în timp și a întineri, atunci când ne simțim bătrâni și incapabili să mai trăim într-o societate în continuă evoluție entropică, ar putea reprezenta dorința inconștientă a multora. Conceptul de a face astfel încât timpul să ajungă la un anumit punct și apoi să efectueze un *reload* pentru a întineri, ar putea părea a fi idealul pentru a nu muri. În termeni cinematici acest proces ar fi ca asemănător cu a avea o gaură cu o biluță în ea. A lua biluța și a o arunca pe suprafața găurii, așteptând ca aceasta să recadă pe fundul găurii, apoi a o lua din nou și a o face să urce pentru a aștepta să cadă din nou, la infinit. Procesul spontan ar fi contrastat de o energie antientropică (cea care se dezvoltă când un antifoton acționează în semiuniversul nostru făcut din materie). Energia necesară pentru a te întoarce înapoi în timp ar fi obținută din actul de voință conștient care ar acționa asupra mării de particule virtuale, creând, după bunul plac, dar în mod local, o desimetrizare a simetriei SPT.

Dintr-un punct de vedere bohmian, dat fiind că universul nelocal ar trebui să se refacă imediat pe un alt parametru care la rândul său ar trebui să se desimetrizeze în sens contrar pentru a menține entropia totală a sistemului egală cu zero.

Eroarea care se face în mod fundamental este aceea de a crede că procesul de îmbătrânire este un fel de boală care avansează.

Tânărul este mai sănătos decât cel bătrân. Este total greșit să credem că înaintarea în vârstă este o boală, însă confuzia se naște din faptul că de obicei bătrânii sunt mai bolnavi din punct de vedere statistic decât tinerii și apoi mor deoarece corpul încetează să mai funcționeze.

Dar lucrurile nu stau așa. Starea de boală și etatea nu au nimic de-a face una cu cealaltă, ba din contră. Îmbătrânirea produce adesea și mărimi de entropie, adică mărirea conștientizării. Din acest punct de vedere îmbătrânirea înseamnă a înțelege, adică a te vindeca. În definitiv viața este o experiență care se trăiește tocmai pentru a-și mări entropia. Întoarcerea înapoi în timp ar însemna deci a fi mai bolnavi, adică mai puțin conștienți de sine. Cu alte cuvinte, a întineri ne-ar face mai cretini, oscilând în mod etern între stări de conștientizare mai înaltă și mai joasă. Nu mori, dar rămâi prost pentru toată existența ta. În medie procesul ar fi posibil pentru că entropia nu s-ar mări în semiuniversul nostru, dar nici din punct de vedere statistic nu ar scădea. Ceea ce nu poate face entropia la sfârșitul timpului este să scadă total, ci s-ar mări și s-ar diminua la infinit - doar asta ar putea face.

Acesta este parcursul pe care l-a ales extraterestrul sau alienatul care nu vrea să moară, neînțelegând că în moarte există actul de conștientizare a vieții eterne. A renunța la imortalitate înseamnă a accepta conștientizarea că suntem eterni.

Deci, ideea cristică de a învia morții reprezintă cel mai rău ajutor pe care nu l-ar putea oferi un Dumnezeu, pentru că astfel ne împiedică să terminăm drumul de conștientizare, adică să intrăm direct în procesul de înțelegere.

Chiar dacă se pare că este posibil să ne întoarcem în timp, modificând nonlocalitatea în mod mecanic, este adevărat și că toate acestea îl vor determina pe subiectul bolnav să se îmbolnăvească din nou, la fel cum se întâmplă cu persoana întinerită, care va îmbătrâni din nou, urmând drumul obligatoriu care dorește ca entropia din acest univers să ajungă la zero.

Un exemplu al acestui lucru în biologia noastră:

În lumea noastră există o ființă care este imortală. Acesta se naște și se întoarce înapoi în timp, reîntinerind la infinit. Este vorba despre o meduză foarte mică, care se numește *Turritopsis Nutricula*

(<http://www.findingdulcinea.com/news/science/2009/feb/Immortal-Jellyfish-Invading-World-s-Water.html>)

Singura ființă imortală de pe planetă pe care o cunoaștem este o meduză mică care, ca toate meduzele, are capacitatea de a emite fenomene de chemiluminiscență, adică biofotoni. Nimeni nu a efectuat studii asupra acestei meduze care ar putea emite biofotoni când ajunge la maturitatea sexuală, și, în acel moment, prin intermediul unor reacții chimice care produc biofotoni, să poată să se întoarcă înapoi în timp. Această ființă are caracteristica de a nu evolua, ci de a rămâne pentru totdeauna așa. În plus, fiind imortală, compensează faptul de a se reproduce cu problema prădătorilor care o consumă în cantități mari. În realitate, dacă nu ar exista prădătorii săi, această ființă nu ar putea să fie imortală (energia trebuie să fie mereu zero la finalul tuturor drumurilor evolutive posibile). Această ființă bineînțeles că invadează planeta, adică lumea sa, și este destinată să se extindă nu doar pe toată planeta, ci și dincolo de ea, doar dacă ar putea face asta.

Sfârșitul său va coincide cu sfârșitul lumii sale. Existența sa (pe care am putea să o definim din punct de vedere entropic ca fiind o stare staționară) ne folosește nouă, cei care o observăm, pentru a ne ajuta să înțelegem că ar fi inutil să ne vindecăm întorcându-ne înapoi în timp. Adevărata vindecare constă în a merge înainte, înțelegând că boala nu este necesară decât pentru a înțelege ce nu am înțeles. În acel moment boala nu va da înapoi, ci va avansa la un stadiu succesiv de vindecare. Mecanismul pus în aplicare în virtualitate pentru a obține vindecarea va fi mereu același (bioantifotonul), dar utilizarea conștientă a acestuia nu conduce la regresia bolii, ci la depășirea acesteia. Niciun subiect conștient nu va pune în acțiune un proces antifotonic pentru a nu muri, pentru că moartea nu este o boală și nu trebuie să fie împiedicată.

(<http://www.coscienza.org/scienza/immortalit%C3%A0.htm>)

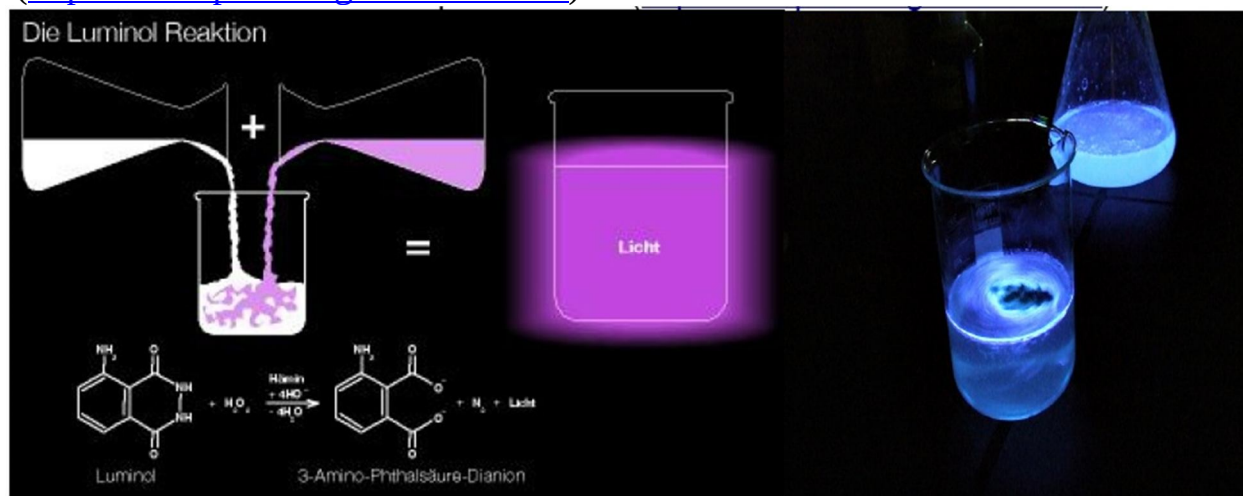
Bioluminiscenta

Meduzele sunt unele dintre ființele vii care adesea se manifestă cu puternice emisii de lumină. Bioluminiscenta este acel fenomen care face parte din chimioluminiscentă, un fenomen care, din anumite reacții chimice, produce fotoni cu energie joasă (biofotoni) care ar putea fi (și în opinia noastră chiar sunt) cheia de lectură a fenomenelor care, creând fotoni virtuali, produc procesele de vindecare.

Chimioluminiscenta în contextul biologic este legată de unele reacții chimice în care are loc o oxidoreducere cu formarea unor noi legături chimice, unde electronii care formează această legătură se află în condiții de antilegătură într-un orbital cu energie ridicată. Cei doi electroni coboară în orbitalul de legătură cu energie mai joasă, lăsând loc "emisiei formale" a doi fotoni.

Faimosul luminol este un exemplu răsunător.

(<http://it.wikipedia.org/wiki/Luminol>)

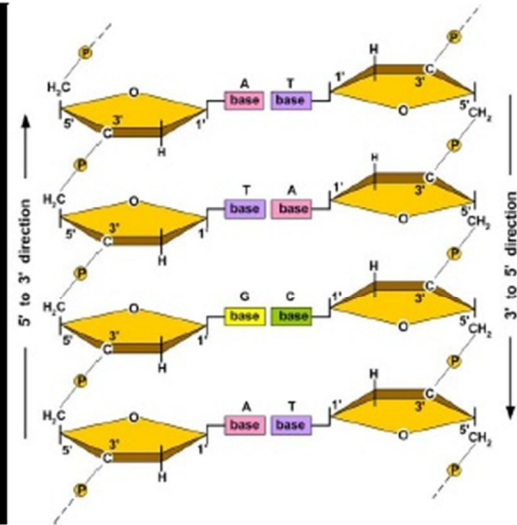
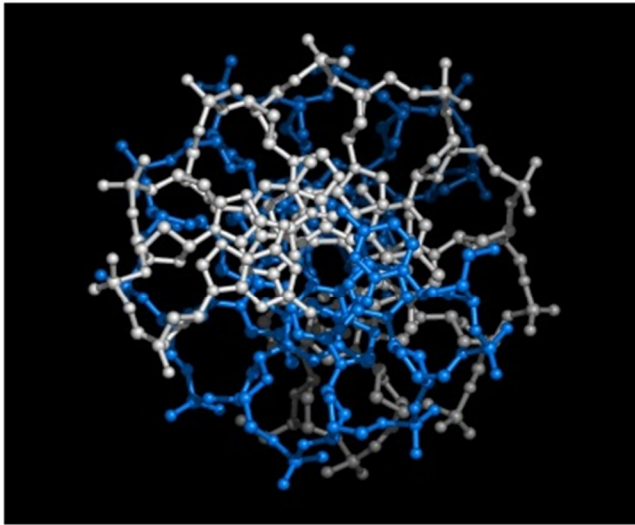
În acest context trebuie semnalat faptul că bioluminescența umană are diferite cauze, dar se consideră că marele responsabil pentru un astfel de efect este ADN-ul.

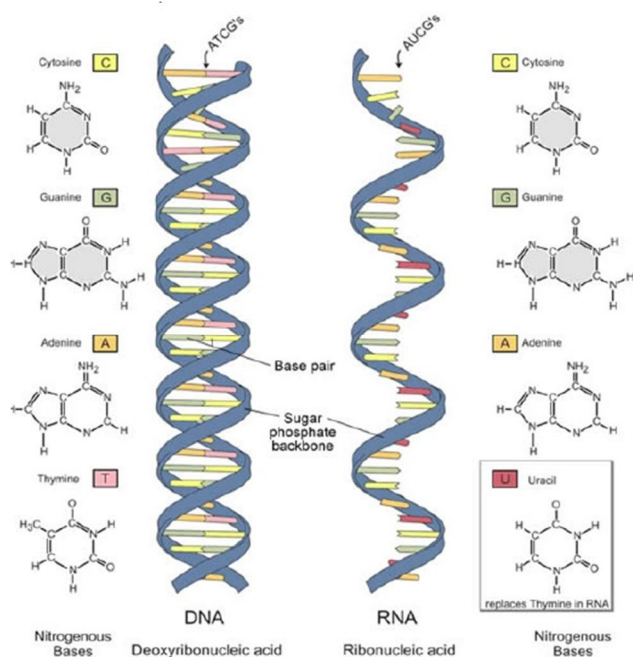
<http://www.omeopatiapossibile.it/ricerca-scientifica/dna-come-sorgente-di-radiazione/>)

"Pentru că ADN-ul funcționează ca un acumulator foto, derularea acestuia determină o emisie mai mare de biofotoni. Datele experimentale au confirmat această ipoteză. Ne așteptăm ca odată cu mărirea gradului evolutiv să crească și conținutul ADN-ului. Cantitatea de ADN este exprimată în picograme (1pg=10-12g) și este definită cu coeficientul C. Analizând mai mult de o mie de specii vii, nu s-au evidențiat diferențe semnificative; acest rezultat neașteptat se definește cu termenul de "paradoxul coeficientului C".

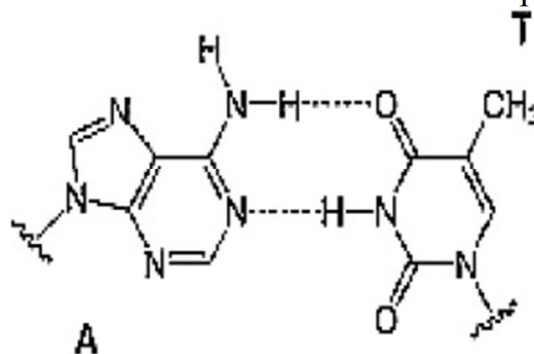
*ADN-ul este format dintr-o parte foarte activă din punct de vedere biologic (eucromatină) utilizată ca matrice în sinteza proteică și dintr-o parte considerată ca fiind inactivă din punct de vedere genetic (eterocromatină). Partea activă din punct de vedere genetic a ADN-ului în organismele superioare ajunge la aproximativ 2% din total; din acest motiv, diferențele dintre partea activă și cea inactivă trebuie atribuite în principal eterocromatinei (ADN-ul inactiv). Faptul că 98% din ADN este constituit dintr-un material care nu folosește la nimic este cu atât mai ciudat. Prin urmare, trebuie căutată altă soluție. **Rezultatele experimentale ale lui Popp indică că ADN-ul este molecula centrală din care pornesc controlul biologic și emisia fonică.** Bazele nucleotidice sunt niște acumulatori foto eficiente, adaptate ca un material laser optim. În realitate chiar au un ancoraj stabil și o periodicitate reticulară a perechilor de baze ridicată. Când una dintre baze absoarbe lumină, starea de activare care urmează în mod normal decade imediat la starea normală emițând un foton. Și la temperatura ambientală se poate întâmpla ca în loc să decadă la starea normală molecula normală să se împerecheze cu o moleculă învecinată (de obicei activată și aceasta) pentru a forma o nouă unitate: excimerul (din engleză "excimer"). Imediat după ce excimerul, emițând un foton, revine la starea sa primitivă, cei doi parteneri, care înainte erau legați prin intermediul fotonului se resping și decad în propriile stări normale (monomeri), la o stare energetică mai joasă. În sistemele deschise inevitabilă dispersie fonică este compensată încontinuu prin intermediul activării reînnoite a excimerilor decăzuți. Acest aport de energie (pompare), trebuie să compenseze în agregatul celular energia dispersată a radiației celulare ultra-slabă. Starea de excitare a monomerilor este atinsă prin intermediul pompării, de exemplu de energie chimică care provine din alimente. Transformarea în excimeri satisface condițiile laser. "*

ADN-ul ar absorbi pe de o parte lumina din fotoni externi și s-ar micșora, constituind o magazie de energie fonică, apoi s-ar lungi furnizând din nou fotoni coerenți (laser). ADN-ul are o structură astfel încât, privit de sus, ar semăna cu o roată simetrică cu o gaură în mijloc. Ei bine, acea gaură în realitate este plină cu protoni, care prin intermediul legăturilor de hidrogen oscilează (vibrând între cele două baze purinice și/sau pirimidinice - Adenină, Timină, Guanină, Citosină, Uracil :A, T, G, C, U)

Scurtarea sau lungirea catenei ADN-ului depinde de oscilațiile legăturii – punte de hidrogen dintre cele două baze azotate care se apropie

sau se depărtează în vibrație. Privind de sus ADN-ul în acest mod putem descoperi că "gaura" care se observă în realitate este plină de orbitalii

moleculari ai protonilor, fiecare cu un electron disponibil. Un tur complet de ADN constă în 10 scărițe.

Lungimea acestui sector este de circa 34 Angstrom (1 Angstrom = 10^{-9} metri). Asta înseamnă că fiecare scăriță este depărtat de celălalt cu 3,4 Angstrom. Din calculele teoretice în legătură cu funcția lui Shrödinger se stabilește că un electron care stă la primul nivel energetic (orbitalul atomic numit 1s) are la dispoziție o rază atomică egală cu 1,4 Angostrom.

n	Shell	rază (angstroms)	Număr de electroni
1	K	1.4	2
2	L	4.8	8
3	M	10.3	18
4	N	17.8	3

[http://chemwiki.ucdavis.edu/Physical_Chemistry/Quantum_Mechanics/09. The H ydrogen Atom/Virtual%3A Atomic Orbitals/Sizes of Atomic Orbitals](http://chemwiki.ucdavis.edu/Physical_Chemistry/Quantum_Mechanics/09._The_Hydrogen_Atom/Virtual%3A_Atomic_Orbitals/Sizes_of_Atomic_Orbitals)

Cum electronul 1s se excită și trece la nivelul energetic cu $n=2$, iată că se poate constata că orbitali protonului scăriței de dedesubt se suprapun cu scărița superioară. În practică există un fir electric în interiorul ADN-ului electronilor mobili de frontieră la temperatură ambientală. Aceștia sunt orbitalii care sunt puși în mișcare când electronii saltă de pe o scăriță pe alta, absorbind fotoni și emițând lumină coerentă.

În mod clar acest mecanism va conduce la dispersie de energie în intrare. Fotonul extern al ADN-ului intră în orbitalul molecular al protonului, măbind energia electronului care sare la un nivel energetic numărul doi. Fotonul este reemis ca biofoton și energia suplimentară folosește și la lungirea sau scurtarea catenei care este pusă să vibreze.

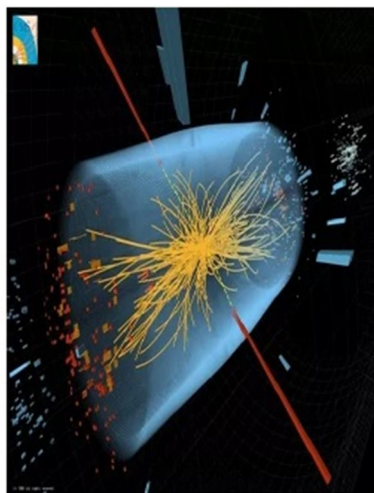
(<http://www.animacosmica.org/david-wilcock-scoperte-sul-dna-dalla-russia/>) .

(<http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S09594440X02003275>).

Toate acestea echivalează cu a afirma că ADN-ul nostru, în interiorul celulelor bolnave, poate fi sursă de fotoni virtuali care, sub formă de biofotoni, pot produce local procesul de vindecare a țesuturilor bolnave. Dar pentru ca acest lucru să funcționeze este necesar ca biofotonii să fie conștienți, să fie particule și nu unde, pentru a garanta posibilitatea de alegere.

Concluzii: Cei trei pași spre conștientizare

Dacă pe de o parte acum putem să postulăm o serie de mecanisme virtuale care ne ajută să înțelegem că, conștiința noastră acționează asupra virtualității, acum putem să ne imaginăm în simularea mentală de toate zilele, cum să procedăm în mod conștient pentru a schimba virtualitatea și pentru a crea lumea fericită. Descoperim că nouă nu ne folosește la nimic să fim imortali, pentru că suntem deja eterni, dar descoperim că a înțelege ne ajută să ne amintim acest lucru. Descoperim că a ne vindeca fără conștientizare este imposibil și nu pierdem timp cu a ne vindeca prin evenimente exterioare - doctori, medicamente, mașinării – pentru că

dacă nu înțelegem ceea ce vrea boala să ne învețe, ne vom îmbolnăvi în curând din nou. Să lăsăm imortalitatea existențială meduzelor și să înțelegem că în spatele bozonului lui Higgs se află antifotonul, așa cum ne fac să credem produsele de decădere a bozonului în sine, conform afirmațiilor fizicii în vigoare și cum afirmă Wikipedia englezească: "*Candidate Higgs boson events from collisions between protons in the LHC. The top event in the CMS experiment shows a decay into **two photons** (dashed yellow lines and green towers). The lower event in the ATLAS experiment shows a decay into **4 muons** (red tracks).*" Da, ați înțeles bine!

Bozonul lui Higgs decade în două unități fotonice, poate datorate interacțiunii Evidențierilor, care eliberează fotoni și antifotoni care nu se văd pentru că merg înapoi în timp? (http://en.wikipedia.org/wiki/Higgs_boson) Bozonul decade și în 4 muoni care, fiind leptoni, conform viziunii evidențierilor a fizicii particulelor, fiecare este compus dintr-un foton și un antifoton. Toate acestea ne face să considerăm că faimosul bozon al lui Higgs este doar produsul ciocnirii unor gluoni (4 unități

fotonice Eviden) abia născuți, adică ieșiți din marea de particule virtuale (Vezi Anexa 2).

Însă analizând produsele de coliziune a celor doi protoni care ar fi produs bozonul lui Higgs ne dăm seama imediat că lucrurile sunt mult mai complexe și că interpretarea care conduce la bozonul lui Higgs este cu adevărat aleatorie.

(<http://profmattstrassler.com/articles-and-posts/relativity-space-astronomy-andcosmology/dark-matter/searching-for-dark-matter-at-the-lhc/>)

În diferitele drumuri inițiatice, despre care ne-au rămas mărturii, prin intermediul scrierilor moderne și antice, gurul sau sfântul de serviciu, își prezenta rețetele despre cum să parcurgi drumul inițiativ care l-ar fi condus pe cititor, adept, fidel sau simplul curios, la rezultatul final, reprezentat de iluminarea sa. Ei bine, la finalul acestui drum lung pe care l-am efectuat pornind de la Geneza și ajungând până la Eviden, cred că am înțeles care sunt etapele acestui drum. Drumul inițiativ, așa cum îl numesc unii, unde termenul "inițiativ" este interpretat ca fiind acel moment de inițiere, adică de pornire pentru o altă etapă a cunoașterii și cu siguranță nu un punct de sosire, este constituit din cele trei faze entropice ale Universului. Există o primă fază în care sistemul pe care-l examinăm are o entropie a sa. Urmează o fază în care entropia se pare că scade și o a treia fază, în care ajunge la zero, dar nu e așa. De exemplu, un subiect ignorant nu-și pune întrebări pentru că nici măcar nu știe că poți să-ți pui întrebări. Într-un al doilea moment, subiectul începe să-și pună întrebări. În a etapă am putea crede că entropia a scăzut, pentru că, în timp ce înainte nu exista dualitate, pentru că nu era nicio diferență între întrebare și răspuns (pentru că acestea nu existau), după aceea s-a creat o stare entropică diferită, urmată de crearea de dualitate și, bineînțeles, de mărirea energiei ca măsură a separației celor două stări entropice (întrebare și răspuns). În realitate al doilea pas are o entropie mai mare decât primul. Entropia se definește ca logaritm al microstărilor existente:

$$S = \text{Log}(W)$$

Deci, la început, când nu există nici întrebări, nici răspunsuri, nu există microstări și entropia este egală cu minus infinit. În momentul în care se formulează o întrebare se naște ipoteza de dualitate și microstările W apar ca o sumă măsurată a două microstări care corespund celor două soluții ale problemei duale (de exemplu da/nu). Deci, W va fi legat de suma microstărilor posibile, care vor fi două: unul care identifică starea de întrebare și altul care-l identifică pe cel de răspuns. În acest al doilea caz, entropia ia mereu valori între zero și minus infinit, mai exact $-\log 2$, adică $-0,30$. La final, în al treilea pas, când răspunsul a fost dat, există doar una dintre cele două stări entropice posibile și logaritmul din 1 este zero. Așadar, entropia se mărește mereu, chiar dacă în al doilea pas, la prima

vedere, se putea presupune că a scăzut. În mod analog, fotonul prima dată este undă, apoi trece printr-un stadiu intermediar în care este fie undă, fie particulă, de exemplu cu probabilitate de 50%, iar la final, când conștientizarea a atins punctul maxim, fotonul este doar particulă. În primul step fotonul undă este reprezentarea de microstări infinite, fiecare având o probabilitate de a exista zero. Zero ori infinit tinde spre zero și încă o dată entropia de pornire este egală cu logaritm din zero, adică minus infinit. În pasul intermediar fotonul este pe jumătate undă și pe jumătate particulă la nivel probabilistic. În acest caz $(\text{Infinit} \times 0)/2 + \frac{1}{2}$ este egal cu 0,5, al cărui logaritm este un număr negativ, mai mic decât zero. La final fotonul-particulă este doar o stare și logaritm din 1 este zero. În cazul pacientului sănătos care se îmbolnăvește, pentru a deveni sănătos în mod conștient, cei trei pași sunt identici. În primul pas pacientul sănătos, dar încă inconștient, are o entropie mai joasă decât pacientul bolnav dar conștient că trebuie să rezolve problema sa găsind răspuns la întrebarea "De ce sunt bolnav?" În al treilea pas pacientul redevine sănătos mărindu-și entropia sistemului.

Acest tip de parcurs este același în toate procesele universale. De exemplu, când afirm că un psihiatru inconștient, la începutul carierei nu are clienți, am în vedere că el nu știe încă că a ales să se facă psihiatru pentru a-și înțelege problemele, prin intermediul problemelor celorlalți. Al doilea pas este atunci când psihiatrul se întreabă de ce se confruntă mereu cu un anumit tip de pacienți, mărindu-și conștientizarea existenței problemei sale. Al treilea pas este atunci când și-a rezolvat problema și nu mai are clienți care vin la el pentru a se oglindi.

După cum se poate observa din toate aceste exemple, pasul inițial și cel final sunt identice, dar diferite din punct de vedere entropic. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar exista necesitatea de a continua această creație. Poarta labirintului la intrare și la ieșire este aceeași, dar cine iese din parcursul inițiativ a înțeles. Dina cest punct de vedere, analiza entropiei celor trei pași ne face să concluzionăm că parcursul inițiativ ne conduce în mod implacabil la crearea lumii fericite, în care entropia va fi zero și nu minus infinit, cum era atunci când conștiința, cu o clipă înainte de a se divide în două, a pus în acțiune procesul de autodiviziune. Nu se revine la unu decât în acest fel.

Unul de la început nu este Unul de la final. Lumea fericită este acea lume unde fiecare este conștient în mod responsabil de sine însuși și este conștient că este parte dintr-un Tot. Suma tuturor conștiințelor, adică a microstărilor, va fi suma formată din mulți de Unu mici care, adunați, formează un Unu mare cu entropie zero și conștientizare maximă. Conștientizarea va fi fractalică și tot ansamblul va avea aceeași conștientizare pe care o are fiecare bucată în parte.

Mulțumiri

Scrierea acestui text a fost posibilă cu ajutorul lui **Caruso Colzi** și **Mira Veltroni** pentru partea testului ET și cu contribuția **Adrianei Gabriela Balbarrey** pentru discuțiile și aprofundările care au durat mai mult de 7 ani, timp de 356 de zile pe an. De-a lungul acestei perioade am putut aprofunda cu ea toate temele dezbătute și pregătite pentru construcția lumii noastre fericite.

Anexa 1 (Natura și originea cuantificării)

Originea cuantificării

În universul evideonic se observă că fotonul virtual este sigurul obiect care există. În realitatea virtuală măsurată de fizică se observă că toată lumea particulelor subatomice prezintă un fenomen numit cuantificare, unde energia nu este legată de o manifestare continuă, ci se merge în salturi, în cuante, adică pachete mici bine determinate și determinabile de măsurători fizice. Originea cuantificării nu este cunoscută, dar se știe că Universul este făcut în acest fel. Însă în universul evideonic se poate verifica natura cuantificării și se poate verifica dacă aceasta dă aceleași rezultate obținute de fizicieni. Natura cuantificării nu poate decât să derive din natura unicului obiect care există, adică din fotonul virtual. Singurul aspect modificabil al acestui obiect este axa energiilor, care se poate scurta sau se poate lungi, dând naștere la diferite aspecte ale energiei și ale "masei aparente", pe care noi o percepem adesea sub formă de gravitație.

Evideonul este un obiect caracterizat de vectori și, în mod particular, fiecare dintre cele 6 culori fundamentale corespunde unei triplete de vectori. Acești vectori sunt obiecte geometrice fiind caracterizate doar de "formă și simetrie". "Forma" este reprezentarea mentală a virtualității care altfel nu ar putea în niciun fel să fie descrisă, pe când "simetria" este singura regulă care există sub forma legii de conservare.

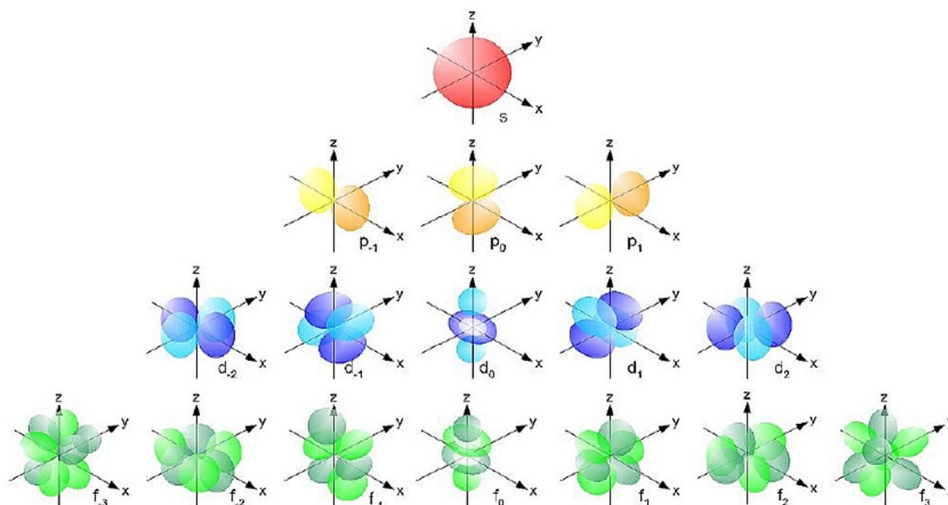
În ceea ce privește axa energiilor și vectorii pe care i-am luat în considerație până acum sunt vectorii 3,6 și 9. Amintesc că aceste obiecte sunt arhetipuri simbolice ale sinelui, ceea ce înseamnă că vectorul 3 se numește 3, trăiește pe axa 3, este lung de 3 unități adimensionale. Asta nu înseamnă altceva decât că este jumătatea vectorului 6 sau o treime din vectorul 9. Diferența dintre valorile de la cap și de la coadă, care corespund culorilor magenta și verde din Evideon, furnizează un număr care la rândul său este constituit din vectori, care reprezintă în unitate absolută energia fotonului pe care-l luăm în considerație.

În lucrările precedente (Evideon 2) am arătat cum, pentru conservarea simetriei, care de altfel reprezintă și conservarea energiei clasice, cei trei vectori își pot modifica aspectul prin singura regulă care există, care spune că suma lor trebuie mereu să rămână neschimbată (18). În acest context cei trei vectori pot lua alte valori în afară de 3, 9 și 6, dar suma celor trei vectori trebuie să fie mereu 18.

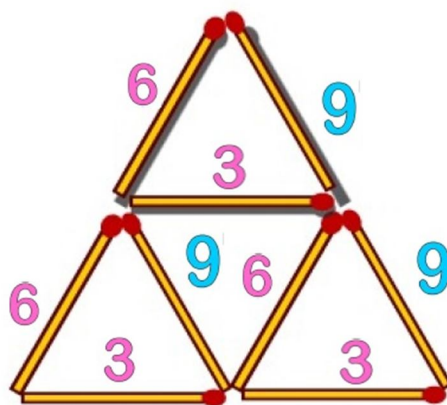
În plus, cei trei vectori trebuie să fie numere diferite, pentru că fiecare vector este caracterizat de numele său, care este și valoarea sa și, având în vedere că vectorii trebuie să fie mereu trei, pentru că universul holografic este prin definiție tridimensional, toți cei trei vectori trebuie să fie zero și diferiți între ei. Așadar, există diferite combinații pentru acești vectori. Din analiza tabelului de mai jos se poate observa să există șapte nivele energetice posibile pentru fotonul virtual, adică șapte posibilități de a da valori diferiților vectori. De exemplu, pentru tripleta de vectori 3,9 și 6, care reprezintă un nivel cuantic primar (indiferent de ordinea cu care sunt propuși cei trei vectori) avem 3 subposibilități pentru foton, care sunt caracterizate de faptul că cei trei vectori negativi și cele trei valori pozitive se anulează. Însă nu doar asta, ci și două valori pozitive se anulează cu o valoare negativă oportună și viceversa pentru fiecare nivel energetic. Simetria, exprimată de semne pozitiv și negativ, este conservată. Dar analiza acestei situații ne amintește de comportamentul orbitalilor atomici. În realitate, pentru fiecare nivel energetic calculat pentru ecuația lui Schrödinger există un prim orbital atomic sferic (numit "s"), urmat de trei orbitali atomici numiți "p", cu caracteristici particulare de simetrie. Lobii acestor orbitali au în realitate caracteristica de a avea un semn "-" și un semn "+", ca o simplă caracteristică de simetrie. În timp ce orbitalul "s" este sferic, cei trei orbitali "2p" se subdivid în P_x , P_y și P_z și au doi lobi (unul pozitiv și celălalt negativ). Semnul extras din ecuația lui Schrödinger folosește doar la a indica că acești orbitali nu au un plan de simetrie, cu toate că par a avea aceeași formă.

Tabelul stărilor cuantice ale fotonului

Nivele	1	2	3	4	5	6
1	396	369	639	693	936	963
	639	936	963	369	693	396
energie	243	567	324	-324	-243	-567
2	486	468	648	684	864	846
	648	846	864	468	486	684
energie	162	378	216	-216	-378	-162
3	576	567	657	675	765	756
	657	756	765	567	576	675
energie	81	189	108	-108	-189	-81
4	387	378	738	783	873	837
	738	837	873	378	387	783
energie	351	459	135	-405	-486	-54
5	594	549	459	495	945	954
	459	954	945	549	594	495
energie	-135	405	486	54	-351	-459
6	279	297	927	072	792	729
	927	729	792	297	279	972
energie	648	432	-135	-675	-513	243
7	189	198	918	981	891	819
	918	819	891	198	189	981
energie	729	621	-27	-783	-702	162

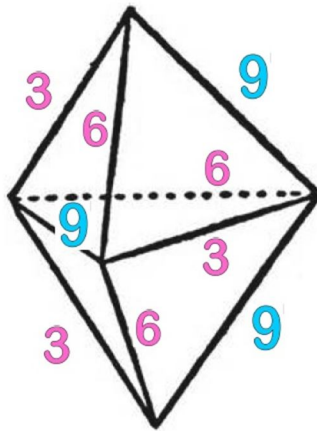

Semnele celor doi lobi ai orbitalilor "p" sunt evidențiate cu două culori diferite în graficul care prezintă forma orbitalilor. Așadar, pentru fiecare orbital sferic "s" există trei orbitali "p", caracterizați de o parte pozitivă și una negativă. Dar combinația în triunghi a trei valori pentru cei trei vectori care corespund unui nivel energetic principal (de exemplu 3, 6 și 9), dau naștere posibilității de a construi pe plan a patru triunghiuri, caracterizate de faptul că fiecare triunghi are trei laturi caracterizate de trei vectori **diferiți**.

Dintre aceste patru triunghiuri, cele trei exterioare seamănă din punct de vedere geometric, după care este triunghiul din interiorul primilor trei și la final triunghiul mare, care conține toate celelalte triunghiuri. Nu există alt mod de a așeza cei trei vectori pe plan. Această dispoziție este identică cu cea pe care o găsim în cei cinci orbitali "d", unde trei dintre aceștia au lobi lor (caracterizați de semne pozitive și negative, care sunt descriptori de simetrie, care în grafic sunt indicați prin culori diferite), poziționați pe planul x-y, x-z și y-z (d_1 , d_2 , d_3). Triunghiul exterior este reprezentarea orbitalului d_2 , pe când cel interior este reprezentarea orbitalului d_0 . A lega trei vectori împreună sub formă de triunghiuri

în care fiecare triunghi are laturi diferite, într-un spațiu tridimensional, are o singură posibilitate.

Există exact șapte triunghiuri care corespund orbitalilor "f", care sunt în realitate șapte. Triunghiurile de deasupra planului orizontal corespund orbitalilor numiți f1, f2, f3, triunghiul din mijloc lui f0, pe când cele trei triunghiuri de dedesubtul planului orizontal corespund lui f-1, f-2, f-3, în perfect acord cu simetria propusă de Schrödinger. După cum se poate observa, pentru orbitalii de tip "d", diferenții vectori au mereu aceeași direcție între ei. Și pentru orbitalii "f" toți cei trei vectori au între ei un unghi de 90 de grade în spațiu, așa cum au și ceilalți vectori. Toate axele 3 au o înclinație de 60 de grade atât față de cei cu 9, cât și față de cei cu 6. Se poate observa că diferenții orbitali s, p, d și f, au valori energetice diferite și vectori diferenți în funcție de nivelul energetic de care aparțin și acest aspect este în acord cu funcțiile lui Schrödinger, așa cum se poate constata din analiza formelor diferenților orbitali, care par a fi dependenți de valorile numărului cuantic primar "n" (care merge de la zero la șapte).

	$s\ (l=0)$	$p\ (l=1)$				$d\ (l=2)$					$f\ (l=3)$						
	$m=0$	$m=0$	$m=\pm 1$		$m=0$	$m=\pm 1$		$m=\pm 2$		$m=0$	$m=\pm 1$		$m=\pm 2$		$m=\pm 3$		
	s	p_z	p_x	p_y	d_{z^2}	d_{xz}	d_{yz}	d_{xy}	$d_{x^2-y^2}$	f_{z^3}	f_{xz^2}	f_{yz^2}	f_{xyz}	$f_z(x^2-y^2)$	$f_x(x^2-3y^2)$	$f_y(3x^2-y^2)$	
$n=1$																	
$n=2$																	
$n=3$																	
$n=4$																	
$n=5$										...	...	...	...	...	...	...	
$n=6$					...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	
$n=7$		...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	...	

Deci, adevărata natură a cuantificării este intrinsecă în Eviden și fiindcă acesta descrie cuantificarea fotonului, aceasta se inversează cu aceleași reguli de simetrie asupra electronului care este constituit dintr-o unitate fonică și una antifonică. Corespondența dintre modelul evidenic și cel al lui Schrödinger se datorează faptului că cuantificarea clasică este văzută doar ca o cuantificare pe axa energiilor pentru că în Eviden spațiul și timpul (care sunt cuantificate) sunt oricum fixe și raportul lor este mereu unitar. Acest fapt a determinat fizica să definească un model standard în care doar energia rezulta ca fiind cuantificată. Însă cuantificarea pe spațiu și pe timp se prezintă trecând de la un nivel universal la altul (așa cum este prezentat în Eviden 2, de același autor). Adevăratele numere cuantice nu ar fi deci cele din ecuația lui Schrödinger, ci numerele de la 1 la 9, care exprimă vectorii din Eviden. Modelul evidenic este un model mai general, care conține modelul standard, care este un caz particular. Eviden dă o formă energiei, în afară de spațiu și timp, dar această formă rezultă a fi prea puțin comprehensibilă în modelul standard, unde în timp ce un orbital are o formă exactă pentru spațiu și pentru energie, aceasta se manifestă doar prin intermediul unui număr. În prima redactare a modelului lui Schrödinger, timpul nu e contemplat, dar modelul oricum ține la proba măsurătorilor în câmp virtual. Asta se întâmplă pentru că axa spațiului nu este doar fix, adică invariabil, dar și axa timpului este fixă și invariabilă, identică cu cea a spațiului. Cu alte cuvinte, datele spațiale sunt comprehensibile cu cele temporale. Acesta este un mod de a spune că forma orbitalilor este separată de timp. (Dar ceva ar trebui să varieze în spațiu, timpul ar urma această variație, anulând-o.)

Și mai trebuie semnalat că toate valorile care reprezintă lungimile axelor energiilor sunt strâns legate atât de conceptul de cuantificare, cât și de valoarea evidenică a cuantificării. Dacă, de exemplu, se iau toate valorile mai ridicate din

fiecare serie (rând) din tabelul de valori, se va putea observa că acestea sunt toate divizibile perfect cu valoarea 13.5. Această valoare a fost calculată în Eviden 2 și este egală cu $137 (2\pi\sigma)$, unde 137 reprezintă inversul constantei de structură fină a Universului, π grecesc și valoarea secțiunii de aur sunt și acestea constante universale.

Merită să subliniem faptul că recent fizica modernă a reușit să coreleze între ele aceste constante universale (inclusiv numărul doi, care reprezintă dualitatea Universului virtual), prin ecuația lui Schrödinger.

(http://www.goldenmean.info/goldenproof/Phi_Noetic1.pdf),

(INCORPORATION OF THE GOLDEN RATIO PHI INTO THE SCHRÖDINGER WAVE FUNCTION USING THE PHI RECURSIVE HETERODYNING SET Salvatore Giandinoto* , Ph.D. * Advanced Laser Quantum Dynamics Research Institute (ALQDRI) 10321 Briar Hollow Drive, St. Louis, MO 63146 USA).

În plus, așa cum se poate observa din tabelul de mai jos, reducând valorile lungimilor axelor energiilor cu valorile cuantificării evidonice (13.5) se obțin șapte numere întregi, care reprezintă distribuția electronică a elementelor chimice în tabelul periodic al elementelor.

Lungime Axa L	$L/13.5=A$	$A/2=$ numărul de electroni
567	42	21
378	24	14
189	14	7
459	34	17
486	36	18
648	48	24
729	54	27

După cum se poate observa din comparația numerelor de electroni, care reprezintă o identificare în energia sistemului, în Eviden există aceeași simetrie de distribuție electronică, pe care o putem verifica din analiza tabelului electronic al lui Mendeleev. În final, trebuie notat faptul că suma tuturor electronilor pentru cele șapte nivele energetice calculate după Eviden este 128. Până astăzi au fost descoperite 126 de elemente, pe când dintr-un punct de vedere teoretic, maximul posibil s-ar părea că este 137 după Dirak, dar o astfel de valoare este doar teoretică și de neatins, pe când în jurul "insulei de stabilitate teoretică" se pare că mai este loc pentru încă câteva elemente.

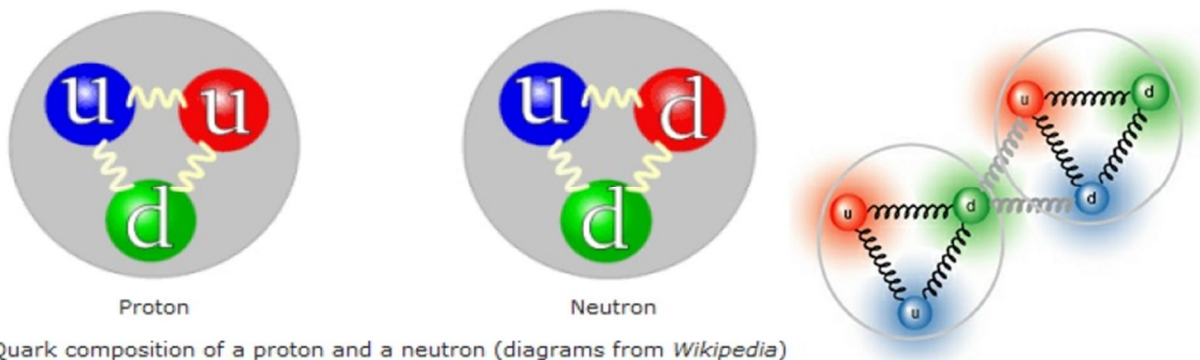
PERIODIC TABLE OF THE ELEMENTS

Elementi fino al 128 (10)

18

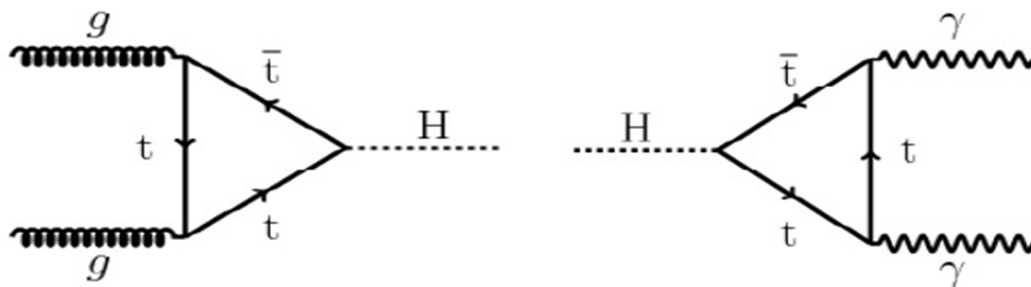
Anexa 2 (Structuri de Quarci, gluoni și Bozonul lui Higgs)

O altă dovadă experimentală care ne spune că leptonii au o structură interioară pornește de la observația că quarcii nu pot trăi singuri. Însă aceștia pot trăi în pereche cu un antiquarc de-al lor în mezoni. Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost "De ce quarcii nu pot sta singuri, dar leptonii pot?". Uneori trebuie să schimbăm harta teritoriului. Motivul aparent formal este legat de faptul că un quarc sigur nu poate fi generat. Asta se observă di analiza comportamentului particulelor subatomice. În plus, în ciocnirile dintre particulele subatomice trebuie să fie respectată simetria SPT și, deci, în formarea quarcilor, aceștia se formează mereu din numere pare. Motivația pentru toate acestea cu siguranță se află în conservarea simetriei, dar neștiind cum este făcut un quarc, toate acestea nu se pot înțelege, decât în mod matematic și într-un mod incomplet. Fizicienii au avut probleme când, analizând structura unor hadroni, cum sunt protonul și neutronul, au formulat ipoteza că aceștia ar fi formați din trei quarci. Dar trei quarci este un număr impar și cum poți proceda astfel încât să-i faci să stea împreună? Iată că fizica a inventat crearea unei noi entități indefinite, numită gluon (din englezescul glue = lipici). Gluonii au o sarcină culoare, pentru că sunt formați din doi sarcini culoare opuse care pot să se schimbe în continuu în alte două perechi de culoare și anticuloare, pentru un total de opt posibilități (vezi Eviden). Acești gluoni, ieșind din marea de particule virtuale ca prin magie, ar reacționa cu quarcii, schimbând între ei informații despre sarcina culoare și această acțiune continuă de schimb între trei quarci ai unui hadron i-ar obliga pe cei trei quarci să stea mereu agățați unul de altul pentru a le permite un schimb continuu de informații-culoare.

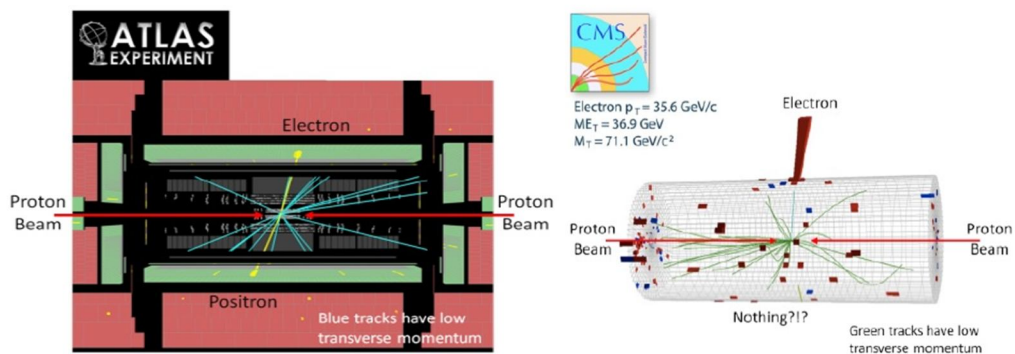
Gluonii nu doar că ar schimba informații între cei trei quarci ai unui hadron, dar și între hadroni. Despre aceștia se știe foarte puține lucruri, pentru că este nevoie de milioane de electron-volt de energie pentru a vedea dacă se pot sparge și pentru a observa ceva în legătură cu structura lor internă. Însă aceștia au două lucruri în interior, adică două informații culoare și anticuloare - măcar asta lăsați-ne să spunem. Însă se știe un lucru foarte interesant. Din coliziunea dintre doi gluoni rezultă un bozon al lui Higgs.

(https://cds.cern.ch/record/1748396/files/plots_fd_Hgg.png)

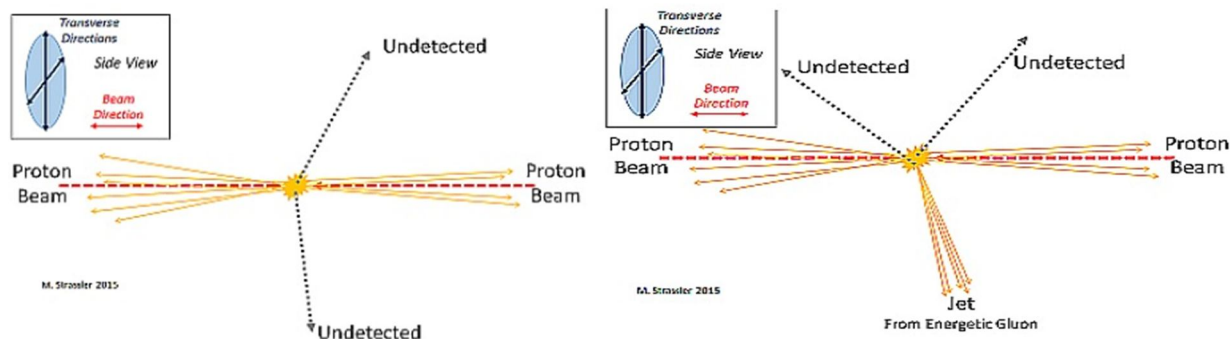

Dar aceasta este doar una dintre interpretările probabile (Vezi literatura de aprofundare).

Din diagramele lui Feynman se demonstrează că, prin intermediul interacțiunii a doi gluoni care cumva furnizează un quarc top (t) și un antiquarc top, care se schimbă unul în altul în mod misterios, iată că apare bozonul lui Higgs, care, în mod contrar, se rupe pentru a da doi fotoni. Acest fapt este cu adevărat obscur, pentru că despre antigluonii, care sunt actorii acestor transformări, nu se știe cum sunt făcuți și la final rezultă ceva despre care nu se știe cum este făcută.

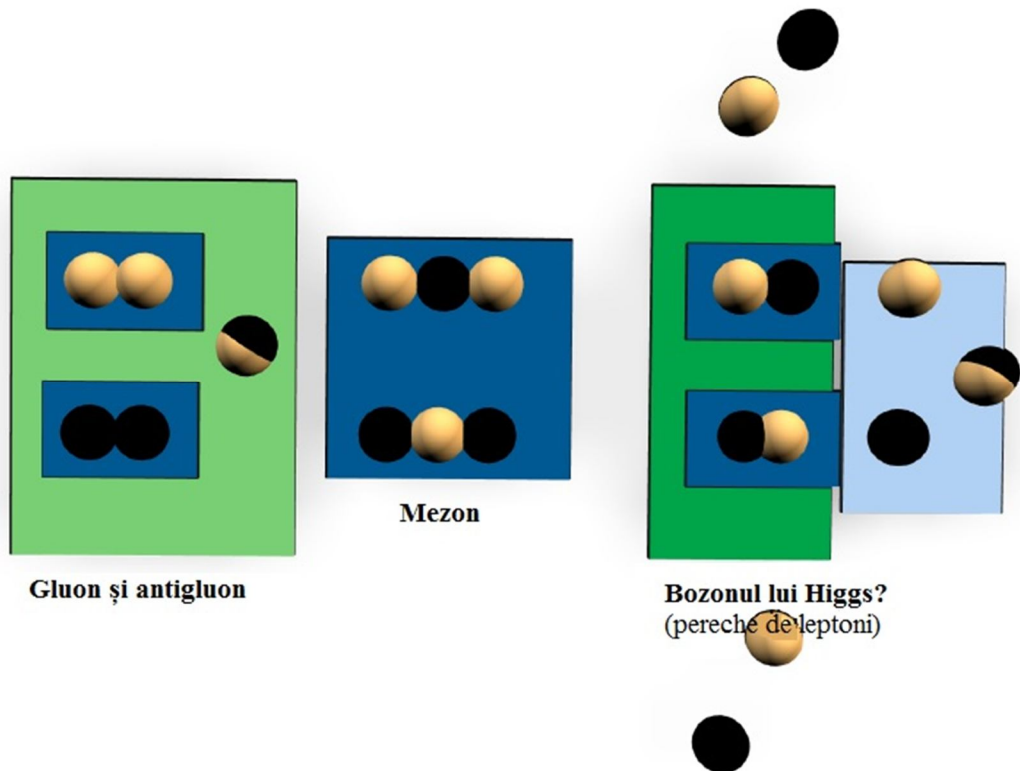
În două experimente diferite niște protoni sunt puși să se ciocnească. În cazul din stânga din coliziune apar fascicule de electroni și antielectroni, pe când în cazul din dreapta se văd doar electronii. Acest fapt poate fi justificat prin formarea de antineutrini. În orice caz, s-ar obține leptoni și antileptoni, plus o anumită cantitate de particule necunoscute.

Deci, în afară de prezența unor particule necunoscute și particule invizibile și necunoscute, așa cum se deduce din analiza acestor experimente, oricum se observă din formarea ipoteticului bozon al lui Higgs, care s-ar afla în centrul coliziunii dintre două raze protonice, deci care sunt total invizibile și indetectabile în mod direct, ne aflăm în fața producerii de leptoni și antileptoni. Toate aceste date se pare însă că sunt în acord cu viziunea evideonică. Structura universului evideonic nu are nicio problemă cu a înțelege aceste transformări. În realitate un gluon este format din doi fotoni în unul dintre cele opt moduri ale lor de a se conecta între ei, folosindu-se de trei culori și trei anticulori în conexiunea lor triplă. Acel "ceva" care constituie bozonul lui Higgs ar fi atunci "ceva" ce se formează din coliziunea unui gluon și a unui antigluon, care s-ar ciocni cu un Evideon care este format din doi quarci top și anti top, cu formarea unui mezon care ar decădea, furnizând un electron și un foton, un pozitron și un antifoton. Cei doi leptoni ar decădea în doi fotoni (care se verifică) și doi antifotoni care ar fi invizibili (doar pentru că nu sunt căutați bine). Fotonul și antifotonul care au supraviețuit se reunesc într-un Evideon de pornire și dispar, așa cum se prezintă în desenul

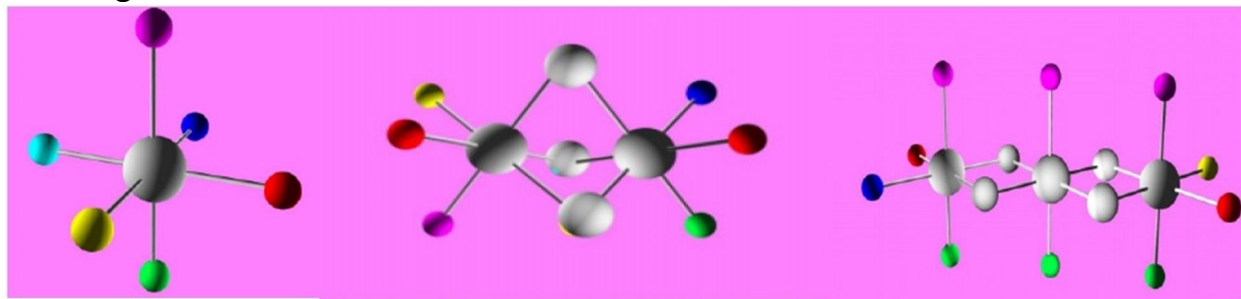
explicativ de mai jos, unde biluțele galbene sunt unități fotonice și cele negre antifotonice. (Pentru clarificări ulterioare citiți toate detaliile aici:

<http://profmattstrassler.com/articles-and-posts/relativity-space-astronomy-and-cosmology/darkmatter/searching-for-dark-matter-at-the-lhc/>).

În principiu nu se știe dacă un lepton și un antilepton pot forma o structură evideonică care ar reprezenta Bozonul lui Higgs, dar în mod formal se pare că nu este nevoie să se creeze o nouă specie bozonică constituită din leptoni (electroni) și antileptoni (pozitroni sau antineutrini). Dar să ne întoarcem la problema de a ține legați împreună trei quarci, conform legilor de simetrie evideonică.

Gluonii se comportă ca niște "fotoni alungiți". Analizând structura lor interioară se observă că orientarea finală a celor trei semiaxe la dreapta și la stânga într-un gluon sunt asemănătoare cu cele ale unui foton.

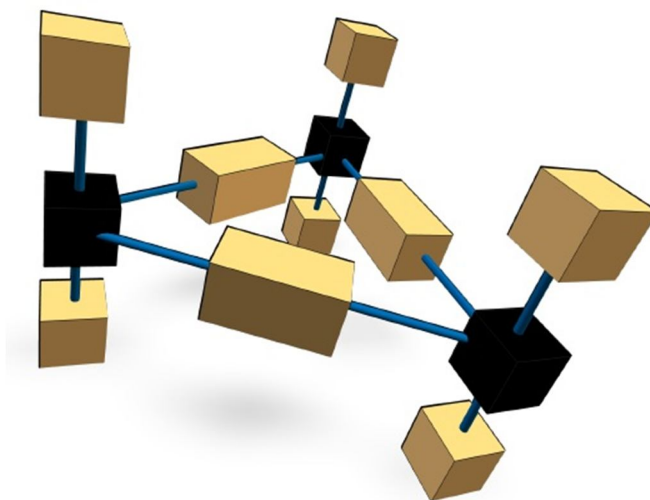

Personajele din această poveste sunt fotonul, sus în stânga, în centru gluonul și la dreapta un prototip de quarc, conform viziunii Evideon. (pentru mai multe detalii trimitem cititorul la Evideon și Evideon 2, de același autor). După cum se poate observa cu mare ușurință, gluonul nu este altceva decât un "foton lung", unde în locul centrului desenat cu o sferă gri în foton, avem o structură mai complexă în gluon.

Ei bine, trei quarci pot sta legați între ei dacă trei gluoni interacționează cu unitățile fotonice ale fiecărui quarc și în mai ales, desenând fotonii ca și cuburi galbene și antifotonii ca niște cuburi negre, iată că avem o structură hadronică interioară interesantă, așa cum este prezentat în figura prezentată dedesubt.

(<http://arxiv.org/ftp/physics/papers/0607/0607069.pdf>)

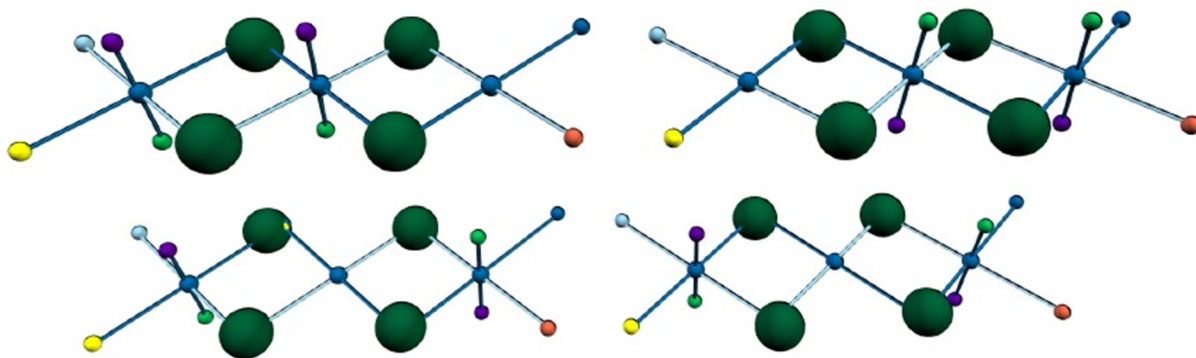
În această reprezentare, dreptunghiurile sunt constituite din trei gluoni. Se observă cu ușurință că, în timp ce există trei quarci poziționați vertical, există și prezența formală a trei quarci, ca laturi ale unui triunghi ipotetic orizontal, care apar și dispar rapid, construind în unitatea de timp al lui Planck cel puțin o unitate antifotonică de fiecare dată sau ceva care seamănă foarte mult cu aceasta din punct de vedere structural. A mima prezența unei unități de tip antiquarc face ca simetria locală, sub timpul lui Planck, să fie respectată, deoarece unitățile fotonice și antifotonice devin un număr par. În chimia organică sunt cunoscute niște structuri asemănătoare pentru că oferă stabilitate moleculelor și sunt identificate ca legături multicentrice cu carență de electroni.

Încă o dată cheia de lectură evidențiată a virtualității se pare că este în acord cu evidențele experimentale ale științei moderne.

Anexa 3 (Mecanismul de interacțiune dintre fotoni și electroni)

Din dovezile experimentale s-ar demonstra că fotonii interacționează între ei când au valori importante relative cu lungimea axei evideonice a energiei. În condiții oportune, doi fotoni care interacționează între ei ca fotoni și nu ca antifotoni sau fotoni virtuali, formează un foton care are caracteristica de a avea axa verticală a propriului Evideon ca sumă a celor două axe a celor doi fotoni de pornire. Acest mecanism de interacțiune prevede posibilitatea ca fotonii cu energie înaltă să se adune în același fel, dacă simetria SPT o permite, la oricare altă particulă subatomică. Dacă fotonul are energie joasă, interacțiunea ar fi neglijabilă și fotonii ar trece prin structurile evideonice mai complexe, dar dacă energia este mai ridicată, iată că fotonul poate să se agațe, de exemplu, de un electron pentru a-l energiza, făcându-l să treacă de la o stare cuantică inferioară la una superioară. În cazul electronului, fotonul virtual reacționează ca atare față de structura evideonică a electronului, dintr-un punct de vedere a simetriei, dar cedează contribuția energetică unității fotonice și antifotonice care îl constituie, făcându-i, de facto, să-și alungească cu aceeași cantitate axele verticale (caracterizate de culorile magenta și verde). În acel context, conservarea energiilor ar fi respectată. Dar în ceea ce privește parcursul conservării simetriei trebuie să subliniem încă o dată că, având în vedere faptul că electronul este constituit dintr-o unitate fonică și una antifonică, este posibil ca fotonul virtual să se agațe atât de partea fonică, cât și de antipartícula sa, dând origine la două structuri diferite din punct de vedere potențial diastereo-fizic.

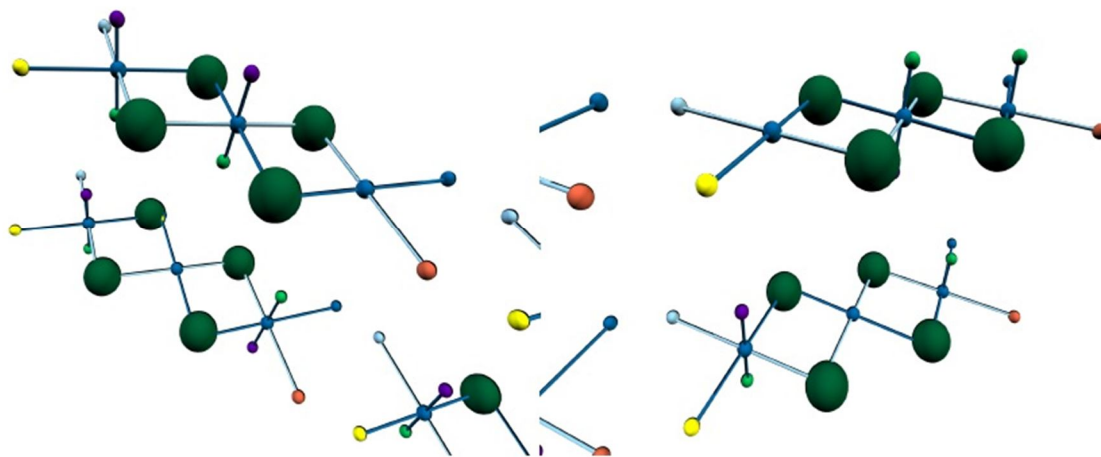

Cele două procese ar avea energii diferite și, dacă pe de o parte doar unul dintre aceștia ar fi favorizat, pe de altă parte, dacă nu ar fi acompaniat de procesul său specular, ar permite rupțura simetriei.

În plus, posibilitățile ca acest lucru să se întâmple erau foarte reduse datorită faptului că, dacă un foton ar interacționa cu partea antifonică sau dacă antifotonul s-ar agăța de partea fonică a electronului, s-ar obține quarci sau antiquarci, care la rândul lor, fiindcă sunt structuri enantiomorfe (imagini speculare, a căror formare prevede aceeași energie), drumurile izoenergetice ar produce rupțura de

simetrie pentru că s-ar forma un quarc de fiecare dată. Procesul, pentru a fi plauzibil, ar trebui să implice doi quarci (însă un proces plauzibil ar fi cel în care un electron și un pozitron interacționează între ei, unde în acel punct energia ciocnirii ar da naștere la un Eviden care s-ar divide într-un foton și un antifoton, furnizând la final un quarc și un antiquark, adesea sub forma unui mezon).

Însă se poate întâmpla ca un foton să se agațe de structura electronică sub formă de foton virtual (vezi figura de mai sus) atât din dreapta, cât și din stânga, fără alterarea simetriei electronului (simetria, elicitatea și termodinamica sunt toate respectate). Migrarea succesivă spre exteriorul unei axe a energiei a unei componente fotonice sau antifotonice ar conduce la obținerea aceleiași specii în două procese paralele. Dacă pe de o parte, înainte de această ultimă transformare, s-ar forma două structuri diastereoizomere (nu imagini speculare), acestea s-ar transforma din nou în două structuri identice (imagini speculare care se suprapun), făcând ca cele două drumuri să fie de facto convergente.

În figura din stânga se observă cum fotonul virtual s-a agățat de partea fonică și apoi axa energetică interioară s-a întors și s-a deplasat în unitatea fonică abia intrată. În mod analog și specular, fotonul virtual care se agață de unitatea antifonică va produce o specie, a cărei axă a energiei, a unității antifonice centrale, se deplasează spre exterior. Deplasarea axei energiei se datorează faptului că, cele două axe energetice ale celor două unități fonice au devenit prea "lungi" în urma contribuției energiei fotonului abia intrat să facă parte din noua structură (poziție de culori identice, una în fața celeilalte). Acest lucru face ca aceste axe să se respingă. Se va observa cum, pentru a respecta conservarea simetriei de pornire, când o axă a energiei se deplasează de la o unitate la alta, lângă, se inversează. În acest caz, o unitate fonică și una antifonică rămân prezente în electronul energizat care însă și-a schimbat structura și care acum se vede ca fiind format dintr-un foton legat de un antifoton prin intermediul prezenței unui foton virtual.

În acest proces, simetria rămâne neatinsă, la fel ca valoarea de spin, de masă și de sarcină electrică (amintim că spinul, conform viziunii evidențiale, este legat de cantitatea de unități fotonice sau antifotonice împărțit la numărul de unități fotonice care nevirtuale, prezente în structură, unde semnul este, în mod convențional pozitiv dacă se iau în calcul unitățile fotonice și negativ dacă se iau în calcul unitățile antifotonice).

Evidențiale furnizează o structură detaliată a materiei, deoarece postulează o structură a fotonului. Fizica actuală nu prevede că s-ar putea desena un foton și acest lucru conduce la a nu ști, în termeni geometrici, ce anume este materia în sine.

Anexa 4 (Mintea creatoare)

În această lucrare s-a susținut de mai multe ori că Mintea este cea care creează realitatea virtuală, așa cum reiese atât din informațiile care derivă din fizica cuantică, cât și din analiza mitului, dar și din datele care ies la suprafață din Simulările Mentale și ședințele de hipnoză. Este necesar să aprofundăm mecanismul virtual al acestei creații, pentru a nu lăsa niciun aspect obscur sau nerezolvat.

Punctele ferme din care se poate porni și pe care le-am prezentat în textul acestei lucrări sunt următoarele:

- Mitea produce biofotoni în mod spontan și voluntar.
- Fotoni sunt singura cărămidă din care se construiește tot universul virtual.
- Fotoni virtuali sunt hibridul de rezonanță dintre fotoni și antifotoni.
- Mitul descrie creația ca lumină care se divide în două tipuri de lumină.
- Fizica cuantică susține că dualitatea se naște din entanglement.
- Fotoni și antifotoni sunt entangled între ei.
- Nu se poate crea doar un foton pe rând, ci doi fotoni entangled, care se nasc dintr-un Evidențial.
- Planul spațio-temporal este fix, pe când axa energiei poate varia, devenind și nul în fotonul virtual.

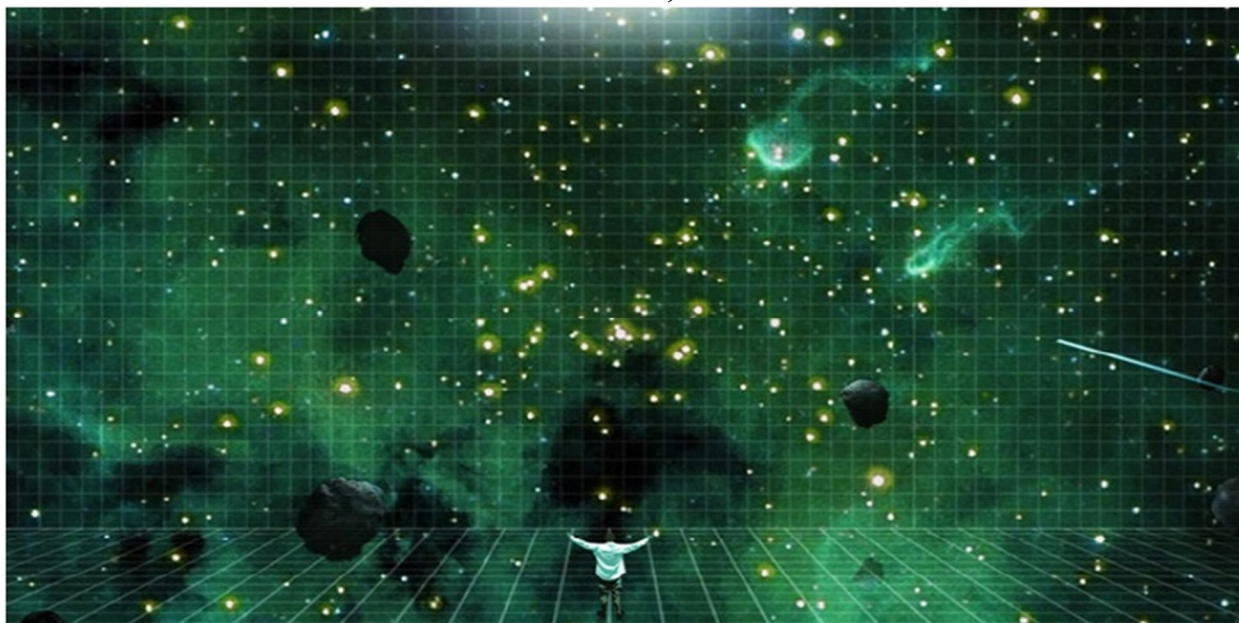
Literatura științifică modernă (vezi bibliografia de aprofundare) tinde să prezinte experimente în care Mintea interacționează cu virtualitatea, creând-o. În mod particular, observația recentă, făcută cu scopul de a demonstra că evenimentul fizic este creat în clipa în care se decide observarea și măsurarea sa, adică când se decide conștientizarea sa, ne face să credem că, în acea clipă, observatorul nu își să seama că evenimentul există, ci îl creează.

Încă o dată în Universul nedual cauza și efectul se prăbușesc într-un eveniment unic.

Nu mai are niciun sens să întreb dacă eu observ un lucru și devin conștient de el sau dacă conștientizarea mea este cea care creează evenimentul. Fizica modernă tinde să creadă că nu există nicio diferență între cauzalitate și cauzalitate.

Într-un experiment foarte recent, un atom de heliu pus la zero absolut (-273 grade Celsius) este lovit de două raze laser independente. Apoi cele două raze laser sunt refractate astfel încât să formeze o rețea pătrată cu numeroase noduri, în care cele două raze să se încrucișeze. În acest fel bozonul călătorește în interiorul acestui canal de lumină, dar dacă ne întrebăm unde este acesta, ca un naufragiat pe valurile fotonice rapide, ne dăm seama că nu este nicăieri (sau mai bine spus este peste tot - comportament ondulatoriu) dacă noi nu efectuăm nicio măsurătoare, dar imediat cum încercăm bozonul în oricare dintre nodurile țesăturilor fotonice, acesta apare acolo (comportament corpuscular).

Fotonul este unde decidem noi că este, asta dacă vrem ca el să fie undeva.

<http://actualidad.rt.com/ciencias/176533-experimento-demostrar-realidad-existe-mirar-medir>

Articolul original publicat în revista Nature din 25 mai 2015 poate fi consultat la acest link online. (http://www.readcube.com/articles/10.1038/nphys3343?utm_campaign=readcube_access&utm_source=nature.com&utm_medium=purchase_option&utm_content=t_humb_version&show_checkout=1&tracking_action=preview_click).

În acest punct nu poate trece neobservat faptul că fotonul virtual, în viziunea evideonică, are aceiași caracteristici geometrice ale Minții.

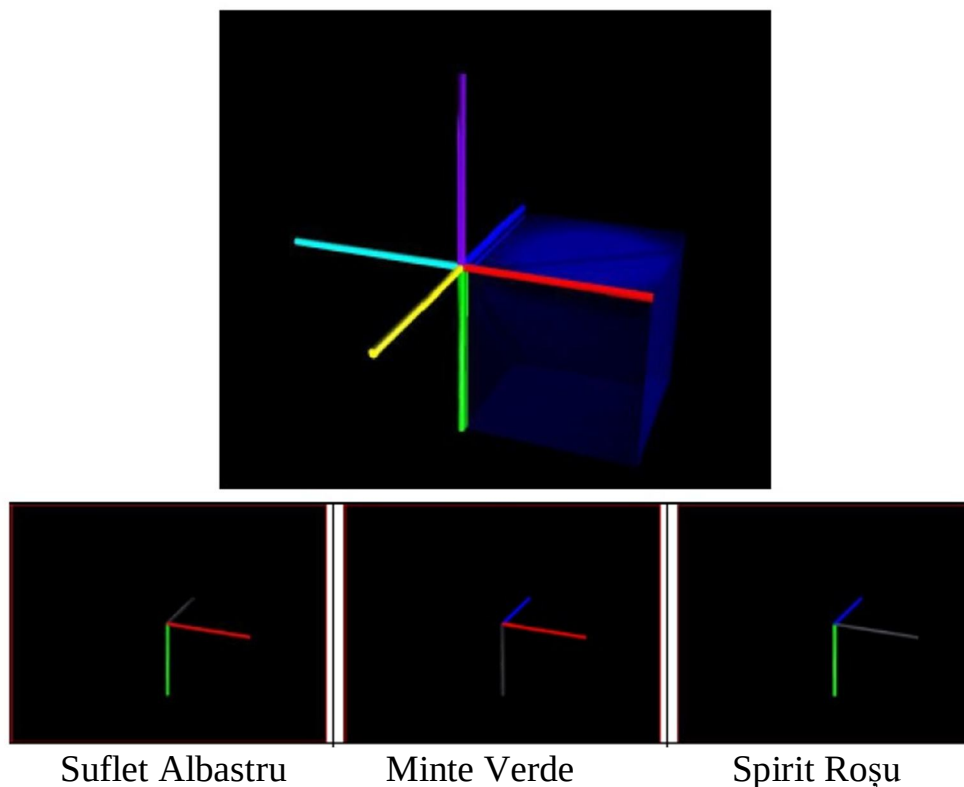
Mintea, care este construită în simulările mentale, apare ca o sferă verde. O astfel de viziune arhetipică, dacă este retradusă în termeni vectoriali într-un univers tridimensional holografic, apare ca încrucișarea a trei axe, dar dintre care axa

spațiului și axa timpului sunt prezente, dar axa energiei lipsește. Asta înseamnă că Mentea acționează în câmpul energiilor. Așadar, Mentea creează fotonii virtuali după chipul și asemănarea sa.

Adică creează imagini virtuale cu ea însăși. Astfel de imagini virtuale nu sunt altceva decât fotoni, caracterizați ca fiind virtuali, adică sunt un hibrid de rezonanță între cele două forme, una cu axa energetică pozitivă și cealaltă cu axa în mod specular negativă. Datorită problemelor de simetrie, Mentea nu poate crea doar un foton virtual pe rând, fiind constrânsă să creeze mereu doi fotoni virtuali de fiecare dată, care imediat ce se manifestă în virtualitate cu energia lor, prezintă o valoare care nu este nulă pe axa energiei.

Cu alte cuvinte, Mentea creează un Evideon făcându-l să iasă din marea particulelor virtuale.

Un Evideon este format dintr-un foton și un antifoton, care imediat după crearea lor devin doi fotoni virtuali entangled. Dualitatea acestei creații corespunde dualității Universului Virtual.

Așadar, Mentea creează obiecte identice cu sine, dar cu diferența că fotonii virtuali nu sunt conștienți.

Mentea se comportă în mod fractalic, ca și restul Universului și unde fiecare lucru care are capacitatea de a crea, va crea o replică de-a sa, neavând alte tipuri de posibilități.

Fiecare ființă vie știe în realitate cum este construită și când îi este oferită posibilitatea de a crea, aceasta va crea o replică de-a sa.

Zeii fac omul după chipul și asemănarea lor, unde omul construiește un robot după imaginea și asemănarea sa, unde robotul va tinde să se reconstituie pe el însuși.

Celulele se multiplică transmițând bagajul lor genetic identic într-un Univers dual, în care fiecare sciziune este un nod termodinamic.

În acest context se va putea constata că doar Mintea este dinamică și poate varia creația, făcând-o virtuală (realitatea reală e statică). Spiritul și Sufletul nu pot crea pentru că acești sunt legați în virtualitatea fizicii planului spațio-temporal, unde axa spațiului este legată de axa timpului. Dacă Spiritul ar crea, de exemplu, ar crea de-a lungul axei spațiului, dar acest lucru ar trebui să fie acompaniat de o creație analoagă și simetrică din partea Sufletului pe axa timpului. Dacă lucrurile nu ar sta așa s-ar crea o disimetrie spațio-temporală interzisă de simetrie, care ar fi distrusă (al doilea principiu al termodinamicii eludat). Sufletul și Spiritul în realitate conving Mintea să varieze lungimea axelor energiei fotonilor virtuali pe care aceasta îi creează încontinuu. Acest act este posibil datorită faptului că Sufletul și Spiritul au o Conștiință mai conștientă decât cea a Minții și aceasta este influențată în mod iremediabil.

Așadar, Sufletul nu creează, dar îi spune Minții să varieze virtualitatea și Mintea pune în scenă acel proiect, în mod inconștient.

Când partea sufletească, cea mentală și cea spirituală s-au reunit într-o Conștiință cu adevărat integrată, atunci nu se mai creează inconvenientul unei

creații dicotomizate. Conștiința este un lucru unic și, deci, acesta construiește Universul Virtual fără limitarea Minții inconștiente și fără limitarea care ține separați unul față de altul Spiritul și Sufletul.

Creația Minții incoerente cu triada conduce, în mod inevitabil, la a avea creații doar de tip fonic, însă unde, spre deosebire de creatorul său, nu poate crea, pentru că este fără Conștiință. Fotonul este o imagine speculară a Minții. Fotonul este doar o informație de tip entropic. Unii fizicieni au început să investigheze structura fotonului și acest lucru se întâmplă deoarece, dacă aceștia reușesc să deseneze un foton, vor reuși să-i determine și comportamentul geometric. Dacă pe de o parte modelul evidențiat a depășit de

Foundations of Physics, Vol. 2, No. 2/3, 1972

Photon Consciousness: Fact or Fancy?

James F. Woodward, André de Klerk, Gail Kahler,
Kathrine Leber, Peter Pompei, Daniel Schultz, and
Sharon Stern

University of Denver, Denver, Colorado

Received May 20, 1974

An experiment designed to test the highly speculative hypothesis of photon consciousness was executed. It was found that, within the accuracy attainable with the apparatus, there is no empirical justification for the hypothesis.

In a previous issue of this journal, Cochran⁽¹⁾ proposed the speculative hypothesis that elementary particles are endowed with a quality of consciousness in addition to those properties they are already assumed to possess. Under normal circumstances, this quality of consciousness, according to Cochran, is not discernable because of thermal agitation. But in the boson state, since thermal agitation is negligible, this consciousness should emerge as a detectable characteristic. If such a hypothesis were in fact true, it would be of tremendous significance to theoretical physics; for example, the identical-particle postulate of quantum mechanics and the Copenhagen interpretation of the uncertainty principle would be manifestly false. Consequently, we have carried out an experiment, simple in principle, to test this hypothesis.

The ability to make conscious (or, for that matter, unconscious) decisions requires intelligence. For the consciousness hypothesis to be of any

mult timp acest tip de problemă, fizicienii încă sunt torturați de lipsa lor de conștientizare în a formula ipoteze susținute de experimente care uneori sunt foarte complexe, așa cum este prezentat în următoarea lucrare: “Structure of the Photon Jonatan M. Butterworth Department of Physics and Astronomy University College London London, WC1E 6BT, United Kingdom” (<http://www.slac.stanford.edu/econf/C990809/docs/butterworth.pdf>).

Prin urmare, înțelegerea creației ne ajută să înțelegem cum este făcut creatorul. Faptul că fotonul nu are Conștiință se pare că este verificat de observațiile experimentale publicate tot de școli importante de fizică atomică.

Cum și ce creează Mintea

Prin urmare, creația Minții se limitează la un singur act, care se repetă de un număr infinit de ori, într-o clipă unică și care constă în emisia din partea microtuburilor cerebrale de Evideni, care se nasc din marea de particule virtuale. Acești Evideni se divid într-un foton și un antifoton, creând tot ceea ce creierul nostru va crede că vede, aude, simte, percepe într-un mod sau altul.

Trebuie subliniat faptul că entanglement-ul dintre doi fotoni/antifotoni nu are loc deci între ei în mod direct, cel puțin conform acestei viziuni a lucrurilor, ci trece prin Mintea creatoare. Cu alte cuvinte, Mintea creatoare poate fi comparată cu foton virtual mare, care atunci când creează Evidenul, îl creează entangled cu ea însăși. Deci, Mintea care leagă între ei fotonul și antifotonul, care nu sunt entangled între ei, așa cum reiese din experimentele din fizică, ci entanglement-ul trece prin stare mentală. Cu alte cuvinte, având în vedere că Mintea creatoare este entangled cu cele două părți ale Evidenului abia creat, imediat ce aceasta își schimbă starea, și-o vor schimba și cele două unități fotonice create de ea. Toate acestea reprezintă doar un mod diferit de a privi teoria oglinzii, care ne învață că noi ne oglindim în propria noastră creație, care ne arată ce suntem în acel moment.

Diferența care există între Creatorul-Minte și Creația sa este aceea că Creatorul este original și cu Conștiință, adică este viu, pe când Creația sa este imaginea speculară (entangled) fără conștiință. Prin urmare, Mintea modifică creația sa în fiecare moment, deoarece creația sa este entangled cu ea însăși și fiecare schimbare mentală va produce o schimbare în realitatea virtuală înconjurătoare.

În realitate, creația mentală, este o replăsmuire continuă a mării de particule virtuale, având grijă să producem ruptura simetriei SPT. Mintea creează în același timp Totul și contrariul a Tot, alegând dintre aceste două aspecte ale unui eveniment singular, pe cel pe care dorește să-l manifeste (teoria Zero Point Energy).

Creația se petrece într-un nonloc (Teoria nonlocalității Universului). Această creație este proiectată pe a treia axă a energiei potențiale și să formă formelor

(Teoria Universului holografic). Holograma formată în acest mod ia aspectul material sub timpul lui Planck, adică înainte ca creierul nostru să înțeleagă că noi înșine plăsmuim Totul (Teoria bidimensională extrudat pe axa energiilor). Recent doi fotoni entangled au fost făcuți să interacționeze (să se ciocnească).

http://www.physics.nist.gov/Divisions/Div844/publications/migdall/psm96_twophoton_interference.pdf

(T. B. Pittman, D. V. Strekalov, A. Migdall, M. H. Rubin, A. V. Sergienko, and Y. H. Shih, Physical Rev. Lett., N 2, Vol 77, 1996).

Rezultatele experimentale obținute sunt în acord cu ideea că doi fotoni entangled sunt în realitate un foton și un antifoton cu elicitate opusă. Cele două obiecte interacționează între ele doar dacă există între ele o anumită diferență energetică, pentru că dacă ar avea aceeași energie s-ar ciocni ca fotoni virtuali și, fiind identici și simetrici, nu ar da naștere la vreo interferență. În plus, cei doi fotoni trebuie să fie decalati în timp, adică să ajungă pe țintă în mod decalat din punct de vedere temporal. Asta înseamnă că trebuie să aibă axele energiei inegale în valoare absolută. Până în ziua de astăzi lipsește încă experimentul final, la care bineînțeles că nimeni nu s-a gândit: cel de a ciocni doi fotoni entangled cu energie înaltă. Astfel s-ar vedea că se formează perechi de leptoni și antileptoni, la fel cum se întâmplă când pune să interacționeze fotoni necontrolați la energie înaltă.

Bibliografie suplimentară pentru aprofundare:

Efectul Compton:

- S. Tolansky: *Introduzione alla fisica atomica*, Edizioni Einaudi, Torino, 1950
- D. Halliday, R. Resnick: *Fisica*, Casa Editrice Ambrosiana, Milano, 1968
- R. M. Eisberg: *Foundamentals of modern physics*, John Wiley & Son

Interazioni fra due fotoni

• Doctoral dissertation presented by Nicolas Schul for the degree of Doctor in Sciences , visibile al link <https://cp3.irmp.ucl.ac.be/upload/theses/phd/schul.pdf> ,cu titlul: "Measurements of two-photon interactions at the LHC ".

Efectul Casimir:

- Bertrand Duplantier, *Introduction à l'effet Casimir, séminaire Poincaré* (Paris, 9 mars 2002), publié dans : Bertrand Duplantier et Vincent Rivasseau (Eds.) ; *Poincaré Seminar 2002, Progress in Mathematical Physics 30*, Birkhäuser (2003), ISBN 3-7643-0579-7.
- Roger Balian, *Effet Casimir et géométrie, séminaire Poincaré* (Paris, 9 mars 2002), pubblicato in : Bertrand Duplantier et Vincent Rivasseau (Eds.) ; *Poincaré Seminar 2002, Progress in Mathematical Physics 30*, Birkhäuser (2003), ISBN 3-7643-0579-7.
- Astrid Lambrecht & Serge Reynaud, *Recent experiments on the Casimir effect: description and analysis, séminaire Poincaré* (Paris, 9 mars 2002), pubblicato in: Bertrand Duplantier et Vincent Rivasseau (Eds.) ; *Poincaré Seminar 2002, Progress in Mathematical Physics 30*, Birkhäuser (2003), ISBN 3-7643-0579-7.

Universul holografic:

- http://www.repubblica.it/scienze/2014/08/27/news/fisica_noi_umani_ologrammi_in_2d-94532843/
- http://it.wikipedia.org/wiki/Spostamento_della_realt%C3%A0
- <http://www.ilnavigatorecurioso.it/2013/12/14/il-nostro-universo-e-un-ologramma-ela-proiezione-di-un-cosmo-piu-semplice/>
- <http://www.wired.it/scienza/2014/08/28/esperimento-che-ci-rivelera-se-viviamo-unologramma/>
- http://ac.els-cdn.com/S0550321314003447/1-s2.0-S0550321314003447-main.pdf?_tid=fcb18e76de8c11e49c5a00000aacb362&acdnat=1428565964_83df3a154e1045fb307fc7e6a6efc808
- http://archive.org/stream/HolographicModelOfTheUniverse/holouni_djvu.txt

Curbarea spațio-timpului:

- <http://www.vialattea.net/curvatura>
- <http://www.onlyspacetime.com>

Fotoni Dark:

- <http://arxiv.org/abs/1412.0018>
- <http://arxiv.org/pdf/1502.07763.pdf>
- http://ac.els-cdn.com/S0550321314003447/1-s2.0-S0550321314003447-main.pdf?_tid=fcb18e76-de8c-11e4-9c5a00000aacb362&acdnat=1428565964_83df3a154e1045fb307fc7e6a6efc808

Biofotoni:

- F.A.Popp, *Neue Horizonte in der Medizin*, Haug, Heidelberg 1983; F.A.Popp, "Coherent photon storage in biological systems", *Electromagnetic Bioinformation*, Ed. by F.A.Popp, München-Wien-Baltimore 1989 (pp.144-167).
- C. Bortolato, "Cure naturali con il computer", *supplemento Salute, La Repubblica* 18 marzo 1999.
- L.Rosa, E.Rosa, L.Sarner and S.Barrett, "A Close Look at Therapeutic Touch", *Journal of the American Medical Association* 279, 1998 (pp.1005-1010).
- Herbert Schwabl, Herbert Klima. Spontaneous ultraweak photon emission from biological systems and the endogenous light field. *Forsch Komplementarmed Klass Naturheilkd.* 2005 Apr;12(2):84-9. PMID: 15947466
- Hugo J Niggli, Salvatore Tudisco, Giuseppe Privitera, Lee Ann Applegate, Agata Scordino, Franco Musumeci. Laser-ultraviolet-A-induced ultraweak photon emission in mammalian cells. *J Biomed Opt.* 2005 Mar-Apr;10(2):024006. PMID: 15910080
- Chao Wang, István Bókkon, Jiawei Dai, István Antal. Spontaneous and visible light-induced ultraweak photon emission from rat eyes. *Brain Res.* 2011 Jan 19 ;1369:1-9. Epub 2010 Oct 26. PMID: 21034725
- I Bókkon, R L P Vimal, C Wang, J Dai, V Salari, F Grass, I Antal. Visible light induced ocular delayed bioluminescence as a possible origin of negative afterimage. *J Photochem Photobiol B.* 2011 May 3 ;103(2):192-9. Epub 2011 Mar 23. PMID: 21463953
- M Kobayashi, M Takeda, T Sato, Y Yamazaki, K Kaneko, K Ito, H Kato, H Inaba. *In vivo imaging of spontaneous ultraweak photon emission from a rat's brain correlated with cerebral energy metabolism and oxidative stress.* *Neurosci Res.* 1999 Jul;34(2):103-13. PMID: 1049833
- Y Kataoka, Y Cui, A Yamagata, M Nigaki, T Hirohata, N Oishi, Y Watanabe. Activity-dependent neural tissue oxidation emits intrinsic ultraweak photons. *Biochem Biophys Res Commun.* 2001 Jul 27;285(4):1007-11. PMID: 11467852
- B T Dotta, K S Saroka, M A Persinger. *Increased photon emission from the head while imagining light in the dark is correlated with changes in electroencephalographic power: support for Bókkon's biophoton hypothesis.* *Neurosci Lett.* 2012 Apr 4 ;513(2):151-4. Epub 2012 Feb 17. PMID: 22343311
- I Bókkon, V Salari, J A Tuszynski, I Antal. *Estimation of the number of biophotons involved in the visual perception of a single-object image: biophoton intensity can be considerably higher inside cells than outside.* *J Photochem Photobiol B.* 2010 Sep 2 ;100(3):160-6. Epub 2010 Jun 10. PMID: 20584615
- Yan Sun, Chao Wang, Jiawei Dai. Biophotons as neural communication signals demonstrated by in situ biophoton autography. *Photochem Photobiol Sci.* 2010 Mar ; 9(3):315-22. Epub 2010 Jan 21. PMID: 20221457
- F A Popp, W Nagl, K H Li, W Scholz, O Weingärtner, R Wolf. Biophoton emission. New evidence for coherence and DNA as source. *Cell Biophys.* 1984 Mar;6(1):33-52. PMID: 6204761

- Masaki Kobayashi, Daisuke Kikuchi, Hitoshi Okamura. *Imaging of ultraweak spontaneous photon emission from human body displaying diurnal rhythm*. PLoS One. 2009;4(7):e6256. Epub 2009 Jul 16. PMID: 19606225
- Masaki Kobayashi, Daisuke Kikuchi, Hitoshi Okamura. *Imaging of ultraweak spontaneous photon emission from human body displaying diurnal rhythm*. PLoS One. 2009;4(7):e6256. Epub 2009 Jul 16. PMID: 19606225
- Eduard P A Van Wijk, Heike Koch, Saskia Bosman, Roeland Van Wijk. *Anatomic characterization of human ultra-weak photon emission in practitioners of transcendental meditation(TM) and control subjects*. J Altern Complement Med. 2006 Jan-Feb;12(1):31-8. PMID: 16494566
- F W G Schutgens, P Neogi, E P A van Wijk, R van Wijk, G Wikman, F A C Wiegant. *The influence of adaptogens on ultraweak biophoton emission: a pilot experiment*. Phytother Res. 2009 Aug;23(8):1103-8. PMID: 19170145
- H J Niggli. *Artificial sunlight irradiation induces ultraweak photon emission in human skin fibroblasts*. J Photochem Photobiol B. 1993 May;18(2-3):281-5. PMID: 8350193
- Hugo J Niggli, Salvatore Tudisco, Giuseppe Privitera, Lee Ann Applegate, Agata Scordino, Franco Musumeci. *Laser-ultraviolet-A-induced ultraweak photon emission in mammalian cells*. J Biomed Opt. 2005 Mar-Apr;10(2):024006. PMID: 15910080
- Janusz Slawinski. *Photon emission from perturbed and dying organisms: biomedical perspectives*. Forsch Komplementarmed Klass Naturheilkd. 2005 Apr;12(2):90-5. PMID: 15947467
- Cristiano M Gallep, Thiago A Moraes, Samuel R Dos Santos, Peter W Barlow. *Coincidence of biophoton emission by wheat seedlings during simultaneous, transcontinental germination tests*. Protoplasma. 2013 Jun ;250(3):793-6. Epub 2012 Sep 26. PMID: 23011402
- Peter W Barlow, Joachim Fisahn. *Lunisolar tidal force and the growth of plant roots, and some other of its effects on plant movements*. Ann Bot. 2012 Jul ;110(2):301-18. Epub 2012 Mar 20. PMID: 2243766 .6.

Efectul placebo (publicații științifice):

- <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0895435697002035>
- http://www.scientificexploration.org/journal/jse_12_1_sheldrake.pdf
- <http://annals.org/article.aspx?articleid=713868>
- <http://www.jneurosci.org/content/25/45/10390.short>
- <http://journals.sfu.ca/seemj/index.php/seemj/article/view/112>
- <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0895435697002035>

Efectul Maharishi (publicații științifice):

- <https://www.mum.edu/pdf/msvs/v06/orme-johnson.pdf>

Entropie:

- http://www.imbs.uci.edu/files/docs/technical/2004/mbs04_06.pdf
- <http://www.sintropia.it/italiano/2008-it-1-2.pdf>
- <http://www.sintropia.it/italiano/2006-it-1-1.pdf>

Bioluminescență:

- <http://www.askamathematician.com/2010/10/q-does-the-2nd-law-ofthermodynamics-imply-that-everything-must-eventually-die-regardless-of-theultimate-fate-of-the-universe/>
- <http://en.wikipedia.org/wiki/Immortality>
- <http://soleeluna.altervista.org/plasticismo-evolutivo-il-nuovo-saggio-di-pellegrino-derosa-da-leggere/>
- <http://www.biolbull.org/content/182/3/391.full.pdf>
- <http://www.omeopatiapossibile.it/ricerca-scientifica/dna-come-sorgente-diradiazione/>

DNA superconductor:

- <http://www.disinformazione.it/parolaedna.htm>
- http://www.mednat.org/cure_natur/DNA_antenna.htm
- <http://www.tankerenemy.com/2006/07/scie-chimiche-e-dna.html#.VUJ3TiHtmko>
- http://guide.supereva.it/psicoterapia_ericksoniana/interventi/2005/03/203190.shtml

Black Holes (Găurile negre) structură interioară:

- <http://arxiv.org/abs/1010.2585>
- <http://journals.aps.org/prd/abstract/10.1103/PhysRevD.41.1796>
- http://www.astro.cornell.edu/academics/courses/astro201/bh_structure.htm
- <http://www.interactions.org/cms/?pid=1025772>

Antifotoni și antigluoni:

- <http://arxiv.org/abs/physics/0607069>
- <http://en.wikipedia.org/wiki/Talk:Gluon>
- <http://physicstheories.webs.com/gravitons.htm>
- <http://www.journaloftheoretics.com/Articles/6-6/str.aqA.pdf>
- <http://www.journaloftheoretics.com/Articles/6-6/str.aqA.pdf>
- <http://ionamiller.weebly.com/plumbing-the-plenum.html>

Coliziunea dintre doi protoni și formarea bozonului lui Higgs:

- <http://profmattstrassler.com/articles-and-posts/relativity-space-astronomy-andcosmology/dark-matter/searching-for-dark-matter-at-the-lhc/>
- http://www-conf.slac.stanford.edu/ssi/2006/lec_notes/stirling_all.pdf
- http://atlas.physicsmasterclasses.org/en/zpath_protoncollisions.htm
- <http://www.chegg.com/homework-help/questions-and-answers/example-protonproton-collision-elastic-glancing-collision-two-particles-proton-collides-e-q5991411>

Mintea creează virtualitatea:

- <http://www.technologyreview.com/view/422069/the-puzzling-role-of-biophotons-inthe-brain/>
- <http://www.sacred-texts.com/eso/kyb/kyb07.htm>

- <http://discovermagazine.com/2009/may/01-the-biocentric-universe-life-creates-timespace-cosmos>
- <http://www.redorbit.com/news/science/1113004811/is-the-universe-a-creation-of-the-human-mind-111513/>
- http://ryuc.info/creativityphysics/mind/illusion_of_mind.htm
- http://ryuc.info/common/creation_process/how_we_create_experiences.htm
- <http://actualidad.rt.com/ciencias/176533-experimento-demostrar-realidad-existemirar-medir>
- <https://www.youtube.com/watch?v=fYy2p9N5eqQ>
- <http://arxiv.org/abs/1012.3371>